

Dr Karla Turner

OTETI

UNUTAR VANZEMALJSKO - LJUDSKOG PROGRAMA OTMICA

Sadržaj knjige:

Predgovor
I Ponovna definicija
II Pet
III Poli
IV Liza
V Anita
VI Bet
VII Džejn
VIII Endži
IX Emi
X Kesi i Karla
Uporedne tabele
XI Proširenje pogleda
XII Okrugli sto

Dr Karla Tarner: Istražitelj vanzemaljskih otmica i aktivista za ljudska prava

Džon Čembers

Ukoliko bismo želili da sa četiri reči opišemo život istražiteljke abdukcija, Dr. Ph. Karle Tarner, te reči bi mogle da glase: neustrašivi aktivista za ljudska prava. Nekadašnji predavač na koledžu, sa doktoratom iz staroengleske književnosti, odbranjenim na Univerzitetu u Severnom Teksasu, Tarnerova je objavila tri knjige o fenomenu abdukcija, „Into the Fringe“ (Na ivici), „Taken“ (Otet) i „Masquerade of Angels“ (Maskarada Anđela). Ona je bila uverena da vanzemaljci¹ nisu tu da bi nam pomogli da pronađemo izlaz, već da bi nam ukrali suverenitet nad našim dušama.

Naučnik, spisateljica i aktivista, rođena 1947, Karla Tarner se bavila abdukcijama vanzemaljaca od 1988. Došla je do zaključka da ponašanje vanzemaljaca pokazuje dve osnovne karakteristike: lažljivost i okrutnost. U svojoj knjizi „Into the Fringe“, koju je objavio „Berkl“, ona je iznela iskustva otmica, koja su doživeli njen muž po imenu Kesi (izmišljeno ime) i ona, kao i nekoliko članova njene porodice. Porodica je postala svesna tih iskustava 1988. Kasnije su uspeli da se sete događaja u vezi sa otmicama iz detinjstva; iskustva su nepromenljivo uznemiravajuća. U svojoj drugoj knjizi, „Taken“, Tarnerova govori o otmicama, koje je doživelo osam žena, koje su je kontaktirale posle objavljivanja njene prve knjige. „Masquerade of Angels“ je biografija fizičara, Teda Rajsa, koji je posle prakse kanalisanja dobronamernih entiteta, postao svestan svojih iskustava otmica, verujući prvobitno da su vanzemaljci ljubazni, da bi najzad došao do zaključka da je reč o nemilosrdnim predatorima.

Od početka do kraja, Tarnerova je bila usredsređena na to, u kojoj su meri priče vanzemaljaca kontradiktorne. Bili su u stanju da kažu bilo šta da bi postigli ono što žele, tvrdila je. Kao što su izvestili oteti u „Taken“, vanzemaljci su insistirali da su došli da nam pomognu da prevaziđemo ekološke katastrofe, kako za svoje tako i za naše dobro, da nam pomognu da evoluiramo, da uzimaju naš genetski materijal kako bi spasli svoju umiruću rasu. Ponekad su tvrdili da su nas doslovno kreirali; drugi put da su nas genetski promenili za naše sopstveno dobro.

U jednom od najpotresnijih izveštaja u analima vanzemaljskih otmica Tarnerova u „Masquerade of Angels“ prenosi Tedovu priču, kako se kao osmogodišnji dečak zajedno sa svojom bakom našao u NLO-u, okružen različitim vanzemalcima, uključujući i visoke reptile. Vanzemaljci su doveli bakinog muža, koji je bio mrtav već šest godina, i insistirali da vodi ljubav sa njim. Tokom akta deda se preobrazio u visokog reptila. Reptil je sada zahtevao da vodi ljubav sa Tedom. Dečakova baka je odbila da to dopusti, nakon čega su vanzemaljci zapretili da će biti mrtva ukoliko se ne pokori. Posle dva dana baka je zaista umrla od snažnog srčanog udara.

Na frapantnu prevaru tokom ovog incidenta se nadovezuju i druge oblasti Karlinog istraživanja vanzemaljaca: oni su često okrutni i zadaju fizički i mentalni bol otećima. Jedna od intervjuisanih žena u „Taken“ je bila toliko traumatizovana svojim iskustvom oplođenja na NLO-u da više nije normalno mogla da vodi ljubav. Druga je pretrpela krvavi, bolni pobačaj u svom kupatilu. U izveštaju o istezanju od strane vanzemaljaca treća žrtva je pretrpela tako ozbiljnu povredu kičme da ju je lekar upozorio da bi ona mogla postati trajna. Ti fizički problemi su bili praćeni uobičajenim emocionalnim trauma kod otećih: konfuzijom, strahom, paranojom i letargijom.

Razlog za često verovanje otećih da vanzemaljci sigurno imaju uzvišene namere sa nama leži u tome

¹ Vanzemaljci se dele na ljudsku vrstu, koja je stvorila čoveka na Zemlji, i neljudske vrste (Greysi i reptoidi) koje su dobile tehnologiju da manipulišu ljudima i tako vrše pritisak na ljudsku svest radi buđenja i bržeg razvoja. U ovoj knjizi se uglavnom govori o tim negativnim uticajima neljudskih vrsta na čoveka, oni se uopšteno nazivaju 'vanzemaljci'. Treba imati u vidu da ih ima više vrsta.

što oni imaju potpunu kontrolu nad našim umovima, naglašavala je Tarnerova. Ona je navodila mnoge slučajeve, naglašavajući psihičku tehnologiju koja vanzemalcima omogućava da nas navedu da vidimo sve ono što oni žele da vidimo. U stanju su da kreiraju scenarije virtualne realnosti i žrtve sa svojih otmica donose ona sećanja i doživljaje, za koje vanzemaljci žele da ih se sećaju. Čak i ono što se otkrije prilikom hipnoze može biti samo paravan memorija.

Tarnerova se nije slagala sa onima koji su izjavljivali da bismo vanzemaljske otmice posmatrali kao blagonaklone, samo kada bismo mogli da ih razumemo - ali nismo u stanju da ih razumemo. Autorka je u „Taken“ iznela ono što će postati njen životni kredito: „Nasuprot stavu nekih prominentnih teoretičara abdukcija, da baveći se vanzemalcima treba izbegavati razmišljanje u terminima „dobro i loše“ ili „pozitivno i negativno“, smatram da se to ne može učiniti, niti treba da se čini. Za te žene, za mog muža i mene, za sve otete, saznanje da smo bili učinjeni delom tog programa, da su nam stavljeni implantati, da smo bili trenirani i programirani da učestvujemo u nekom budućem scenariju, neizbežno vodi do pitanja u koje svrhe će se koristiti naša tela, um i duša? Kako možemo da ga ne postavimo?

Tarnerova je uobličila najmanje jednu celovitu teoriju o tome zašto se događaju vanzemaljske otmice. Smatrala je da se najmanje jedna grupa reptila hrani našim telima. Rejs joj je pružio jeziv izveštaj (sličan izveštajima u „Taken“) o jednoj vanzemaljskoj otmici tokom koje su ga reptili bukvalno ubili telesno (Rejs je to posmatrao, izmešten iz tela, sa razdaljine) i zatim isisali dušu iz tela u jednu crnu kutiju. Za kratko vreme oni su ponovo smestili dušu u njegovo klonirano telo koje su napravili koristeći organske materije dobijene od goveda. Tarnerova je verovala da su reptili tada pojeli Rejsovo originalno telo – da imaju potrebe da u sebe unesu ljudsko telo kao hranu – jer je ono bilo prožeto emocionalnim vibracijama i/ili vibracijama ljudske duše; reptili ne jedu klonirana tela, jer ona nisu ispunjena emocionalnom/duševnom supstancom, sakupljenom tokom životnih iskustava.

Ono što je percipirala kao lažljivost i okrutnost vanzemaljaca - zajedno sa potpunim nedostatkom uzajamnosti u njihovom delovanju – ju je učinilo aktivistom za ljudska prava. Insistirala je da moramo da se uspravimo i zauzmemo za sebe same i povratimo svoju dušu od tih grabežljivih, ne-humanih vrsta (pretpostavljala je da se vanzemaljci razvijaju paralelno sa nama na Zemlji, u transdimenzionalnim oblastima). „Prihvatanje spiritualnih objašnjenja za procese abdukcije i entitete koji vrše abdukcije“ – izjavila je u intervjuu za „Contact Forum“ u maju/junu 1985 – „je glupo i potencijalno opasno po naše duše.“ U drugim intervjuima je neprestano ponavljala da, ukoliko ne budemo pružili otpor, „možemo doći do tačke na kojoj ćemo ustupiti suverenitet nad sopstvenim dušama. Treba da se borimo za svoje duše. Verujem da je moguće naći put da se promeni ova situacija.“

Do kratko pred svoju smrt Tarnerova je redovno prihvatila pozive za konferencije o NLO-ima širom SAD. Ponavljala je uvek iznova da vanzemaljci koriste svoju moć da bi kontrolisali našu percepciju i širili dezinformacije u nameri da slome naš otpor i obmanom nas uljuljkaju u verovanje da su zainteresovani za našu dobrobit – što nisu. Svi dokazi, tvrdila je, ukazuju da su njihove namere u potpunosti orijentisane ka sopstvenim potrebama bez ikakvog obzira prema potrebama homo sapiensa. Sada je vreme, insistirala je, da delujemo i povratimo kontrolu.

Kako se to može učiniti? Tarnerova je tvrdila da najbolja zaštita protiv vanzemaljske nametljivosti nije „terapija posle abdukcije“ – iako ona može da pomogne - već sopstveno istraživanje abdukcija. Publici širom zemlje je navela ono za što je smatrala da su jedine „činjenice“ koje je do tada mogla ustanoviti o vanzemaljskim napadačima:

- Ne znamo sa sigurnošću ko su oni.
- Barem neke vrste vanzemaljaca lažu.
- Tokom susreta oni kontrolišu našu percepciju.
- Mogu da implantiraju lažnu memoriju.
- Ono što izveštavamo o njima je ono što oni žele da mi izveštavamo.
- Vanzemaljski program sadrži fizička sredstva i procedure koje nisu povezane sa reprodukcijom.

- Oni nas od detinjstva obrađuju fizički, duhovno i seksualno.
- Pokazuju izuzetno interesovanje za ljudske duše i za naše misli.
- Unutar NLO-fenomenu postoji izvestan element ljudskog angažovanja.

Tarnerova je sumnjala da vojska ponekad uznemirava otete posle mrcvarenja koje su pretrpeli od strane vanzemaljaca; ali istražiteljica iz Arkanzasa nije obelodanila činjenice iz straha da bi mogla izložiti opasnosti svoje prijatelje.

Spisateljica je insistirala na tome da vanzemaljci sprovode propagandni rat da bi nas uverili kako su njihovi planovi mnogo blagonakloniji nego što jesu. Oni mogu kreirati scenarije virtuelne realnosti o hibridizaciji, smatrala je, kako bi sugerisali da imamo zajedničke crte sa njima i kako smo im potrebni. Međutim, suviše je izveštaja o npr. operacijama mozga i transplatacijama fetusa. U propagandnoj kampanji to uključuje demonstraciju sopstvene superiornosti i njihov vlasnički odnos prema nama – i neprestano stvaranje slike njihovoj dobronamernosti. Oni su pre svega zainteresovani, kako je Tarnerova smatrala, da „unize našu sliku o samima sebi kako bi slomili naš otpor.“

Nekadašnji profesor na koledžu je jasno, uz veliku senzitivnost, ponavljala da postoji više koraka koje oteti mogu predizeti naočigled vanzemaljskih izazova:

- Informišite se o tom fenomenu; znanje pruža izvesnu zaštitu.
- Oslobodite se straha; zastrašujuće je da negativni entiteti imaju kontrolu. Ali ljutnja je mnogo efikasnija odbrana nego strah.
- Oteti treba da budu svesni svojih reakcija; oni treba da nauče kako da izađu iz sebe i da očuvaju perspektivu.
- Očuvajte dobar kvalitet života.
- Budite realistični povodom ono ga što se može i što se ne može učiniti.
- Ostanite uz svoju porodicu.
- Poverite se. „Dođavola sa rezultatima“ – kaže Tarnerova – „Nije vam potrebno da nosite to breme (da niste sposobni da o tome govorite).“

Ukoliko nas teror sa vanzemaljskim otmicama učini jačim, zaključuje Tarnerova, to neće biti zbog toga što vanzemaljci žele da mi budemo jači, već zato što mi sami to želimo. Insistirala je da treba da uzmemo u svoje sopstvene ruke svoju sudbinu naočigled ovom užasnom nasilju nad našim pravima kao ljudskih bića i da se borimo sa svom dovitljivošću koju možemo razviti iz bogatstva ljudske kreativnosti i iskustva.

PREDGOVOR

Kada me je Karla Tarner zamolila da napišem predgovor za njenu novu knjigu „TAKEN“, znala je da se kroz svoj rad na dokumentarnim filmovima, kao televizijski producent i autor trudim da vidim veću sliku iza mnogih anomalnih fenomena koji deluju na našoj planeti. Moja sopstvena istraživanja su uključivala misteriozne krugove u žitu širom sveta, sakaćenje životinja i sindrom abdukcija ljudi. Uverena sam da se čovečanstvo kreće od paradigme da smo sami u Univerzumu ka novoj, da nismo sami i da nešto negde tamo ulazi u interakciju sa nama, našim životinjama i biljnim svetom, bacajući bljeske druge realnosti na nas.

Prava priroda i svrha te inteligencije ili tih inteligencija ostaje enigma. Osam žena u ovoj knjizi izveštava o komunikaciji koja se kreće od telepatskih misli do virteualne realnosti snova, ali ne postoji koherentna istina koja povezuje njihova iskustva, niti iskustva stotina drugih u sindromu abdukcije od 1960. Veliki broj različitih poruka, često protivrečnih, proizvodi konfuziju, nepoverenje i osećaj izmanipulisanosti i kada ta manipulacija pozitivno inspiriše i kada uznemirava svojom negativnošću.

„Potpuno realni vanzemaljci postoje negde tamo“ – kaže jedna od žena u „TAKEN“ – i čini se da jedna vrsta pokušava da nam pomogne, druga da nas obmane.“

Kada je svaki glas izložen promišljanju javnosti, postaje uočljivo ponavljanje nekih tema. Jedna od najuočljivijih je genetska žetva života sa Zemlje da bi se kreirale hibridne vrste. „TAKEN“ sugeriše da se vanzemaljska inteligencija već eonima služi genetskim inženjeringom da bi kreirala vrste koje evoluiraju na našoj planeti i da bi Homo sapiensi mogli biti jedna od takvih genetski promenjenih vrsta. Ukoliko je tako, mi onda paradoksalno pokušavamo da istražimo ono što proučava i istražuje nas. Svest o tim drugima a da se ne pobegne, niti da se padne na kolena pred njima bi mogao biti značajan, možda neočekivan korak u evoluciji i preživljavanju čovečanstva.

Linda Milton Hov, autor i TV producent, NLO izveštaji: *Setva* i autor *Vanzemaljske žetve* i *Bljeska drugih realnosti*.

PROLOG

Indiana, 1954...

„Došli su u našu kuću i postavili opremu u dnevnu sobu.“ – rekla je Pet. „Čovek iz vojske je najviše želeo da razgovara sa mnom. Sa mnom, jedanaestogodišnjom devojčicom sa tajnama u svojoj glavi. Ali vanzemaljci su mi rekli da ne mogu da govorim, jer 'će biti onih koji će stvarati smetnje u mom mozgu'. I evo ih, ti manipulatori, vojnici.“

Dve lekarko su postavile svoju opremu u kupatilo, gde je Pet bila data injekcija. „To me je uspavalo“ – pričala je – „i ležala sam u maminom krevetu, na nekim peškirima i ispričala im priču. Čak sam im rekla: 'Vi ste u maminoj sobi, gde su bili oni beli i blještavi. Vi ne pripadate ovde, ali oni pripadaju.'“

Porto Riko, 1978...

Dva vanzemaljca su odvuclala Beti dole u zavojit hodnik i kroz vrata u drugačije okruženje. Izgledalo je kao „hirurška soba“ i ona su uplašila da će je tamo ubiti. Treći entitet je stao iza Beti, držeći crnu kutiju. Ona nije mogla da vidi šta on radi, ali je osećala kao da joj otvorena glava i uklonjen mozak, bez ikakve senzacije bola. Pošto je „sve zajedno ponovo vraćeno“, hladna tečnost je izlivena po njenoj glavi.

Kada je ta procedura bila završena, vanzemaljci su stali ispred nje i Beti je shvatila da je mentalno drugačija. Njene misli o svemu su se promenile i bila je ispunjena novim idejama o Bogu i jedinstvu sveg života sa uzvišenim izvorom.

Nakon tog veoma spiritualnog doživljaja usledilo u potpunosti fizičko ispitivanje, kada su vanzemaljci uzeli uzorke njene kože i kose. Ušao je visoki čovek i izvršio kompletno ispitivanje njenog tela, uključujući i ginekološki pregled. Zatim joj je objasnio mnoge stvari, govoreći joj da su ona i drugi ljudi „izabrani“ da obave neki „posao“ u budućnosti.

Teksas, 1992...

„Maskirana vanzemaljka je objasnili da je njihova rasa učinila ljudima stvari kakve ne bi trebalo da se čine.“ - rekla je Emi. „Ona i nekoliko drugih grupa njene rase žele da zaustave tu nepravdu nad ljudima od strane njene rase. Oni rade sa nekim ljudima na Zemlji da bi zaustavili taj proces. Drugi ljudi u sobi su bili bivši piloti, vojni oficiri i drugi profesionalci. Oni svi sarađuju da bi sprečili vanzemaljsko nametanje.“

„Pokazala mi je neku stvar koju je izvadila iz mog potiljka i rekla: 'Ovo je usađeno duboko u kičmenu moždinu.' Stvar koja kontroliše mišiće tela kada je aktivirana. Ona blokira mozak i postaje „centralna komanda“ za telo. Ne želim da se sećam kako i zašto je ta stvar funkcionisala.“

Ponovna definicija

Kao Pet, Bet i Emi i ja sam doživela abdukciju. Prisilno sam odvedena i kontrolisana od strane ne-ljudskih entiteta. Kada sam iznela priču o susretu sa vanzemaljcima u knjizi „Into the Fringe“, kontaktirale su me mnoge žene i muškarci sa sličnim iskustvima i potrebom za pomoći i podrškom.

Ja sam takođe i istražitelj izveštaja o otmicama i ti kontakti su pružili brojne informacije koje su bacile svetlo na vanzemaljski program interakcije sa ljudima. Ova knjiga je rezultat dugih istraživanja o vanzemaljskim otmicama osam žena iz različitih delova zemlje. Korelacija dokazne građe značajno proširuje dosadašnje karakteristike abdukcijanskog scenarija i ukazuje na neke aspekte, koji su ranije bili ignorisani i zanemareni i koji zahtevaju temeljno ispitivanje.

Ova knjiga poseduje i ličnu notu, ona obuhvata upoređivanje jedinstvenih, intimnih izveštaja o interakciji između vanzemaljaca i ljudi. Ljudi koji su podelili ova iskustva su hrabri predstavnici mnogih drugih u ovoj zemlji i drugde koji imaju iskustvo paralelne realnosti. Oni uspešno funkcionišu kao domaćice, majke, bake, umetnici, medicinske sestre, savetnici, nastavnici, informatičari i manuelni radnici.

Ali za treptaj oka – ili treptaj višebojnih svetala koja se probijaju kroz hol u kasnu noć – njihov normalan život nestaje i oni bivaju odvedeni u vreme i prostor vanzemaljskog sveta. Većinu sećanja na abdukcije je teško istražiti na isključivo naučni način, posebno zbog toga što su ona često potisnuta i javljaju se samo kao nejasni fleševi i epizode slične snovima. U ovoj oblasti postoji stroga zamerka da postoji veliki broj anegdotskih epizoda. Međutim, ni naučni pristup fenomenu NLO-a se u celosti nije pokazao uspešnijim. Uprkos tome što je mnogo inteligentnih ljudi tokom polovine stoleća istraživalo NLO-e i vanzemaljsko prisustvo naučnim metodama, nisu dobijeni verodostojni odgovori. Ispitivanja izveštaja, tragova sletanja, fotografija i video-traka, tobožnjih implanata i vladinih dokumenata su stvorili jedno brdo podataka i poslužili kao osnova za brojne teorije – ali nikakve neosporne istine o prirodi NLO-a i njihovom delovanju, njihovom poreklu ili razlozima za njihovo prisustvo među nama. Učinjen je veliki napredak u oblasti terapije posle abdukcije, koja pruža pomoć i podršku onima koji žive sa ovim fenomenom i pokušavaju da reše svoje emocionalne traume, da rušenje svog svakodnevnog života održe na minimumu i da transformišu ili asimiluju svoja iskustva na pozitivan način. Iako je to za svaku pohvalu, to ne spada u neophodno istraživanje. Ciljevi terapije su postizanje ličnog balansa, ali cilj istraživanja je potpunije, jasnije razumevanje ovog fenomena. U tom pogledu osnovna stvar nije kako naučiti da se živi sa abdukcijama, koliko da se otkrije zašto se one dešavaju, šta znače i da li i kako se ova situacija može promeniti.

Potreba za verodostojnim odgovorima nigde nije veća nego kod fenomena abdukcija. On intimno pogađa ljude svih godišta i obrazovanja, neminovno menjajući njihov lični život i njihovu percepciju realnosti i izaziva neizmerna pitanja o našoj prošlosti, sadašnjosti i budućnosti kao vrste. Ali uprkos najboljim naučnim pristupima ovim pitanjima, svo to istraživanje NLO-a je većini ljudi donelo shvatanje da NLO-i postoje – i možda nekoliko slatkih, bezazlenih vanzemaljaca – ali ne i konfrontaciju sa mogućim značenjima.

Nauka je pokušala da izmeri san, koristeći se tradicionalnim idejama i metodama i on se pokazao neuhvatljiv. Fenomen NLO-a se ne može smestiti u uzane okvire našeg sadašnjeg naučnog percipiranja realnosti. Mi ne raspolažemo tehnologijom ili prirodnim sposobnostima percepcije da bismo to mogli da opazimo i procenimo. To je razlog zašto je naučni pristup fotografskim dokazima, tragovima sletanja, implantima i analizama dokumenata pružio tako malo u smislu čvrstih dokaza. Umesto toga, njegovi najbolji rezultati nude samo obilje nepotrebnih podataka koji na skali tradicionalne nauke nemaju mnogo veću težinu od anegdotskih podataka istraživanja vanzemaljskih abdukcija.

Upravo u fenomenu abdukcija se najnametljivije suočavamo sa prisustvom vanzemaljaca i time dobijamo najbolju priliku da posmatramo njihove aktivnosti i steknemo neku sliku o njihovim namerama ili programu. Sve slike NLO-a na svetu nam ne govore ništa u poređenju sa rečima onih koji su se suočili sa vanzemaljskom silom u svojim životima i životima svojih porodica.

Ima ih mnogo kao što su Pet i Emi i drugi, koji su predstavljeni u ovoj knjizi. Na osnovu broja odgovora posle „Into the Fringe“ ponekad je izgledalo da iskustva abdukcija dobijaju razmere epidemije. Ispitivanja stručnjaka za mentalno zdravlje su pokazala da su ljudi koji su dali te izveštaje potpuno duševno zdravi, da su posledice tih iskustava realne i da ne potiču iz masovne psihoze, već iz *doživljenih* neprirodnih trauma.

Takođe sam uočila da mnogi od ovih izveštaja sadrže detalje koji su veoma slični iskustvima koje smo doživeli moja porodica i ja. Ipak, u svakom od tih slučajeva je postojao „faktor jedinstvenosti“, u najvećoj meri individualna epizoda svake od oteatih. Često sam se pitala da li ti jedinstveni događaji, ti „usamljeni hici“ ne pokazuju neku neuočenu korelaciju, ne formiraju neki obrazac koji je trenutno van fokusa i ne pružaju više informacija od do sada prepoznatih obrazaca izvesnih ispitivanja. Daleko od toga da bude zgodan, ograničen fenomen, vanzemaljska interakcija sa ljudima je i dalje zagonetka, misterija, enigma i više od toga.

Istraživanja abdukcija još nisu pružila odgovore ali sigurno ima različitih teorija – u stvari zbunjujućih u svom izobilju. Na žalost te teorije počivaju na parcijalnim, visoko selektovanim podacima, umesto na celokupnoj realnosti scenarija abdukcije - tokom čitavog života i iz minuta u minut.

To je više nego samo suma određenih delova. Povremena svedočanstva o NLO-ima, epizode sa izgubljenim vremenom, svesni susreti, scenariji virtuelne realnosti su kao neispisani putokazi na putovanju koje je za otete trajno i usmereno u nepoznatom pravcu. Mnogo preciznije, to je kao svetlo koje se javlja u tami i za koje verujemo da će obasjati ovu zagonetku i dovesti do njenog razumevanja. Međutim, umesto toga, ovo nas svetlo ili zaslepljuje, tako da ne možemo videti njegov izvor, ili baca neobične senke čija nas varljiva pojava i obmanjujući pokreti lako mogu zbuniti i dezorijentisati.

Niko to ne zna bolje od oteatih. Istražitelji, koji nemaju lično iskustvo, mogu saslušati izveštaje oteatih i onda procenjivati verodostojnost. Da li je osoba lagala? Da li je to bio realan događaj ili se odigrao na mentalnom nivou? Koji deo sećanja je realan a koji je iluzija? Ali neko sa sopstvenim iskustvom abdukcije razume veoma dobro da i jedno i drugo može biti istinito, i realno i mentalno, i realno i iluzija. Vanzemaljci su u stanju da bilo intelektualnim, psihičkim ili tehnološkim sredstvima kreiraju bilo kakvu percepciju i samim tim iluziju za osobu koja je u njihovim rukama.

Implikacije su eksplozivne. Možda je to razlog zašto se logički zaključci iz tih implikacija tako retko uzimaju u razmatranje. Ako ozbiljno pristupimo ideji o moći iluzije, onda moramo ili izaći sa verodostojnim testom za (bazaost i) kiselost da bismo razdvojili iluziju i stvarnost ili moramo priznati da je istina iza tih događaja nesaznatljiva u sadašnjim naučnim terminima. Bavljene vanzemaljskim sposobnostima za kreiranje prevare bi mogao biti krucijalni problem sa kojim se suočava istraživanje abdukcija danas. Jednom kada je sposobnost za iluziju demonstrirana i doživljena, može se javiti nova percepcija i uvidi. Svedok obično nema teškoća da prepozna ne-ljudsku prirodu koja leži iza tih fenomena. Manipulacije vremena i prostora od strane tih bića, način na koji se poigravaju našom psihologijom i našom percepcijom, sve to govori u prilog tehnologije koja je daleko ispred ljudske. I svakako, ako bi bilo koja ljudska organizacija posedovala takve mogućnosti, za njih bi mogla biti nađena bolja primena od stotina koji u tri sata ujutru upadaju u spavaće sobe, širom globusa svake noći, iz dekade u dekadu, pri čemu se hiljade ljudi pretvaraju da su vanzemaljci.

Oteti takođe uče iz iskustva da vanzemaljci prilikom susreta proizvode kod ljudi stanja izmenjene percepcije. I to izmenjeno stanje sprečava bilo kakvu objektivnu procenu situacije od strane svedoka. To znači da svedok može samo da izvesti o tome šta vidi, oseća i čuje – što ne mora da bude

refleksija onoga što se zaista događa. Proizvedeći i manipulišući stanjem izmenjene svesti kod otetih, vanzemaljci stiču potpunu kontrolu na situacijom i time nad podacima o kojima će svedok izvestiti.

Informacije iz izveštaja otetih su pod kontrolom vanzemaljaca. To je činjenica sa kojom istražitelji abdukcija moraju da se suoče. Tek onda možda može početi rad na rešavanju problema, na pronalaženju puta kojim se mogu zaobići blokade memorije i paravan iluzije, da bi se otkrili stvarni događaji i program koji stoji iza njih. Međutim, do dana kada budemo mogli da demaskiramo iluziju vanzemaljaca, možemo makar da proučavamo celinu izveštaja, kontrolisanih kakvi jesu, pokušavajući da naučimo više o tome zašto se koriste izvesne slike i događaji i šta nam oni mogu reći o skrivenim režiserima tih scenarija. Mnogi od ljudi, koji su me kontaktirali posle čitanja „Into the Fringe“, su tragali za odgovorima, upravo kao što sam i ja bila prisiljena da učinim. Ovo delo je pokušaj da se pomogne u tom traganju, tako što će se reprezentativni slučajevi učiniti dostupnim javnom ispitivanju i proceni. Izveštaji o abdukcijama su i suviše često preneti iz druge ruke, od strane istražitelja, i suviše često su nepotpuni, fokusirajući se samo na određene događaje i zanemarujući i ignorišući druge.

Ovakvo izostavljanje je sigurno prepreka u istraživanju, jer cenzurisani izveštaji ne mogu pružiti potpunu sliku o fenomenu vanzemaljskih otmica. Ono mora da uključi realan osećaj za ono što je aktuelno u tim zbivanjima. Oteti operišu u paralelnim realnostima, tragajući za snagom da savladaju realno i nerealno u isto vreme jer, kako su naučili, čovek nikada ne može biti siguran šta je šta u ovom fenomenu.

Broj izveštaja o otmicama pokazuje koliko je taj fenomen rasprostranjen i taj broj nastavlja da raste. Osam žrtava otmica, žena, je dobrovoljno pristalo da podeli svoja iskustva. Rođene su između 1943. i 1966. i žive u različitim delovima države i Porto Riku. Nisu poznavale jedna drugu u vreme kada su stupile sa mnom u kontakt. Njihovo obrazovanje i zanimanja su različiti, kao i ideje o fenomenu abdukcije.

Kao i većina nas koji smo imali susrete sa vanzemalcima, ove žene su nesigurne u pogledu fenomena o kome su izveštavale. Četiri od njih se nikada nije podvrglo regresivnoj hipnozi, te postoje samo izveštaji o događajima kojih se svesno sećaju. Druge četiri žene su koristile hipnozu, iako minimalno, kao što će se videti iz njihovih izjava i gotovo sve u njihovim izveštajima takođe dolazi iz svesnih, predhipnotičkih sećanja. Naglašavam ovo jer mnogi izražavaju sumnju povodom korišćenja regresivne hipnoze u istraživanju abdukcija. Mnogi veruju da informacije, do kojih se došlo hipnozom, nisu mnogo pouzdanije od svesnih sećanja; mnogi misle da korišćenje hipnoze može da kontaminira i nanese štetu istraživanju; a mnogi iznose svoje uverenje da su u slučaju abdukcije informacije do kojih se došlo hipnozom mnogo verodostojnije od svesne memorije svedoka. Ovo izlaganje pruža uvid u obe vrste podataka, ali većina dolazi od svesnih sećanja.

Iako verujem da je korišćenje regresivne hipnoze izuzetno korisno prilikom otkrivanja ovih podataka, takođe smatram da je važno prezentovati izveštaje žena, čije znanje i razumevanje ove situacije potiče samo iz nepotpunih, dvosmislenih sećanja na događaje koja su upamtile svesno. Njihove priče i njihov život su mnogo reprezentativniji za „tipičnu“ situaciju žrtava abdukcije, nego što su to izveštaji onih koji su se služili hipnozom, jednostavno zbog toga što većina otetih nema pristupa tom metodu.

Ove žene ne traže popularnost; korišćeni su pseudonimi da bi bile zaštićene od uznemiravanja javnosti. Ali važno je zapamtiti da su svi detalji koji se javljaju, koliko god bizarno da izgledaju, veoma realni za ljude koji su u ovo uključeni, da u mnogim slučajevima postoji više od jednog svedoka ovih događaja, kao i drugih dokaza koji ih potvrđuju i da su u velikom stepenu usaglašeni sa drugim brojnim izveštajima o abdukcijama. Ove žene su podelile svoje priče, jer su razumele važnost fenomena i nadale se da će njihove informacije moći da doprinesu njegovom istraživanju. One takođe razumeju potrebu za podrškom koju imaju mnoge žrtve otmice koje čute. Susret sa vanzemalcima može rezultirati velikom sumnjom, izolacijom, čak i strahom i potreba da se naprave spone uzajamnog razumevanja i podrške je vitalna. To je bila motivacija tih osam žena. Moja sopstvena namera je slična i zbog toga je u knjigu uključena dopunjena verzija iskustava koje smo

doživeli moj muž i ja.

Pregled nad svim našim iskustvima, kao i izveštaji drugih žrtava abdukcije, ukazuju na mnogo kompleksniji program aktivnosti unutar ovog fenomena nego što se to uobičajeno priznaje. Scenario abdukcije obuhvata brojne različite vrste događaja. Na najneposrednijem nivou stoji fizička otmica, tokom koje je osoba nasilno izmeštena iz normalnog okruženja od strane vanzemaljskih (u najopštijem smislu) entiteta, svest osobe je izmenjena i dolazi do izvesnih interakcija. Kasnija svesna sećanja na događaj su većinom nepotpuna. Jedino u slučaju kada događaju prisustvuje više osoba ili kada se javljaju fizički belezi na telu oteatih – rupe, modrice, brazgotine, veštačke konstrukcije – svedok se oseća sigurnim u pogledu realnosti susreta.

Složena materija i brojni izveštaji pokazuju da se mnoge interakcije odvijaju pre na mentalnom nego na fizičkom nivou. Jedna od tih vrsta je stvaranje scenarija virtuelne realnosti (SVR), događaja indukovanog spolja, koji svedok praktično ne može razlikovati od objektivne realnosti. Osoba može iskusiti situaciju uz pun čulni input i reagovati prirodnim emocionalnim i fizičkim odgovorima, iako u stvarnosti možda leži nepokretna na nekom stolu za ispitivanje ili sedi, privezana za neku vanzemaljsku aparaturu ili čak spava u svom krevetu bez ikakvih spoljnih znaka uznemiravanja.

Iako SVR može biti pitanje teorije i prakse, moguće objašnjenje za neke od „neprihvatljivih“ izveštaja o abdukcijama je sada potvrđeno događajem kome je prisustvovalo troje svedoka. Na njega sam naišla dok sam istraživala iskustva abdukcije Teda Rejsa, fizičara sa izuzetnom reputacijom u nekoliko država.

Ted je bio svedok scenarija virtuelne realnosti tokom posete svojoj prijateljici Mariji u Floridi zajedno sa još jednom gošćom, Amelijom.

Dve žene su zauzele bračni krevet u jednoj sobi, dok je Ted spavao u drugoj na kraju hodnika. Nedugo pošto je jedne večeri otišao na spavanje, probudili su ga Marijini povici: „Dođi brzo!“

Ted je požurio niz hodnik i opazio prozračno plavo svetlo ispod vrata spavaće sobe. Ušavši video je Mariju priljubljenu uz zid kako u šoku zuri u bračni krevet. Amelija je ležala nepokretna na krevetu okružena ogromnom, užarenom, „električnom“ sferom svetlosti. Oči su joj bile otvorene i nije izgledala nimalo uznemireno dok je nastavljala komunikaciju sa nekim koga Ted i Marija nisu mogli da vide. Užasnuti, oni su pokušali da joj se obrate ali jedva da su mogli čuti jedno drugo, čak i kada su vikali. Amelija je nastavila da govori sa sferom tokom nekoliko minuta, dok plavo svetlo najzad nije nestalo. U tom trenutku je konačno prestala i paraliza koja ju je držala prikovanom za krevet.

Amelija je ispričala Tedu i Mariji da je iskustvo počelo glasnim zvukom helikoptera iznad kuće. Kada je otvorila oči, mogla je da vidi kako helikopter kruži iznad kuće kroz plafon i krov, koji kao da su nestali. Opisala je dva entiteta u letelici, za koje je rekla da su se zatim pojavili u dnu njenog kreveta pre nego što je plavo svetlo nestalo. Jedan je bio visok, zelenkaste boje kože, sa jajolikom glavom i iskošenim očima kao jednim vidljivim crtama lica. Drugi, niži entitet, rekla je Amelija, je bio plavo-crne boje.

Ted i Marija nisu videli apsolutno ništa od tih kreatura, niti su čuli zvuk helikoptera u to vreme. Ali su videli sferu od svetlosti sa sjajnim, prodornim zracima koji su se probijali kroz nju i Ameliju zaleđenu u lako uzdignutom položaju unutar te sfere, jer je upravo počela da ustaje kada se svetlo slilo i paralizovalo je.

Amelijina percepcija ovog događaja je za nju bila potpuno „realna“. Ona je bila svesna u trenutku kada je to počelo i tokom čitavog događaja, kako su posvedočili Ted i Marija. Na osnovu onoga što joj je rekao njen senzorni aparat, Amelija je doživela konkretan događaj sa letelicom i entitetima. Virtuelna stvarnost. A svesni svedoci, neizloženi uticaju, Ted i Marija, su opažali objektivno realne efekte mehanizma koji je manipulisao događaj, dokazujući njegovo spoljašnje poreklo. SVR – tehnologija postoji i koristi se, toliko je jasno. I ukoliko ne postoje drugi svedoci, kao što je to slučaj u

ovom retkom primeru, osoba ne može lično da napravi razliku između SVR-a i stvarnog događaja. Scenario virtuelne realnosti se može dogoditi dok je osoba svesna, kao u Amelijinom slučaju, ili može biti inputiran dok je osoba u stanju sna. Svedok je svestan potpune, iznenadne promene u svesti i nalazi se uključen u događaj potpuno drugačiji od njegovog sna.

Ono što sledi se može percipirati kao događaj, uz akciju, lokaciju i osoblje, kao komunikacija ili čak vizija. Sa ovim zaključkom osoba se normalno budi, pronalazi sebe u svom krevetu, racionalizuje čitavu stvar kao neobični san uprkos kvalitetima događaja koji se nedvosmisleno razlikuju od sna. Bez fizičkog dokaza o realnosti događaja, čak i bez imena za to iskustvo izmenjene realnosti, ona nastavlja da ga naziva snom.

Uz abdukcije i scenario virtuelne realnosti svedoci izveštavaju o telepatskim kontaktima sa entitetima koji nisu fizički prisutni i ne mogu se opaziti. Ti kontakti uključuju poruke o spiritualnim sadržajima, upozorenja zbog predstojećih katastrofa, „predavačke“ seanse, prikazivanje simbola i informacije iz matematike, fizike, religije, politike i prirode ljudske vrste.

Na drugom nivou postoje događaji koji se ne odvijaju tokom susreta, već nakon njih, utičući na stvari iz normalnog okruženja žrtve otmice. Greške u radu osvetljenja i električnih uređaja; glasovi i neobjašnjivi glasovi; svetlo istovremeno ispred i iza kuće; neobični i uznemirujući telefonski pozivi; i ponekad tragovi prisustva ili sletanja NLO-a na imanju.

Postoje i unutrašnje promene koje se događaju većini oteatih, ponovo oblikujući njihove stavove, strukture verovanja i percepciju realnosti. Privremena promena svesti tokom abdukcije, indukovana spolja, je praćena trajnom unutrašnjom promenom i život oteatih je zauvek promenjen.

Fenomen abdukcije sadrži mnogo više nego što je javnosti saopšteno i ova knjiga predstavlja pokušaj da se ta situacija ispravi i da se preispita naša definicija scenarija abdukcije. Njena primarna svrha nije da pruži naučne podatke ili da uveri nepoverljive čitaoce da NLO-i i vanzemaljci postoje. Ljudi će doći do te svesti, jedan po jedan, u trenutku kada taj fenomen nahrupi u njihov život i baci senku na njihovu staru realnost na način koji ne mogu da zamisle dok ga ne dožive.

Sledeći izveštaji Pet, Poli, Lize, Anite, Beti, Džejn, Endži i Emi pokazuju kako izgleda živeti sa tom svešću mnogo istinitije nego što bi se bilo kakva naučna analiza mogla nadati da postigne. Dopuštajući pristup u svoje živote, one su omogućile drugima da budu svedoci ovih događaja iznutra umesto sa strane. Njihova iskustva, iako jedinstvena, sabrana su u hor glasova koji izražavaju domet i intenzitet života u izmenjenom svetu vanzemaljskog programa abdukcije.

II Pet

Moje istraživanje sa Pet je počelo kada je jedan zajednički poznanik čuo njenu priču o neobičnom događaju sa vanzemalcima i sugerisao joj da me kontaktira. Pedesetogodišnja razvedena majka odrasle dece, Pet je živela na Floridi, ali priča o kojoj je izvestila se dogodila 1954. dok je živela u Floyd's Knobu, u Indijani.

Petino sećanje na taj događaj, kao što je to slučaj sa mnogim ljudima koji su imali iskustva sa NLO-ima, je posle ovih zbivanja bilo potpuno potisnuto. Sve se to poput bujice vratilo u njenu svest 1986. – scene sa blistavom narandžastom loptom svetlosti, mali sivi entiteti u i ispred kuće i, veoma uznemirujuće, vojno osoblje na imanju.

„Pomislila sam da gubim razum kada su se ta sećanja vratila“ – rekla je Pet – „Ali ona su bila tako snažna i realna. Najzad sam stupila u vezu sa svojom sestrom i bratom i pitala ih da li se sećaju nečeg sličnog. Moja sestra Roz je rekla da se takođe seća vanzemaljaca i vojnog osoblja. Iako nije mogao da se seti blistave narandžaste lopte svetlosti, moj brat se jasno sećao vojnika i nekih svojih interakcija sa njima.“

Putem opsežne konverzacije između Pet, njene sestre i brata, pisama i crteža, na videlo je izašao sledeći scenario, izazivajući ozbiljna pitanja ne samo o prirodi programa vanzemaljskih abdukcija, već i o angažovanju naših vojnih službi sa građanima koji su bili meta takvih interakcija.

Mesto događaja je bila farma u blizini Floyd's Knoba, Indijana, 1954, gde je jedanaestogodišnjica Pet živela sa svojom majkom, očuhom, bakom, devetogodišnjim bratom i šestogodišnjom sestrom. Jedne noći nekoliko članova porodice je videlo narandžastu loptu od svetlosti kako se pomalja izvan kuće. Pet je već otišla u krevet ali ju je probudio povik ili njene bake ili sestre da pogleda kroz prozor. Na nebu je videla narandžasto svetlo kako u prvom trenutku nepokretno miruje, da bi se zatim brzo pokrenulo i spustilo iza jedne strane kuće.

„Sećam se da sam neodređeno pomislila: *Otići ću u krevet da sačekam*. Čini mi se da sam znala da „oni“ dolaze.“ – rekla je Pet. „Videla sam svoju majku kako trči prema vratima kuhinje da bi se uverila da su zatvorena i da vidi loptu koja je dolazila preko polja. Sećam se kako sam pomislila: *'Nema svrhe zaključavati vrata, oni u svakom slučaju mogu da uđu*. Kao da sam znala šta da očekujem.’ Pet je odjednom zaspala, mada se nije sećala da se vratila u krevet. Njeno sledeće sećanje je bilo na višebojno svetlo koje se polako okretalo oko sobe u potpunoj tišini, emitujući plave, crvene i ljubičaste boje. Ustala je iz kreveta, otišla do prozora i videla napolju jednog Sivog.

Zakači se, pomislila je, mogu da nas snime. Činilo se da netremični pogled na Sivog prodire kroz čitavo njeno biće i osetila je bliskost prema njemu.

Ne plaši se, komuniciralo je sa Pet. *Ti si izabrano dete. Nećemo te povrediti*. Pet se okrenula i videla nekoliko visokih, belih prilika kako ulaze u spavaću sobu. Kada su počeli da guraju njenu baku kroz vrata, Pet je osetila užas starije žene i sama se uplašila. Pošto je soba ispunila neobičnim bićima, kroz tavanicu se spustio blještavi zrak svetlosti. U središtu svetlosti Pet je videla priliku koju je percipirala kao plavokosog, plavookog Isusa u sjajnoj odeći. Uzeo je Pet za ruku i rekao: *Ne boj se, dete moje. Oni su moji*. pokazavši rukom na bića koja su stajala svuda u sobi.

Figura Isusa je pogledala Pet i rekla: *Ja sam svetlost sveta*. Zatim ga je ponovo obmotao blještavi zrak svetlosti, koji se podigao kroz tavanicu i poneo ga sa sobom.

Entiteti su povelili nju i njenu baku kroz vrata. Dok je prolazila pored sobe svoje majke, Pet je videla sjajno, belo svetlo kako prodire iz sobe. Pet visokih Belih su okružili krevet njenog očuha i izgledalo je kao da ispituju njegovu atrofiranu nogu, posledicu polija. Užarena zelena ploča od svetlosti, duga oko pet inča, je lebdela iznad njega. Nastavivši da korača preko dvorišta, Pet je videla sjajnu letelicu kako lebdi nisko uz tlo. Sa dna letelice je došao mlaz svetlosti i progutao je.

„Sećam se plave, kovrdžave glave svoje sestre dok smo se uspinjale na brod.“ – rekla je Pet. „Pogledale smo dole ka zemlji i videle mamu i baku kako gledaju na gore kao zombiji.“ Takođe je mogla da vidi da je čitavo dvorište ispunjeno užurbanim rojevima Sivih. Iako ni ona, ni Roz nisu sigurne u pogledu tačnog redosleda događaja, obe se sećaju grupe malih, sivih bića pored kanala kod vrata podruma. Roz je videla ta bića u liniji kako hodaju preko daske koja je bila položena preko kanala. Ali Petino sećanje uključuje liniju ili zid od vatre u kanalu i red „malih, sivih, mršavih“ vanzemaljaca koji su nosili „šešire širokog oboda kao kineski radnici na pirinčanim poljima“.

„Bila sam na jednoj strani kanala, a oni na drugoj. Mentalno su mi rekli: *Prođi kroz svetlo. Ono te neće spržiti*. – ono što sam ja mislila u to vreme je da ću izgoreti. Vatra nije bila vreća i trebalo je da me očisti. Ja jesam prešla na drugu stranu, ali se ne sećam da sam to učinila, niti šta se desilo posle toga.“

Sledeće čega se Pet sećala, pošto je svetlo prenelo nju i Roz u letelicu, je kako sedi na stolu u sobi u kojoj je bilo Sivih. Visoki Beli joj je tankim instrumentom sastrugao kožu sa unutrašnje strane nadlaktice i sa stopala, odrezao pramen kose i ogulio uzorke sa njenih noktiju. „Zašto su ti potrebni ti delovi mene?“ – upitala je.

Napravićemo novu tebe, odgovorio je entitet.

„Da li si ti anđeo?“ – raspitivala se Pet.

Da, rekao joj je entitet, *ali ne onakav kakvim si ih zamišljala*.

Pet je odvedena u drugu sobu, gde je ležala na krevetu, iznad koga se nalazio tamni instrument. Ušao je jedan Sivi i sa te naprave spustio jednu cev, koja se završavala tankom iglom. Pet se uplašila, ali joj je Sivi rekao: *Ovo je deo koga se nećeš sećati*. Pet je znala da je igla spremna da se zarije u njenu nozdrvu, ali pre nego što se to desilo, izgubila je svest.

Sledeći događaj tokom tog fizičkog ispitivanja, koga se sećala tokom tog fizičkog ispitivanja, je kako je bila „fuzionirana“ srebrnim svetlom.

„To je bilo učinjeno nečim postavljenim iznad moga tela.“ rekla je. „visoko u sobi. On (vanzemaljac) me je fuzionirao unutar glave srebrnim svetlom; to će me zaštititi od snažnog bola; to će me za nekoliko sekundi učiniti perfektnom u ljudskom obliku; to je bilo svetlo koje me je štitilo. Imala sam ideju da kada to srebrno svetlo uđe u moje „drugo telo“, načiniće „novu mene“. Drugim rečima, „nova ja“ će oživeti sa mojom dušom u sebi.“

Pet je došla svesti posle epizode sa iglom i zatekla sebe u prvoj sobi na stolu. Plakala je jer nije mogla da ostane sa Sivima. Kada su joj rekli: *Još nije vreme*, zatražila je suvenir kao dokaz da su se ovi događaji zaista odigrali; zeleni „isceliteljski“ kamen koji je videla iznad tela svog očuha. Vanzemaljci su joj očigledno dali ovu spravu, ali su rekli da ona neće „raditi“ za nju, samo za njih. Rečeno joj je, *Zaboravićeš ovo*.

„Zašto?“ – upitala je Pet.

Zato što postoje oni koji će se poigravati tvojim umom, odgovorio je Sivi.

Pet se vratila u kuću, gde je videla čitavu svoju porodicu kako ošamućena sedi u dnevnoj sobi. „Izgledali su kao zombiji.“ - rekla je Pet. Čak i njen očuh je bio na podu, oslonjen na sofu. Smestili su je u njen krevet i kroz prozor je videla jednog Sivog kako joj maše na rastanku. Odgovorila mu je mahnuvši i istog trenutka ponovo zaspala.

Izgleda da sledećeg dana nije bilo nikakvih razgovora o neobičnim događajima iz prethodne noći. Ali Petin brat se setio da je to bio taj dan kada su stigli ljudi iz vojske. Beli službeni automobil, zeleni automobil, džip i nekoliko teretnih vozila ušli su na imanje noseći instrumente i opremu. Tu je bilo i transportno vozilo sa vojnicima koji su počeli da pročešljavaju čitavo dvorište. Veliki kamion je bio sakriven u ambaru i Petin brat je rekao da je morao da skloni hranu za životinje u pušnicu jer ga vojnici ne bi pustili u ambar jednom kada je oprema postavljena.

„Ušli su u našu kuću i postavili opremu u dnevnu sobu.“ – sećala se Pet. „Čovek iz vojske je najviše želeo da razgovara sa mnom, jedanaestogodišnjom devojčicom sa tajnama u svojoj glavi. Ali bića su mi rekla da ne mogu da govorim, jer 'će biti onih koji će se poigravati tvojim umom'. I evo ih, oni koji se poigravaju, ljudi iz vojske.“

Svi osim njenog brata, kome je bilo dozvoljeno da izađe i pobrine se za životinje sa farme, zadržani su u kući četiti dana, koliko je vojska bila tu. Samo njen brat je video šta se dešava izvan kuće. On se seća više od dvadeset vojnika koji su došli u kamionu i kojima je neki muškarac pokazao njihovu stanicu na farmi. Dvojice muškaraca koji su stajali na kraju puta kojim se dolazilo na farmu i drugih koji su obavljali razne poslove na tlu.

Petin brat se seća da su mu postavljali pitanja o pilićima i prasićima, kada mu je dopušteno da izađe i

pobrine se za kućne poslove.

„Da li su to vaši prasići?“ – upitao je čovek pokazujući rukom i dečak je potvrdno klimnuo glavom.

„Da li se prasići neobično ponašaju?“

„Ne“, rekao je dečak, „Zašto?“

Čovek je rekao nešto o mineralima na đubrištu koji čine da se životinje ponašaju čudno. Petin brat je rekao da se osećao prijatno sa tim čovekom i da se nije plašio da odgovara na njegova pitanja i da mu sam postavlja neka. Čak je upitao da li čovek želi malo nane, omiljenog posluženja.

Ali čovek je odbio. „Oni tamo uzimaju uzorke i onda smo mi na redu.“ – rekao je. „kada budu završili, mi ćemo otići da uzmemo neke uzorke.“

Pet je rekla da ju je „razbesnelo“ što je ograničena. „Bila sam uplašena, kao da će oni odvesti čitavu moju porodicu i staviti me u neku vrstu zatvora ili tako nešto. Ali sam se istovremeno osećala zaštićenom od strane bića koje je bilo moj prijatelj. Nazivala sam ga tada mali dečak, ali sam znala da to biće nije pravi dečak.“

Dve lekarkice su postavile svoju opremu u kupatilo roditelja, gde je Pet bila data injekcija. „To me je uspavalo“ – pričala je – „i ležala sam u maminom krevetu, na nekim peškirimima i ispričala im priču. Čak sam im rekla: 'Vi ste u maminoj sobi, gde su bili oni sjajni Beli. Vi ne pripadate ovde, ali oni pripadaju.'“

Zamolila sam Pet da počne da se vraća na početak i da mi kaže sve čega može da se seti u vezi sa tom večeri. Stavila je sebe u um jedanaestogodišnje devojčice i počela da ponovo oživljava situaciju.

„Vidim tog čoveka, odevenog u neku vrstu uniforme, kompletne uniforme, ali ona je braon boje.“ – rekla je. „On nosi kaput i odgovarajuće pantalone i nešto što zovem kapetanski šešir. On razgovara sa mojom mamom i bakom, držeći koverat sa dosijeom u ruci. Ima gustu, srebrno-sivu kosu. Tu je i drugi čovek u uniformi i on je skinuo svoj kaput i zavrnuo rukave. Njegovo ime je gospodin Donaldson. On je takođe iz vojske.“ – objasnila je. „ali drugi ljudi su postavili stvar sa „tru TV-ekrana“ u dnevnoj sobi. Bila je nešto viša nego ja.“

Gospodin Donaldson je tada otvorio „ruke“ mašine i rekao Pet da sprava izgleda kao robot. „Pogledaj, Pet, ako otvorimo ploče, one izgledaju kao ruke, možda si videla robota kao što je ovaj.“

„Ne“ – rekla je Pet nepopustljivo. „Nisam videla robota, videla sam pravog malog dečaka.“

Jasno se sećala lekarki. „Jedna lekarka je imala na sebi beli mantil“ – opisala je. „Druga se zvala dr Suzan i nosila je svetlo narandžasti mantil. Izgleda da je dr Suzan imala smeđe-plavu kosu sa šiškama na čelu, dok je ostatak kose bio zašešljan unazad i sklonjen sa lica. Imala je nešto što je podsećalo na opremu iz zubarske ordinacije i postavila ju je u maminu sobu. Na njoj je bilo i nekih instrumenata ali nije bilo jasno čemu služe. Jedina jasna slika je slika o predmetu za ušpricavanje. Bio je umotan u celofan ili plastiku i tu je bilo i malo crevo koje je išlo sa njim. I predmet za ušpricavanje i crevo su bili u istoj plastičnoj torbi. Dr Suzan je počela da otvara torbu i ja sam se uplašila i pitala je da li ću morati da špric tim predmetom.“

Dr Suzan je zatim odvela Pet kod g. Donaldsona, koji je u dnevnoj sobi ljutito razgovarao sa nekim ljudima, obučenim u nešto što je opisala kao „odela kao beli mesec“, i koji su držali „bele, metalne kutije bez drški“. Kazao je: „Rekao sam vam da upotrebite one sa drškama.“

Pet je rekla da ju je špric učinio „sanjivom“ i voljnom da govori o svojim „tajnim sećanjima“. Bila je uznemirena što joj g. Donaldson nije verovao. „Ja uvek govorim istinu“ – rekla je – „jer je moja mama

mrzela laži, te sam u svojoj detinjoj nedužnosti ispričala ljudima iz vojske sve o poseti tih bića. I plakala sam kada su mi rekli da nisam videla ono što sam mislila da sam videla. Ponašali su se prema meni kao da lažem. Pretpostavljam da je g. Donaldsonu bilo žao kada sam se rasplakala, jer je postao sladak kao šećer. Ali to mi se nimalo nije dopalo jer sam znala da je to gluma. Zašto su rekli da nisam videla malog dečaka? Zašto je tako predivna stvar kao što je poseta sve uznemirila i razljutila? I zašto sam morala da dobijem špric?“

Neko je postavio pitanje o blistavim, belim bićima i Pet je rekla da su to bili anđeli.

„Kako znaš da su to bili anđeli?“ upitao je ispitivač.

„Zbog toga što su mi rekli.“ – odgovorila je Pet.

„I šta su ti još rekli, Pet? Da li su ti još nešto rekli?“

„Da.“ – odgovorila je Pet – „Rekli su mnogo stvari, ali sada ne mogu da ih se setim. Jednog dana ću ih se setiti, ali ne sada.“

„Zašto ne možeš da se setiš sada?“

„Zbog toga“ – odgovorila je Pet – „što su oni rekli da nije vreme da se setim i pored toga, vi ste došli ovamo i ne mogu da vam kažem, jer to je posebna stvar. Kada budem mnogo starija, setiću se šta su rekli i šta će se dogoditi.“

„Da li su ti oni rekli šta će se dogoditi?“

„Da, rekli su, govorili su u „lošim vremenima na Zemlji“. Ne treba sada da govorim o tome, ne mogu da se setim.“ Dobro“ – priznala je – „nekih stvari se sećam, kao kristalnog broda u kome su bili. Bio je pun svetla i nazvala sam ga kristalnim brodom zato što nije bio metalan kao avion. Svetla su činila da sve radi samo od sebe i pokretala su stvari ne dodirujući ih, čak i mene, pomerala su me, ne dodirujući me. Pomerala su me gore i dole i bila su puna ljubavi i štitila su me srebrnom svetlošću u meni i ja sam ih volela.“

Jedan od vojnika me je zamolio da opišem kosu i odeću malog dečaka. Pet je rekla da je pomislila kako je taj vojnik veoma glup, kada postavlja takva pitanja. „Zar ne znate“ – rekla mu je – „da ta bića ne nemaju kose i ne nose odeću? Mali dečak je imao zaista velike, kose oči koje su mogle da snime sve unutar mene, u mojoj glavi i u mojoj duši. Obraćao mi se u mojoj glavi i nije koristio usta, jer je na tom mestu imao samo jednu liniju. On je zaista mršav ali ne mora da jede, jer je anđeo.“

„Mislila sam da anđeli imaju krila i nasmejala sam se jer se on nasmejao očima, jer je znao šta sam mislila o krilima. Na neki način sam se uplašila jer sam tada zaista shvatila da je on anđeo. Znao je šta mislim a samo anđeli mogu da znaju šta misliš sve vreme, osim Isusa. Tako sam pomislila „Da li poznaješ Isusa?“ i bića i je smo se ispunili ljubavlju takve vrste da sam zaplakala i „znala“ nešto posebno. I biće je odgovorilo „Da“ u mojoj glavi. Rekla sam: Da li vi ličite na anđele? A biće je reklo: Da, ali ne na onakve kakve si zamišljala. Želela sam da ostanem sa njima i da se vratim sa njima.“

„Pet, stani na trenutak.“ – prekinuo je ispitivač – „Pitao bih te nešto. Rekla si da si želela da se vratiš sa njima. Kuda si želela da se vratiš?“

„Ne mogu da vam kažem.“ – odgovorila je Pet – „Ne treba da govorim o tom delu. Ali anđeli su rekli da će se vratiti kada bude vreme da se ode, obećali su mi. Učinila sam da mi obećaju. Učinila sam da mi obećaju da me nikada neće zaboraviti i molila sam ih da me povedu sa sobom, kada su rekli da još nije vreme.“ Plakala i bila sam zaista tužna. G. Donaldson me je upitao zašto plačem, a ja sam mu rekla „Zato što ste vi učinili da plačem i terate me da vam kažem, a ne treba da vam kažem i zato što mislite da lažem, a ja ne lažem.“

„OK, prestani da plačeš, Pet“ – rekao joj je g. Donaldson – Umiri se i slušaj moj glas. Ja ne mislim da lažeš i nećemo ti više postavljati pitanja ako nam kažeš o svojim suvenirima. Gde su oni, Pet? Da li imaš suvenire?“

Pet je počela da oseća strah i nepoverenje prema čoveku iz vojske. Pokušala je da više ništa ne kaže, ali g. Donaldson je nastavio da joj dosađuje. „Gde su tvoji suveniri?“

„Plakala sam“ – pričala je Pet – „i rekla sam mu da su oni moji i pitala zašto ih želi. Rekla sam mu da su u kutiji od cigareta ispod mog kreveta. Nisam htela da mu dam tu kutiju, ali moja sestra je otišla do gore i donela je.“

Kada je doneta kutija u kojoj je bio Petin „zeleni isceliteljski kamen“, čovek odeven u belo zaštitno odelo ju je stavio u jednu od metalnih kutija.

„Videla sam svoju baku kako sedi na mom krevetu sa malom decom i kako plače.“ – sećala se Pet. „Upitala sam je da li su ljudi iz vojske došli da povrede malog dečaka.“

„O, Pet.“ – rekla je baka – „Nema malog dečaka.“

„Rekla sam joj da je bio ovde, jer sam sedela sa njim. Ona je samo jače zaplakala. Onda mi je g. Donaldson pokazao TV iz tri dela i pokušao da me ubedi da sam videla nešto takvo, robota, a ne malog dečaka. Zaista sam se naljutila i rekla „Videla sam malog dečaka, a ne robota.“

„Dobro, Pet“ – rekao je onda – „Možda si jednostavno sanjala o malom dečaku. Da li je on bio u tvojim snovima?“

„Nisam sanjala o njemu“ – insistirala je Pet – „On je bio stvaran.“

„Pet“ – nastavio je čovek – „To je bio san, vrsta sna koja izgleda stvarna. Nisi videla malog dečaka, jer takve stvari ne postoje.“

„Da, jesam.“ – rekla je Pet – „Došao je u narandžastoj lopti i snimao me svojim očima.“

„Da li te je taj san uplašio?“ – Upitao je g. Donaldson.

„To nije bio san.“ – rekla je Pet uporno – „i plašila sam se malog dečaka samo zato što je izgledao toliko drugačije nego ja, zato što je bio majušan i siv, ali sam znala da me neće povrediti.“

Pet se nije sećala više gotovo ničeg sa ispitivanja, iako je vojska tu provela nekoliko dana. „Pošto su vojnici otišli, čitava moja porodica je izgledala žalosno, kao u nekoj vrsti ošamućenosti, i ja se ne sećam ničeg više posle toga. Preselili smo se u grad pre mog dvanaestog rođendana, u avgustu 1955.“

Sećanja na vanzemaljce i vojnike se nisu vratila sve do 1968. Pet nije želela nikakav publicitet u vezi sa ovim događajima, ali zamolila me je da uključim stvarnu lokaciju i datum događaja – Floyd's Knob, Indijana, 1954. – u nadi da će možda biti čitalaca iz te oblasti koji će se setiti vojnih vozila koja su došla u grad i koji će na taj način pružiti neki spoljni dokaz o događajima kojih su se ona, njena sestra i brat sećali.

Pitala sam da li su se od tada javili neki neobični događaji, znajući na osnovu svog istraživanja da većina otetih ima više takvih iskustava tokom života. Pet nije bila izuzetak.

U slučaju iz 1962, tokom putovanja sa prijateljem za Kentaki, Pet je primetila da su se izgubili kada je videla znak za Ft. Knox. Smejući se sopstvenoj zbunjenosti, vratili su se istim putem, tražeći svoju

destinaciju. Ali umesto toga, završili su na nekom pustinjском zemljištu, sedeći u ugašenim kolima. Pet je rekla da su se osećali kao da su „izašli“ iz nekog događaja koga se nisu sećali, bez ikakve ideje kada su se kola ugasila. Nisu pronašli svoju destinaciju i najzad su odustali, vrativši se kući po mraku.

Ali kasnije u snu Pet se setila da je stajala van kola sa svojim prijateljem pored sebe. Videla je talase od zlatnog svetla koji su ličili na „lift“ i „anđele“ koji su stajali sa obe strane. Rekla je da su bili puni poštovanja prema plavokosom čoveku koji joj je ličio na Isusa. Njen prijatelj je vikao histerično: „Oni hoće tebe!“

Pet je odgovorila: „Ne plaši se. Sve je u redu.“ Popela se ka plavokosom čoveku koji je bio okružen predivnim svetlom. On joj je govorio o tome da će postati majka i o „semenu života“. Rekao je da drži moć svog semena u svojim rukama. Na kraju tog iskustva ispružio je ruku ka njoj i pokazao joj seme, rekavši joj da je to za njeno dobro i da se ne plaši.

Pet meseci kasnije, Pet, koja je sada bila trudna, se preselila za Floridu. Sećala se kako je rekla svom suprugu da će beba biti dečak ali da neće preživeti. „Rodiću ga ali ga neću zadržati.“ - rekla mu je a da nije bila u stanju da objasni kako zna te stvari. Tokom nekoliko sledećih meseci Pet je sa svoje dvoje dece živela u stanu u prizemlju. Jedne noći joj je izronilo u svesti, da je upravo ušla u stan, kao da je bila napolju, mada se nije sećala da je tamo bila. Imala je neobičan, prijatan vibracioni osećaj i sećala se da je pomislila: „Oni su došli i povelili me.“

Izgleda da se u to vreme nije ništa više nije događalo. Pet je nastavila da odlazi na kontrole koje su pokazivale da beba dobro napreduje. Ali onda, u osmom mesecu lekar više nije mogao da ustanovi otkucaje srca fetusa i kada je ušla u puni termin u maju beba je rođena mrtva. Prekognicija se pokazala tačnom.

Kasnije te godine, Pet se setila kako sedi u mirnoj sobi, okružena Sivima i čeka na nešto. Sivi koga je smatrala svojim „prijateljem“ se pojavio na vratima, pokazujući joj njenu bebu. Rekao joj je da ima mogućnost da vidi bebu. „Ne“ – odgovorila je Pet – „U redu je, dobro je. Vi ćete se brinuti o njoj bolje nego što bih ja mogla.“ Ali tokom tog kratkog trenutka videla je majušnu bebu sa plavim, kosim očima. Osećala je da je ta beba na neki način sklonište za dušu deteta koje je umrlo na rođenju i rekla je da je osećala poverenje i zahvalnost prema svom prijatelju koji joj je pokazao da je mali dečak u stvari preživeo.

Od sećanja koja su se vratila tokom nekoliko prethodnih godina nijedno nije podstaklo toliko pitanja kao „ljudi čaure“ (cocoon people). „Ne mogu da se setim kada se taj događaj odigrao.“ – rekla mi je Pet. „Jedino čega se sećam je da sam se našla u velikoj prostoriji sa blagim, belim svetlima i da je jedan Sivi bio tamo. Nejasno se sećam da sam tamo videla jednog muškarca, ali ne i šta je radio.“

Deo te sobe bio je ispunjen boksovima koji su ličili na sarkofage i u tim boksovima su bili ljudski oblici. „Bili su živi“ – rekla je Pet – „ali neanimirani. Svuda preko njih je bila prevučena bela, mutna materija i znala sam da ih ta bela, mutna materija održava živim. Znala sam da su čekali da jednom u budućnosti ožive.“

Biće je upitalo Pet: *Da li želiš da vidiš svoju?*

Pet je rekla „Da.“ i pokazali su joj telo žene u jednom od kontejnera. „Nemojte pitati kako sam znala da je žena.“ – nastavila je – „Prosto sam to osetila. Videla sam ponešto od ljudskog lica kroz maglu, nos, usta, oči, definitivno ljudsko. Znala sam da je povezano sa posetom iz 1954. jer sam se sećala da su mi rekli kako će napraviti 'novu mene'. Osećala sam da je ta čaura bila nova ja. Znala sam da one čekaju na oživljavanje,“ – rekla je – „ili reanimaciju i mi svi ćemo biti u stanju da ih vidimo i da razgovaramo sa njima na Zemlji. Verujem da će moje 'drugo telo' primiti moju dušu kada Isus kaže da je vreme i ja ću se vratiti. Ako budem prošla kroz sva razaranja, da bih ušla u novi svet, i dalje će mi biti potrebno drugo telo, jer će ovo koje imam u svakom slučaju umreti.“

Sredinom svojih četrdesetih godina Pet je imala drugo iskustvo sa bićima i u to vreme se sećala kako je bila u sobi osvetljenoj zlatnom svetlošću. Odveli su je do aparata u obliku diska na čijem su vrhu bili cirkularni otvori. U svakom otvoru je bilo vibratorno svetlo drugačije boje i rečeno joj je da stavi svoje ruke na svetlo. Kada je to učinila, čula je najlepši zvuk od svih koje je ikada čula. Svako svetlo je proizvodilo drugačiji zvuk.

To je zvuk tvoje duše, rekao joj je Sivi.

Pet je shvatila da je to na neki način povezano sa neanimiranim ljudskim telima koje su joj pokazali, telima koji nisu imali „snagu duše“ koja bi ih aktivirala.

Godine 1987. Pet je imala još jedno moguće iskustvo – mnogo tipičnije za uobičajene izveštaje o otmicama – koje je uključilo i njenog unuka. „Da li je to bio san?“ – razmišljala je, dok mi je to pričala. „Nemam dokaza. Bila sam u kući svoje ćerke, bila je noć. Izgleda da sam odlebdela do sobe svog unuka. Uzela sam ga za ruku i odlebdeli smo zajedno, nekih šest inči od poda. Lebdeli smo kroz ulazna vrata, napolje ka putu i zaustavili se kada se otvorena kapija zaljuljala na putu. Duž puta u šumi je bilo deset do petnaest bića. Svi su istovremeno izašli iz šume. Mogla sam da čujem kako moj unuk misli: *Bako, mogu li da se igram sa ovom decom?*

„Odgovorila sam mu u mislima: *Ne, zlato, to su posebna deca, oni se ne igraju kao obična deca.* Dolebdeli smo ka puta do slepe ulice. Tu na kraju slepe ulice je bio brod sa crvenim svetlima, tanjir. Bila su vrata od svetla. Lebdeli smo uz nagib i ja sam videla svog vanzemaljskog „prijatelja“ i od tada se ne sećam više ničega. U svakom slučaju, moj unuk i ja smo zajedno otišli na taj put. Radije bih ga nazvala snom – nisam sigurna“.

Pet je imala više intenzivnih iskustava koja su se odigravala dok je bila u stanju kontemplacije ili sna, tako da nije bila u stanju da se uveri da li su bila „realna“. U jednom od tih snova je videla više letećih objekata; očigledno je imala vantelesno iskustvo; i primala je telepatsku komunikaciju.

Jedan takav događaj u oktobru 1992. se izgleda odnosio a neka od ranijih iskustava. „Sanjala sam da mi neko mentalno govori“ – rekla je – „saopštavajući mi stvari. Nisam mogla da uhvatim tačne reči, ali sam čula rečenicu: *Razaranje dolazi za četiri „quarien“.* „Quarien“ nije reč koju znamo, ali sam pretpostavila da to znači četiri dela nečega. Onda sam videla nešto što nazivam dijagram. Osećala sam kao da dobijam nežno upozorenje o „lošim vremenima na Zemlji“, kao da će se odigrati veoma skoro.“

Ovakva upozorenja nisu bila data samo Pet više puta tokom njenog života, već su deo iskustava mnogih otetih i predstavljaju jednu od najuobičajenijih tačaka, zajedničku za veliki broj izveštaja o ovom fenomenu.

Takvi su i fizički belezi na telu otetih i Pet ni u tom pogledu nije izuzetak. U leto 1993. Pet je otkrila neobičnu mustru na unutrašnjoj strani zgloba, krug sa šest tačaka i sedmom u centru. Takva mustra se javila u množtvu izveštaja iz 1991. i 1992. i verovatno nije slučajno da je većina tih slučajeva iz Floride, gde Pet živi.

Nekoliko meseci pošto se pojavila mustra Pet je imala iskustvo sa tim kružnim obrascem. „Sanjala sam, u sred popodneva, 07. avgusta.“ – ispričala je – „Bio je to jedan od onih kratkih snova, koji vas bace u krevet. Bilo je glasova u mom snu koji su zvučali kao blagi šapat i počela sa da slušam pažljivije.“

Rečeno je nešto kao 'biti nevin kao dete' i taj osećaj je prožeo čitavo moje telo i dušu. Osećala sam se kao u stanju čiste nevinosti, ne znajući ništa o strahu, mržnji, predrasudama... čisto, divno stanje bivanja u ljubavi, sigurna, zaštićena i bez greha, kako mi to nazivamo. Videla sam scenu iz svog detinjstva, iz grada u kome sam živela. Izgledalo je kao da sam se vratila tamo. Videla sam sebe sa

otprilike jedanaest godina. U snu sam čula glas koji mi je rekao: *Ustani, dete, i pogledaj ka maglini*. To te može odvesti tamo. I u snu sam ustala i otišla da zadnjih vrata i pogledala ka dnevnom nebu i videla najljepši mogući krug od svetla, sa jednim svetlom u sredini koje se okretalo u zlatnim bojama. Bilo je predivno i čula sam glas koji mi kaže da ne sada ne mogu da odem tamo, jer sam u snu tražila da odem do magline. Kada mi je rekao da ne mogu sada da odem, molila sam da mi dopusti da to vidim kada sam svesna. Rekao je da hoće, ali još uvek to nisam videla. To je bila predivna stvar po drugi put u mom životu. Ali moj preovlađujući osećaj je bio da bih mogla umreti da bih stigla do magline.

„Probudila sam se ošamućena, kao da sam bila na drogama i požurila da ovo zapišem pre nego što zaboravim. Muštra magline je bila ista kao i muštra na mojoj ruci.“

Pet je osećala da zna šta „maglina“ znači, povezujući je sa svetlećim, kružnim oblikom koji je prvo videla. Ali „nebulous“ je pre pridev nego imenica – „nebula“ bi bila odgovarajući oblik – i na osnovu rečnika nema druge definicije za ovu referencu od „nejasan, oblačan, mutan“ (cloudy), „bez oblika“ (lacking form) i „neprepoznatljiv, neidentifikovan“ (unidentified).

Tačno dva meseca kasnije, 07. oktobra, Pet je imala komunikaciju, dok je bila u svesnom stanju uma, kada joj je objašnjeno šta znači „maglina“. Glas je rekao: *Maglina (nebulous) je kod; kod je razbijen*. Pet je videla čitavu maglinu, kako je prati jedna razbijena. „Mogla sam videti tvar sličnu želatinu, kako povezuje tačke.“ – objasnila je – „Znala sam da je maglina nešto što je bilo u našim telima kada smo stvoreni. Kada smo stvoreni, trebalo je da imamo savršenu maglinu. To nam je davalo lični kontakt sa Kreatorom. Kada je maglina razbijena, usled neposlušnosti, izgubili smo lični kontakt sa Kreatorom. Morali smo da se prilagodimo životu na svoj sopstveni način, izgubivši pri tome svoju nevinost i čistoću bivstvovanja u ljudskom obliku.“

Ova slika je osnažila Petino izmenjeno shvatanje Boga i duhovnog plana. Njena iskustva sa vanzemaljskim entitetima je na osnovu svojih svesnih sećanja doživljavala kao veoma pozitivna. Sa strogom religijskom verom, prihvatila ih je kao anđele.

„Tokom svojih abdukcija“ – rekla je – „nikada nisam imala osećaj zla. U stvari, osećala sam se u najvećoj mogućoj meri zaštićenom dok sam bila u prisustvu tih bića. Neki ljudi mogu reći da ta bića imaju moć da kontrolišu naša osećanja i misli tokom abdukcije, što je verovatno tačno. Ali ja sam sklona detinjoj veri da Isus pokušava da nas nauči i verujem da je ono što sam osećala dobro i istinito. Zašto bi Bog pun ljubavi dopustio da mala deca budu oteta, ako su ta bića zla i nameravaju da nam naude? Ne verujem da bi Bog to dopustio. I pored toga“ – dodala je Pet – „ima stvari koja ta bića rade, a koje izgledaju pogrešne i nasilne.“

Međutim, postojao je i jedan veoma uznemiravajući događaj koji se odigrao 24. jula 1993. On nije uključivao samo vanzemaljski entitet, već izgleda i dva čoveka u ljudskom okruženju. Rano ujutru Pet se probudila u veoma ošamućenom stanju, osećajući se kao da je bila drogirana i čula veoma neobičnu buku blizu sebe, koja je stvarala *psss, pssss, pssss, pssss* zvuk.

Onda se setila. Dva čoveka su ušla u njenu sobu i odnela je napolje u vozilo koje je čekalo, veliki kamion vojnog tipa. Bila je u drogiranom stanju, gubeći se i dolazeći svesti, kada je kamion krenuo i ravnomerno vozio nekih četrdesetpet minuta do jednog sata. Tokom kratkih lucidnih momenata Pet je čula kako dva muškarca tiho razgovaraju ali nije mogla da razume razgovor. Pokušala je da progovori, ali joj je jezik bio otežao i nepokretan. Kada je kamion skrenuo levo na neravan teren, Pet se ponovo probudila i u tmirnoj noći razabrala samo deliće predela kroz prednje staklo.

Kamion je usporio i najzad se zaustavio sa uključenim motorom. Pet je videla kroz prozor da su se parkirali pored nekog velikog brega ili brda. Neverovatno, videla je kako se otvaraju velika vrata i kako kamion ulazi u brdo. Unutrašnjost je bila zamračena, ali kada je kamion stao, Pet je videla neobično biće kako stoji kao da čeka njihov dolazak.

Gledajući ošamućeno u biće, Pet je pomislila: *Šta ta orijentalna devojka radi ovde?*

I istog trenutka biće je vratilo telepatsku poruku: *Ja znam da ti se ne dopadam.*

Ne, pomislila je Pet, ne dopadaš mi se. Ne želim to ponovo da radim. Ali oni ne mogu da me slome, jer to nisu mogli da urade ni ranije.

Kada je kamion parkirao i kada su Pet pomogli da izađe iz visokog odeljka za putnike, videla je da je prostor pretrpan i „prljav“, sa boksovima i „otpadom“, nagomilanim duž jednog zida. U sredini velike sobe stajao je bezbojan, čelični sto, koji je izgledao primereniji ljudskom okruženju od stolova kojih se sećala sa susreta sa vanzemaljcima i osetila se veoma nelagodno.

„Hteli su da se popnem na taj sto,“ – rekla je – „ali ja nisam htela. Ne na taj sto.“ Ali je ipak bila na stolu, mada se nije sećala na koji način se to dogodilo. „Orijentalna devojka“ je kružila oko nje, prilazila i ubadala je nečim što Pet nije videla. Ali je videla lice entiteta blizu svoga, njenu kožu zelenkasto-sive boje. Kada je stvorenje trepnulo i njegovu se kapci sreli u sredini, utisak je, kako je rekla Pet, bio odbojan, podsećao je na guštera.

Sledeće čega se sećala je bilo da silazi sa stola i pokušava da vidi šta joj to „orijentalna devojka“ radi. Entitet je nastavio da se kreće oko Pet, izazivajući razdražljivost, praveći neobičan *psss, psss, psss* zvuk. Pokušavajući da nađe oslonac, pridržavajući se za sto, udaljila se od entiteta, ali je on nastavio da se probija ka njoj. Pet je bila okretnija ali i dalje nestabilna i kada je obišla sto, bolno je udarila prstom u njega. Bacivši pogled dole na svoju nogu, primetila je sa iznenađenjem da je pod prekriven strugotinom. *Bože, pomislila je, pa to čak i nije pravi pod.*

Nešto svesnija, Pet je izbegavala biće koliko god je mogla, osećajući da je sve što je radilo bila neka vrsta „torture“. Odjednom joj se zamračilo i kada je došla svesti, u svom krevetu, još neko vreme je čula *psss, psss, psss* kraj sebe.

Dva dana kasnije Pet je primetila bledu modricu na zglobu sa crvenim tačkama ili ubodima na njemu. I takođe je videla da joj je nokat na nožnom prstu otečen, kao da je njime udarila u nešto tvrdo.

„Nimalo mi se nije dopala situacija“ – rekla mi je – „i znam da nije bio prvi put da vidim tu „orijentalnu devojku“. Takođe sam već bila i na stolu.“ Dodala je, sećajući se koliko se neprijatno osećala.

Znala je da biće zelenkasto-sivkaste kože i očiju guštera nije ljudsko, mada su dvojica muškaraca, kamion, putovanje i podzemni objekat po svemu sudeći bili. „Kakva vrsta vanzemaljaca“ – pitala se – „je povezana sa našom vladom i vojskom?“

III Poli

Poli me je prvi put kontaktirala krajem 1992. čak i pre nego što je završila čitanje „Into the Fringe“. „Ja sam na stranici 176“ – stajalo je u njenom pismu – „i moram da prekinem da bih Vam pisala.“

Pasus, koji se bavio interesovanjem vanzemaljaca za ljudsku seksualnost, se poklopio sa nekim njenim mogućim iskustvima. U malom gradu u kome je živela Poli nije mogla naći dobar sistem podrške, jer jedina grupa u toj oblasti, koja se bavila proučavanjem NLO-a, nije imala ženske članove. Pitala je da li bih je mogla povezati sa drugim ženama, žrtvama abdukcija, zbog korespondencije u zajedničkom interesu. Ono o čemu je imala potrebu da razgovara je bilo suviše intimno da bi se podelilo sa bilo kime drugim, osim sa drugom ženom sa sličnim iskustvima.

„Bila sam uključena u NLO-fenomen gotovo čitav svoj život i moja deca su uključena ili su bila uključena,“ – pisala je – „I moj otac je imao takva iskustva, ali je veoma pazio sa kime će o tome razgovarati, jer je bio poštovan kao osoba sa tehničkim obrazovanjem i još uvek aktivan (u vojnoj službi).“

Poli je objasnila da joj je potreban „ženski prijatelj, koji ima iskustvo sa abdukcijama“, zbog seksualne prirode iskustava koje je pretrpela. „Čitavog života sam bila ozbiljno traumatizovana, sa simptomima žrtve dugoročnog incesta.“ – pisala je, dodavši da su njene opsesije „fantazijama o neobičnim seksualnim zloupotrebama uz korišćenje (nepoznatih) instrumenata“ počele kada je imala četiri godine.

Njihovi efekti su duboko uticali na njen život kao odrasle osobe. „Trgli ste me svojom diskusijom o seksualnim opsesijama, podstaknutim od strane vanzemaljaca,“ – nastavila je – „Od tinejdžerskog uzrasta bih se svakih nekoliko godina našla u potpuno iracionalnoj, seksualno opsesivnoj vezi, za koju je bila karakteristična neka inteligencija, koja mi se obraća u mislima, upravlja mojom aktivnostima, očigledno uređujući bizarne ko incidencije za interakciju na bini.“

U većini slučajeva, dodala je Poli, njene lične veze nisu bile opsesivne. Ali naučivši iz iskustva da spolja može biti manipulisana u svojim seksualnim aktivnostima, više nije tražila ovakve veze. „Ja danas izbegavam sve vrste veza seksualne prirode,“ – rekla mi je – „Seksualna i 'psihička' energija u poslednjoj vezi je bila intenzivna do tačke apsurdna, potpuno dirigovana i uključivala je česte telepatske veze i prenos osećanja. Ja sam u savetovalištu za dečiji incest, ali to je sve dokle mogu da idem sa time, jer nemam ljudsko incestuozno iskustvo.“

Polino pismo je obuhvatilo nekoliko viđenja NLO-a i susreta sa vanzemalcima u njenoj porodici i većina detalja je bila poznata iz mojih istraživanja sa drugim ometima. Lista je uključila „interakciju sa vilama“, bićima koja su izgledala tako prozirna naspram fizičkih predmeta, kao da su od vode; uobičajeno cik-cak svetlo; svetla koja su se javljala svake noći sa spoljne strane prozora otprilike u isto vreme i posmatrala me nekoliko sati; aktivnosti pobesnelih priviđenja; i mnogo, mnogo živih (lucidnih) snova o abdukcijama.“

„Nisam imala pretenzija prema njima“ – pisala je Poli – „ali sam od ranog detinjstva poznavala taj osećaj da je nešto u mojoj glavi da bi me istražilo, pištavi tonovi, koji su izgleda povezani sa kontaktom i posetioци u spavaćoj sobi koje smo videli moj sin, pas i ja.“

Poli je jednostavno nabrojala te događaje, ali kao istraživač ja sam bila zainteresovana za detalje. Takođe sam bila zainteresovana za osobu koja pokušava da se suoči sa ovim fenomenom. U odgovoru na pismo, zamolila sam za više detalja o njenim iskustvima i ponudila da budem dobar slušalac, kako kao žrtva otmice, tako i kao žena. Iako sama nisam imala svesnih sećanja na bilo kakve seksualno orijentisane susrete, mnogo sam naučila od drugih koji su prošli kroz takva iskustva. Moj muž, Kesi, čiji je puni izveštaj obuhvaćen u „Into the Fringe“, je sa svoje strane iskusio seksualni scenario sa bićem, koje je izgledalo kao ženski hibridni vanzemaljac, kada je bio u ranom tinejdžerskom uzrastu. Znala sam da su ovakvi događaji realni u pogledu senzacija i kasnijih efekata i da razumevanje ovakvih scenarija baca važno svetlo na sveobuhvatan program abdukcija.

Objasnila sam ova dva svoja interesa, kada sam odgovorila na Polino pismo i ona se složila da podeli sa mnom svoje informacije koje bi bile deo mog istraživanja. Preko pisama, telefonskih razgovora i razgovora preko traka sam saznala mnogo o Poli i stvarima koje su ona i njena deca doživljavala. Visoka, privlačna i atraktivna žena u srednjim četrdesetim godinama, Polino poreklo je bilo evropsko, prvobitno keltsko, skandinavsko. Ona je izuzetan umetnik, ali većinu vremena je obavljala fizičke poslove da bi izdržavala porodicu. Poli je rođena 1946. u Nju Džersiju i odrasla na jugo-istoku. Sada je kao udovica živela u Adirondaksu.

Pored različitih viđenja NLO-a, kojima su prisustvovali u toj oblasti, uskoro je postalo jasno da i njen sin ima aktuelne susrete sa vanzemalcima. U njegovoj komunikaciji preko traka, preko crteža i priča Poli, koje je ona podelila sa mnom, Sem je pokazao neobičnu zrelost i neobične uvide za jednog jedanaestogodišnjeg dečaka.

Sve što su mi ispričali je dolazilo isključivo iz svesnih sećanja koja su bila veoma nepotpuna. Poli je neka od svojih iskustava uvrstila u kategoriju „živih snova“, odgovor koji se dobija od velikog broja

žrtava abdukcije. Izjava „nisam imala pretenzija prema njima“ je značio da nije bila u stanju da objektivno verifikuje te događaje kao deo „uobičajene“ realnosti. Neki od njih su slični scenariju virtuelne realnosti o kome je bilo reči ranije, neki po svemu sudeći predstavljaju nadiranje sećanja na konkretne događaje. Bez obzira na to, za Poli su to bili doživljeni događaji i čak i kada su se odvijali na mentalnom ili psihičkom nivou, ipak su imali snažan privid realnosti. Priroda te realnosti je često bila nejasna, međutim, bilo je nekih iskustava koje je označila kao realna, jer im je prisustvovalo više svedoka ili jer ih je precipirala dok je bila u svesnom stanju uma.

Počelo je veoma rano u detinjstvu. „Imala sam četiri godine“ – ispričala mi je – „kada sam videla mršavo biće, čija se silueta pojavljuje naspram prozora. Bila je noć, ali je sa druge strane prozora prodiralo snažno svetlo, narandžastog odsjaja. Soba je bila mračna sa izuzetkom osvetljenja sa spoljne strane zasenčenog prozora. Biće se okrenulo i uputilo ka meni. Počela sam da odmahujem glavom i ponavljam „ne, ne“ i tu se sećanje prekida. Rekla sam sebi da ako se sećanje vrati, otići ću iza te tačke i saznati šta se dogodilo, ali to se nikada nije desilo.“

To je bilo doba, sigurno ne slučajno, kada se počele da se javljaju seksualne fantazije „uz nepoznate instrumente“ koji se koriste na njoj. Uz to je dodala: „Otprilike u uzrastu od četiri godine imala sam osećaj da je nešto stavljeno iza mog levog uha.“

Sledeći događaj u vezi sa vanzemaljskim aktivnostima dogodio se u dobu od četrnaest godina. Nagla opsesija za razumevanjem „rada univerzuma“. Objasnila je: „Bilo je kao da sam se probudila u smislu kosmičke misije i apokaliptičke vrste osećaja za ljudsku sudbinu. Osećala sam da moram da shvatim univerzum. To je postala stalna, skrivena težnja koja se održala do danas.“ Upoređujući ove izveštaje sa izveštajima drugih žrtava otmica, od kojih će neki biti predstavljeni ovde, interesantno je da je povezivala taj „posao i zadatak na Zemlji“ sa Armagedonom.

Sledeći događaj se odigrao u njenim kasnim dvadesetim godinama. U to vreme je živela na različitim lokacijama. „Pored brvnare u Blue Ridge Mountains“ – rekla je - „ispred ulaza se odjednom začula veoma glasna buka, kao bat nogu nekoliko ljudi u vojničkim čizmama, a da nije bilo nikakvih zvukova prilaska. Videli smo nejasne siluete, koje smo povezali uz tu buku. Ali ne sećam se da je prestala. Sećam se da smo otišli da spavamo u sred tog meteža, što je, naravno, bilo potpuno besmisleno. Kada smo se sledećeg jutra probudili i setili buke i nejasnih figura, izašli smo da potražimo otiske nogu, ali nismo pronašli ništa.“

Međutim, početkom 1987. Poli je stekla svesni uvid u postojanje ovih misterioznih uljeza. Ležala je bolesna u krevetu i „imala sam dva posetioca u spavaćoj sobi, obučena u crna službena odela. Imali su kose, užarene, limun-žute oči bez zenica, samo kao svetla. Ove figure u crnim službenim odelima su bile oko četiri stope visoke. Bili su identični, sa tom razlikom da je jedan bio nešto svetliji, sive boje uglja umesto crn. Dok su se kretali izvodili su potpuno simultane pokrete. Kliznuli su kroz kutiju za igračke mog sina, donji delovi odeće su bukvalno prošli kroz nju.“

Poli je naglasila da se taj događaj odigrao pre nego što je videla korice „COMMUNION“ Vitlija Stribera ili bilo koju drugu tipičnu predstavu vanzemaljskih Sivih (gray-sa).

„Neko me je upitao da li sam upitala figure šta žele. Moj odgovor je bio NE! Nisam želela da im pružim bilo kakav prilaz! Imala sam osećaj da su došli da me zauvek odvedu i uložila sam svu svoju energiju da im se oduprem.“

Krajem 1987. je započela serija neobičnih događaja. „Čitava stvar je započela snom“ – objasnila je Poli – „Sanjala sam kako letim iznad Atlantika u pravcu Mediterana. Beli avion sa crvenim oznakama oblika sličnom malom Konkordu mi se približavao iz suprotnog pravca, sa istoka.“

„Kratko posle tog sna“ – nastavila je Poli – „primetila sam da u glavi vodim konverzaciju na francuskom. To se događalo otprilike u 4 popodne. Moj sagovornik se identifikovao kao profesor na ruskom univerzitetu. Imala sam osećaj da se nalazim blizu Kijeva. Tokom noći on bi slao psihičke

poruke u pravcu Zapada u pokušaju da obznani situaciju u vezi sa psihičkim ratom za koji je tvrdio da se odvija između političkih sila širom sveta i pokušajem da pomogne uspostavljanju mira između SSSR-a i Zapada.

„Sećam se jedne stvari koju sam mu rekla, *maintenant c'est la guerre* (sada je rat), *maintenant c'est la guerre*, a on je naglasio *maintenant* (sada), rekavši mi da je psihički rat sada usmeren tako da izvrši uticaj na ljude na visokim položajima i druge koji bi mogli služiti namerama izvršilaca – možda mračnim tipovima koji ipak mogu da izvrše uticaj na događaje i javno mnjenje.“

Njen poslednji kontakt sa Ivekom je bio 1987. godine kada je kroz snežnu oluju vozila svog sina u drugi grad. U potpunosti se koncentrisala na vožnju pod teškim uslovima i zapanjila se kada je počela konverzacija na francuskom.

„Ivek je rekao da želi da mu se pridružim u molitvi za mir u svetu. Pokušala sam da se molim na francuskom, ali je to bila potpuna katastrofa. Ne sećam se čija je to ideja bila, ali počela sam molitvu na latinskom i to je išlo mnogo bolje. Izgovarala sam misu na latinskom, videvši pri tome jasno i vozeći spretno kroz snežnu oluju, ali sam istovremeno počela da vidim, u vidu neke vrste paralelene vizije, unutrašnjost (verovatno ruske pravoslavne) katedrale. Tu je bio sveštenik u tamno crvenoj odori sa nekom vrstom visokog, smešnog šešira. Unutrašnjost nije bila ukrašena, ali je tavanica bila visoka i bilo je dosta skupocenog, poliranog drveta. Tu je bio mešoviti, muški i ženski hor.“

„Želela bih da sam mogla da snimim ono što mi je u glavi. Hor je pevao najlepšu moguću misu koju sam ikada čula. Mogla sam jasno da razaberem da je to bilo nešto u osmodelnoj harmoniji. Sve je bilo na latinskom i sasvim sigurno nijedna od misa koju sam do tada čula. Trajala je dugo, tokom čitavog putovanja. To je bio poslednji put da sam imala kontakt sa Ivekom. Imala sam utisak da smo završili sve što smo mogli da uradimo zajedno.“

Ova dva događaja 1987, poseta dva bića u službenim crnim odelima i telepatska konverzacija sa Ivekom, označili su početak događaja u njenoj porodici, za koje će se ispostaviti da se odnose na česta viđenja NLO-a i aktivnosti sa vanzemalcima. Činilo se da su bili usmereni na Poli i njeno najmlađe dete, Sema.

Nekoliko meseci posle poslednje komunikacije sa Ivekom, Sem je imao susret sličan Polinom iskustvu sa dva bića obučena u crno. U uzrastu od šest godina video je „crne figure kako lete po sobi.“ Iako su bili slični stvorenjima koje je videla Poli, Sem je opisao ova stvorenja kao „slična dimu“, sa crvenim očima. Rekli su mu: *Podi sa nama, povešćemo te na bolje mesto.*“

Međutim, Sem nije bio uveren u njihove dobre namere i, iako je imao samo šest godina, odbio je njihovu ponudu. „Nikako“ – odgovorio je – „nikuda ja ne idem sa vama, momci.“

Posle ovog incidenta i on i Poli su imali brojna iskustva koja su uključivala viđenje NLO-a, viđenih najčešće sa obližnjeg brda, i seriju događaja sa „budnim snovima“ koji su ukazivali na susrete sa vanzemalcima.

„Videli smo mnogo NLO-a sa raznobojnim svetlima koja su ih okruživala ili iz kojih se pucalo.“ – rekla je, izveštavajući da je često viđala „belo centralno svetlo, koje ispušta kratke žute, crvene i plave zrake.“

To je takođe bio početak iskustava koje je Polina porodica povezala sa patuljcima. „Ta stvorenja“ – rekla je – „su proizvodila veoma glasnu ciku tokom noći“ koja je bila izuzetno zastrašujuća za njenu drugu decu koja su takođe prisustvovala nekim od tih aktivnosti tokom najintenzivnijeg perioda 1989. i 1990.

Negde u to vreme Polina porodica je imala iskustva sa drugačijom vrstom stvorenja. Oni su ga opisali kao „šljapkavo“, kako „prolazi kroz čvrste predmeta kao da su voda“. Iako nije bilo jasne

konfrontacije sa tim stvorenjem, Poli je osećala da je to „reptil, veliki i glasan“, koji proizvodi glasne zvuke, kao veoma veliko dvonožno stvorenje koje klopata kroz šumu u veoma vlažnoj oblasti. „Nije bilo zvukova dolaska i odlaska koji bi prethodili ovom zvuku.“ – rekla je – „ali je postojao jasan osećaj da nam se izazivač te buke približava. To se dogodilo u noći sa intenzivnom NLO-aktivnošću.“

Poli, Sem i drugi iz njihove porodice su često viđali NLO-e, ne samo sa brda, već i iz drugih delova te oblasti. Na primer, Sem je u junu 1993. video tri NLO-a kako kruže nebom, dok je putovao kolima sa jednim porodičnim prijateljem. „Sem je video tri sjajna NLO-a“ – saopštila je Poli – „sjajna svetla kako se naglo pojavljuju visoko iznad i malo ispred njih. Brzim manevrom je promenio kurs na dole i nestao isto tako naglo kako se i pojavio. Drugi se pojavio iznenada, bez postepenog približavanja, sa leve strane, tamo gde je prvi nestao, zatim je pod velikim uglom uzleteo na desno i nestao.“ Nedugo posle toga, kada je automobil skrenuo u drugu ulicu, Sem je video i treća svetla kako se iznenada pojavljuju. Preletela su kratku razdaljinu i nestala sa vidika.“

Posle nekoliko nedelja Sem je imao novo iskustvo viđenja NLO-a, ovaj put tri NLO-a odjednom. I sledećeg meseca, posle impresivnog viđenja NLO-a, Sem mi je sam pisao o onome što je video 19. avgusta. „Prošla noć je bila užasna zbog NLO-a.“ – tako je počeo njegov izveštaj – „Video sam jedan u obliku trougla koji je dugo proizvodio šišteći zvuk. Izgledao je sličan trouglu koji je viđen u Belgiji 1988. ili 1989. Videli smo ga na TV-u. Onaj koji sam ja video je leteo nisko... Prvo sam začuo šišteći zvuk.“

Sledeće impresivno viđenje se odigralo 30. avgusta u istoj oblasti kao i prethodno. Sem je rekao da je to bio oblik velikog dijamanta ili trougla sa trepćućim svetlima. „Izgledalo je kao da leti veoma visoko“ – rekao je – „ali sam uprkos tome mogao dobro da ga vidim. Video sam čvrstu materiju unutar svetlosne putanje“ kada je NLO u luku preleteo preko neba.

Susreti sa vanzemalcima su se nastavili, najčešće u vidu sećanja ujutru koja su bila slična snovima a ipak realna. „Sem mi je ispričao san o abdukciji koji je za njega bio zastrašujući.“ - pisala je Poli u decembru 1992. – „a to je neobično za njega, jer on je jedino od moje dece koje ih izgleda traži i kome čak i nedostaju. To je uključivalo i neka interesantna odstupanja od uobičajenih izveštaja o NLO-ima, kao 'bilo je gravitacije, nisam lebdeo.' Rekao je da je unutrašnjost bila veličine deset sa deset stopa, zaobljena sa spoljne strane, ali je osećao da u unutrašnjosti ima uglova. Govorio je o okretanju i prevrtanju, koje ga je bacalo okolo. Takođe se sećao da je tokom izvesnog vremena mogao da gleda kroz prozor i da je video zvezde. Rekao je da je to bio 'blagoslov', bukvalno, što je mogao da gleda napolje.“

Sem je takođe rekao da mu se čini da je u jednom trenutku imao kontakt sa „lošim vanzemalcima, koji su crveni, nisu sivi“, identifikujući one kojih se inače sećao kao Sive, vrsta o kojoj izveštavaju mnogi ometi. Ipak, u još većoj meri uznemiravajući za Sema je bio san, koji je ispričao Poli 03. marta 1993.

„Sem me je odveo na stranu“ – pisala je Poli – „da mi ispriča o snu koji je imao prethodne noći. Rekao je: 'Mogu li da govorim sa tobom privatno? Ovo je lično.' Delimično se sećao tog sna ili je sam san bio fragmentiran. Zajedno sa još nekim ljudima približavao se ulazu u NLO. Ulaz kroz koji je prošao ga je odveo do mesta koje je bilo sasvim belo, ali uz to je Sem dao sledeći komentar: 'Znate da naučnici kažu da su psi slepi za naše boje? Osećam kao da smo mi slepi za njihove (vanzemaljske) boje i da nije zaista sve bilo belo.' Ispričao je da je stajao u redu sa drugim ljudima i da je osoba ispred njega bila starija od njega. Taj mladi čovek je išao prema letelici i stigao do duge, bele cevi. Stavio je penis u cev. Posle kratkog vremena ga je odjednom izvadio i otišao drugim putem nego što je došao. Sem je bio sledeći. Učinio je istu stvar sa tom cevima kao i čovek ispred njega, ali njegovo sećanje se na tom mestu prekinulo. Osećao je da je to imalo neke veze sa time da vanzemaljci žele spermu. Rekao je da nije bilo nikakvog zvuka i da nije video vanzemaljce. Nastavio je da traži potvrdu od mene: 'To je bio samo san, zar ne, mama?'

„Nije čitao knjige za odrasle i ja mu nikada nisam pominjala seksualno nametanje. Činilo se da su upravo tokom poslednje godine ta iskustva postala manje prihvatljiva za njega. Na početku, od sve moje dece činilo se da upravo on oseća potrebu i želju za „njima“. To nije sasvim prošlo, ali su sigurno uvedeni neki nasilni elementi. Do đavola, Karla, nešto je seksualno uznemiravalo mog jedanaestogodišnjeg sina!“

Pošto je razmislila o situaciji, Poli je dala sledeći komentar: „Mislim da cilj nije sakupljanje sperme, već kontrola. Šta jače utiče na dubine ljudske psihe od aktivnosti vezanih za seksualnost? To je možda neprijatna činjenica, ali seksualni identitet je najdublji, najprimitivniji i najmoćniji koncept identiteta koji ljudsko biće poseduje. Nasilje nad seksualnim identitetom u situaciji u kojoj je ljudsko biće dovedeno do toga da se oseti potpuno bespomoćnim i stekli ste sredstvo kontrole, kakva se verovatno ne može postići ni na jedan drugi način.“

Kao i Poli, bila sam zabrinuta zbog Semove uznemirenosti povodom ovog scenarija i njegovih mogućih implikacija. Privukla me je takođe i njegova izjava da nije video vanzemaljce tokom tog iskustva. Kasnije, tokom razgovora preko snimaka, koje su mi on i Poli poslali, Sem je izneo svoje razmišljanja o ovome: „U NLO-snovima“ – rekao je – „pošto sam učinio ono što su me naveli da učinim, nisu mi dopustili da ih vidim. To je kao da su učinili da poželim da to učinim, iako to nisam želeo. Video sam ih možda maskirane kao ljude ili su me ljudi hipnotisali. Nisam siguran da su to ljudi.“

Poli je takođe imala brojna iskustva sa abdukcijama ili NLO-snovima koje je doživela kao ekstremno realne i koji su ponekad uključivali stvorenja koja su izgledala kao ljudi. Mnogi od detalja, koji ću biti opisani u nastavku, su zapanjujući slični slučajevima koje sam istraživala i o kojima drugi istraživači i otepi neprestano izveštavaju. Ponekad je pronalazila tipična belege na svom telu, iako se nije sećala kako ih je stekla, uključujući i „modrice tipa IV“ na laktu i „modrice trougaonog oblika“ na nadlaktici.

Polini snovi o abdukcijama su postali toliko učestali i toliko realistični da je 1991. počela da vodi dnevnik o snovima i tadašnjim viđenjima NLO-a iz koga su preuzeti naredni izvodi.

„31. avgust 1991. Bila sam sa grupom ljudi u svetloj, obojenoj sobi i vanzemaljci su nad nama vršili testiranja na AIDS. Kod mene su pronađeni neki tragovi ali mi je rečeno da me to neće ubiti niti mi ozbiljnije naškoditi. I drugi su ih imali – mnogi od nas su bili u istoj situaciji. Mislim da je komunikacija bila telepatska.“

„Stvar koja je bila karakteristična za moje NLO-snove je bio intenzivan osećaj *Hej, pa ovo je realno, ovo se stvarno događa*. Tipično je da izađem iz kuće i vidim NLO ili više NLO-a na nebu. Oni sleću ili kruže iznad mene. Ovaj put je bilo drugačije, jer sam u trenutku, kada je nastupio osećaj vrtoglavice zbog spiralnog uspinjanja (opisan tokom prethodnog događaja), bila svesna da se nalazim u svom krevetu i da sam povučena i usisana u NLO. Mislim da je moj um bio isisan iz mog tela.“

Pitajući se o „realnosti“ svog sna o AIDS-u, Poli je napomenula da je tokom deset godina imala dijagnozu *lupus erythematosus*, bolest imunološkog sistema.

„19. oktobar 1991. Sećam se sna od pre nedelju dana koji je uključivao vanzemaljce. Bila sam u letelici sa njima. Sećam se leta pre nego što smo sleteli. Na brodu su bili i drugi ljudi. Neki od nas su krenuli u prednji deo i na nižem delu donje strane nije bilo prepreke, nikakvo staklo, ali je postojalo nešto debelo, iako sasvim prozirno. Mogli smo da vidimo selo kako se prostire ispod nas. Bio je dan. Predeo ispod je bio uglavnom ravan, možda nekoliko niskih brda sa naše leve strane iza sela. Sleteli smo i sećam se da smo ja i ostali izašli iz letelice sa vanzemalcima, čiji je oblik podsećao na veoma pojednostavljenu ljudsku formu – bez ikakvih mišića. Mislim da su na sebi imali odela koja si prijanjala uz telo. Nisu imali kose. Sećam se nekakve maske koja je imala šav u visini u kojoj bi trebalo da se nalaze uši, ali to je nejasno sećanje. Bili su prilično visoki.“

„23. oktobar 1991. Sanjala sam kako držim bebu koja je trebalo da bude izlečena. Bio je u sobi na kraju zgrade koja je podsećala na bolnicu. Bebini roditelji nisu bili tu. Mislim da se tokom ovog sna mnogo toga dogodilo u toj bolnici. I dalje mentalno mogu da vidim bebino lice. Bio je plav, sa plavim očima i mogao je da se održi u uspravnom stanju dok ga nosite. Oči su mu bile ukrštene i dok sam ga držala, činilo se da se to popravlja. Kada sam ga uzela drugi put, bio je dovoljno snažan da sam mogla da ga oslonim o bedro.“

„Zatim, kada je hteo kod sestre, javila mi se zaista neobična misao, kao da sam se odvojila od sna, kao da stojim sa strane i posmatram san. Šta ako on u stvari nije beba? Šta ako je on u stvari pokvarenjak malog rasta? Naglašavam taj deo jer on ukazuje na svest, da bismo mogli biti u kontaktu sa nečim manje ljudskim i manje nevinim nego što izgleda.“

„26. oktobar 1991. Na meni se vršila neka vrsta medicinskog ispitivanja tokom koga je predmet pažnje bila moja glava. Oko mene su se nalazili lekari. Pre nego što je pažnja usmerena na moju glavu, sećam se da sam sedela – nešto na mom stomaku je izazivalo bol. Sedela sam na nečem ravnom i na neki način su postizali da se krećem veoma brzo. Plašila sam se da ću skliznuti preko ivice i nekako očekivala da ih to zabrine, međutim nije izgledalo kao da brinu. Sećam se da sam ustala i rekla da tako bolje dišem. Trebalo je da mi unutar glave stave predmete nalik igli i sećam se da sam u snu pomislila: *'Kada vanzemaljci to urade, ne oseća se bol, samo pritisak.'* Počela sam da izgovaram iznova i iznova: *'Ja sam u spoljnjem svemiru, ja sam u spoljnjem svemiru'*, a oni su stavili predmete slične igli. Mogla sam da razaberem zvuk koji su ti predmeti proizvodili dok su ulazili i osećala pritisak ali ne bol.“

„Sledeća stvar koje se sećam je bila kao da letim sa zapada na istok. Približavala sam se raskršću sa četiri ugla na Zemlji. Osećala sam da je to zapadno (od brda na kome je njena porodica doživela većinu viđenja NLO-a). Bilo je kao da su me nekako spustili na tu raskrslu i sledeća stvar koje se sećam je da sam naglo otvorila oči i našla se u svojoj sobi. Osećaj koji je pobuđivao san je bio mnogo drugačiji nego kod običnih snova, kao da je to iskustvo bilo mnogo realnije. (Postalo je još realističnije, kada je Poli u leto 1993. tokom vožnje naišla upravo na tu raskrslu. To je bila udaljena, nenaseljena oblast zapadno od brda.).

„17. novembar 1991. Istinsko viđenje, ne san. Vraćajući se noću sa planine koja leži istočno od nas, videla sam udaljeni NLO. Menjao je boje od crvene u belu i ponovo u crvenu. To nije bio avion, jer se brzo kretao u svim pravcima.“

„21. decembar 1991. Sanjala sam da vidim NLO i da sam oteta. Bila sam sa nekim mladim čovekom na putu na padini brda. Čini mi se da je bilo dosta zimzelenog drveća i otvoreno polje u podnožju... Spustili smo se otprilike do sredine polja i gledali na gore ka brdu. Uskoro se pojavio NLO, postajući sve veći kako nam se približavao. Polako se spuštao prema polju i sleteo blizu nas. Moja leva ruka je bila provučena ispod desne ruke mlađeg muškarca. Sećam se da sam pomislila: *'To je to, sada je zaista blizu.'* Kada su se spustili blizu nas, rekla sam: *'Dakle, idemo.'* Tri stvorenja su izašla iz NLO-a. Izgledali su kao ljudi, obučeni u crno ili veoma tamno, muškarci i, začuđujuće, viši od nas. Verujem da su nas podigli i poneli u letelicu, ali osećaj nije bio zaista neprijateljski. Ta trojica su bila gotovo identična. Bilo je kao da imaju jedan mozak.“

„30. januar. 1992. Imala sam jasan i detaljan san o viđenju NLO-a. Bio je dan i gledala sam prema istoku. Videla sam NLO koji je bio beo i blede plav nasrpam plavog neba. Lebdeo je dugo vremena na jednom mestu dok smo ga ja i ostali posmatrali. Sećam se da sam gledala kroz otvore na boku ili prozore. Tamo se odvijala scena, tokom koje su bića sa NLO-a bila među nama i odvodila one koji su voleli rat i agresivno, militarističko držanje i akcije. Odveli su i jedanaestoro dece. Nisam bila među odvedenima. Otišli smo i znali da će oni militaristički orijentisani patiti ali se nisam osećala posebno loše zbog njih. Čini mi se da je veliki broj vanzemaljaca bio visok i sličan ljudima, ali je bilo i drugih vrsta, sličnih Sivima, samo nekako svetlijih. Neki su imali velike oči.“

„28. februar 1992. VEĆINOM NLO-SAN – doživela sam ga kao veoma realan. Stajala sam sa drugim osobama ili ljudima – moguće je da sam pre toga bila u kolima i vozila. Videla sam ih (NLO-e) kako skreću na levo. Čini mi se da smo jedan videli veoma jasno, dok su druga dva bila udaljena. Gore je bilo i aviona, izgleda vojnih aviona. Sećam se da sam pomislila *'To je tako realistično.'* Mahali smo da privučemo pažnju i najbliži je počeo da nam se približava. Pomislila sam: *'Oni će nas odvesti; kako ću se nositi sa time?'* A onda, kao da se atmosfera u mom umu promenila. Odjednom sam bila u stanju uma, u kome sam mogla da upravljam time, ne da doživim neku vrstu šoka od straha zbog apsolutne neobičnosti svega toga.“

„NLO je bio sivkast, se sasvim osvetljen, i neki vanzemaljci su nam se približili, takođe sivkasti. Nije bilo onih ljudskog oblika. Mislim da ih je bilo tri, ali sam se ja najviše fokusirala na glavu jednog od njih, ili zbog toga što je njegovo držanje bilo nagnuto napred, tako da je glava bila uočljivija nego njegovi ostali delovi, ili sam ja jednostavno uočavala glavu više od ostalih delova. Rekla sam nešto o ishodu toga što ćemo poći sa njima, ali u mom izmenjenom stanju uma osećala sam da to mogu da uradim, znajući ipak da ću biti podložna njihovom uticaju u letelici. Bilo je kao da znam, ali u mom izmenjenom stanju, dakle, nisam mogla da se vratim što je bilo kao da to prihvatam. Posle toga se ne sećam ničega. Mislim da sam osećala izvesnu odgovornost, kao da sam uplela te ljude koji su bili sa mnom u to i da to nije dobro za njih. Pošto sam se probudila, nos mi je krvario, ali verujem da je to ipak bilo samo zbog prehlade.“

„23. jun 1992. (Stvarni događaj koji je prethodio snu) Moj sin Sem i ja smo u 22:30 odlučili da se popnemo na brdo, jer se odande video sjaj, za koji smo smatrali da bi mogao poticati od sunca, budući da je to bio jedan od najdužih dana u tom severnom delu zemlje. Popevši se na brdo, osetili smo intenzivan mir. Iako je tamo često vetrovito, sada je sve bilo veoma, veoma tiho. Bilo je nekoliko svitaca. Tada sam sa mesta na kome smo sedeli videla sjajan bljesak svetla u travi kraj puta. Rekla sam Semu: *'Još uvek se ništa ne događa, ali osećam da će se nešto desiti ako ovde ostanemo duže.'* Osećala sam da ćemo, ako budemo nastavili da tu sedimo, fokusiranih umova, doći u interakciju sa nekom energijom i da će se nešto dogoditi. Osećala sam da je već počelo da se događa, ali da to još uvek možemo da prekinemo i odemo.“

Vratili su se kući i te noći je Poli imala NLO-san. „Hodala sam ili se kretala na neki drugi način duž nekog puta po noći.“ – opisala je – „Prvo sam videla svetla, zatim okrugle NLO-e, nešto veće od zvezda, ali ne tako sjajne kao zvezde. Pomislila sam: *'Hej! Pa ja ih zaista vidim!'* Tada sam pogledala na gore. Jedan od njih se spuštao, približavajući se. Mogla sam jasno da vidim okrugli donji deo, sličan otvoru. Rekla sam pomalo uplašena: *'U redu, uzmite me.'*“

U tom trenutku sam osetila kako se uspinjem, osećaj koji ne mogu adekvatno da opišem. Osećala sam kao da me je usisala neka sila, vrtoglava, zaslepljujuća, nadmoćna sila. Dok se to događalo, intenzivno sam osećala da je to iskustvo apsolutno realno, dok se u većini snova ne događa da donosim sudove o realnosti bilo čega. Osećala sam neku vrstu straha, bila sam potpuno zahvaćena njime (bukvalno i figurativno), bila sam svesna tog osećaja i mislila: *'Sada sam u tome, gde god da idem, to nije pod mojom kontrolom.'* Nisam mogla da vidim mnogo toga, ali sam imala taj neverovatan osećaj da me nešto podiže sve više i više, kao da odnosi moj um.“

„Posle uzdizanja postala sam svesna da se nalazim na veoma belom mestu, ali to nije bila standardna zaobljena bela prostorija iz mnogih NLO-izveštaja. Izgledala je okrećena u belo i sećam se ugla koji takođe nije bio tipičan i neke vrste crnog ili tamnog predmeta. Bilo je kao da vidim samo mali deo tog prostora.“

„Sledeća stvar koje se sećam je da se nalazim u nekoj vrsti letelice iza pilota, koji sedi na levoj strani, i da mi pažnju privlači njegova glava. Nije imao kose, izgleda da je oblik lobanje bio sličan našem a koža je bila bela kao kreč. Okrenuo se prema meni i činilo se kao da ima neku vrstu klovnovske maske, iako nije izgledao kao naši uobičajeni klovнови. Maska je imala nešto narandžaste boje i inače bila bela kao plastika. Od strane tog pilota sam osećala neku vrstu suzdržane ljubaznosti, ne istinske zlonamernosti, ali takođe ništa što bi se moglo nazvati emocijom.“

„Imam neka sećanja u vezi sa dolaskom u neku bazu ili sletanjem dok sam bila u toj letelici. Bilo je svetlo, kao dnevno svetlo (pri čemu sam oteta tokom noći). Mogla sam da vidim građevinu, mislim da je imala ravan krov i spoljna vrata sa moje desne strane. Takođe se neodređeno sećam da sam u jednom trenutku poželela da vidim jasnije i da vidim šta „oni“ rade, tako da sam to i bila u stanju, stvari su dobile bolji fokus. Kraj spoljnih vrata je bilo cveća i žbunova i dece, ljudske dece, koja su se igrala.“

„Pilot je i dalje bio sa mnom kada sam se našla unutar zgrade. Rekao je da nas nazivaju „kratki i zaobljeni“ i pokazao mi modele ljudi visoke između tri i četiri stope. Ti modeli su izgledali kao da su načinjeni od tvrde plastike ili nečeg sličnog i imali su na sebi belu i narandžastu boju. Napomenula sam pilotu da sam tačno te visine (5'7). Model je bio nešto sitnije građe nego ljudski muškarac, možda lakši od mene, iako imam sitne kosti. Nekolicina drugih vanzemaljaca je takođe bila tu.“

„U toj građevini je bilo nekoliko ljudske dece. Sada, kada razmislim o tome u budnom stanju svesti, pomišljam da su nas možda nazivali „kratki i zaobljeni“ zato što su imali toliko mnogo naše dece. Kada su zdrava, naša deca su punija od njih. Izgledali su sitni i laki, ali o tome ne mogu pouzdano da donesem sud, jer su bili odeveni. Ne sećam se tačno njihove odeće. Mislim da su to bila neka padobranska odela svetle boje.“

„Bila sam svesna da nisam jedina odrasla ljudska jedinka tamo, ali je bilo više ljudske dece nego odraslih. Pored mene je bio plavokosi dečak od oko tri godine. Podigla sam ga i držala i zaista je izgledalo da mu se to dopada. Onda sam upitala: „Gde ti je mama?“ On je gledao tužno i nije rekao ništa. Imala sam snažan osećaj da pilot, koji je stajao sa moje leve strane, i ostali njegove vrste ne odobravaju moje postavljanje pitanja. Onda sam uočila devojčicu, takođe plavokosu. Iz nekog razloga sam pomislila da ima oko jedanaest godina, iako je njena građa više odgovarala devetogodišnjoj devojčici. Upitala sam je da li je sestra ovog dečaka i ona je rekla 'ne'. Pomislila sam da nemaju rođaka kraj sebe. Devojčica je takođe izgledala tužno i sećam se svog razmišljanja, da sam zahvalna što „oni“ nisu odveli moju decu od mene, ali me je bilo žao ove dece i mnoge druge.“

„Sa moje desne strane se nalazio zasvođeni prozor. Sa druge strane prozora je bilo malo igralište. Tamnokosa žena je brinula o grupi ljudske dece. Pomislila sam da ni sa jednim od njih nije bila u rodu, osim što su svi bili ljudi. Nisam videla ostale odrasle za koje sam osećala da se takođe nalaze tu.“

„Sećam se da sam na neki način bila vraćena, ali se ne sećam nijednog detalja. Mislim da je doživljaj sa pilotom u letelici na neki način „montiran“ zbog uticaja na moj sistem verovanja, ali intenzivan osećaj podizanja je izgledao nekako neophodan i realan.“

„24. januar 1993. Tri noći za redom sam sanjala snove koji su uključivali NLO-e, letelice i entitete. Sledeće noći sam pri budnoj svesti videla NLO-aktivnost na nebu, tri blistave, vatrene kugle nešto veće od košarkaške lopte.“

„U noći na 27. jun 1993“ – pisala je – „sanjala sam san koji je uključivao žive, vizuelne utiske o vanzemalcima i snažno svetlo koje je izgledalo veoma realno. Vanzemaljci nisu izgledali onako kako bi ih prikazala kada biste rekli: 'Nacrtaj tipičnog vanzemaljca.' Karakteristike su bile istaknute obrve, naglašene moždane vijuge ili bore na čelu i oko očiju, oči uvučene duboko ispod obrva i siva ili sivo-zelena boja kože. Bili su srazmerno visoki i tanki. Bilo ih je najmanje tri i prilično sam sigurna da su stajali bliže jedan drugom nego što sam nacrtala. Nisam sigurna u svoj crtež nosa i usta, ali su i usta i nos bili zastupljeni. Takođe nisam sigurna povodom donjeg dela tela.“

„Sećam se da sam bila potpuno fascinirana naborima na čelu i oko njihovih crnih očiju, ali nisam gledala direktno u te oči. Takođe teksturu njihove žilave kože, koja je izgledala kao veštački obrađena guma. Sećam se da sam stajala veoma blizu onome koji se nalazi sa vaše leve strane (na crtežu), toliko blizu da je moje lice bilo tik uz to lice i da sam gledala bore. Zatim se sećam da sam stajala dalje od njih i posmatrala tu grupu kako stoje zajedno, ali ne znam šta se dogodilo prvo.“

„Mislim da su ta dva fragmenta sa detaljnijim utiscima, kojih sam mogla da se setim posle buđenja, predstavljala neku vrstu mentalne fotografije ta dva segmenta, neku vrstu suvenira, koji sam denela sa sobom, da, upravo kao da su pozirali za ta sećanja! To je razlog zašto sam mogla toliko da se približim, a da ne budem progutana njihovim očima i zašto su tako predusretljivo stajali u toj maloj grupi.“

Poli i Sem su izveštavali o tim i drugim iskustvima skoro godinu dana i mnoga od njih su izgledala kao odrazi ili sećanja na potpuno realne događaje. U jednom trenutku, kada je osetila sigurnost u našem odnosu, bila je u stanju da iznese seksualna iskustva i da podeli bolne uspomene iz svog detinjstva.

„Oblast moje psihe za koju smatram da je u najvećoj meri bila oštećena „njihovim“ ili nekim veoma ranim uticajem“ – poverila se – „su bili moji seksualni koncepti. Otpilike sa četiri godine postala sam opsednuta sado-mazohističkom seksualnom imaginacijom. Predmet tih slika je bila mala devojčica na ravnom stolu, koji je izgledao kao medicinski sto za ispitivanje, od metala, srebrnaste boje, malo svetliji nego srebro. Sećam se da sam danima bila opsednuta tim slikama i pokušavala da se odvojim od njih, rekavši da ta mala devojčica nisam ja, ali sam ipak istovremeno znala da jesam.“

„Nekada je tu bila jedna 'osoba' koja je radila neke stvari toj maloj devojčici, nekada nekolicina. Obično je bilo posmatrača. Imala sam osećaj da su bile prisutne osobe i muškog i ženskog pola. Žene su povremeno obavljale proceduru ali su to mnogo češće radili muškarci.“

„Procedura je uključivala i mašine, kao i sonde i igle. Obuhvatala je oblast genitalija, što tada nisam razumela, kao i rektum (debelo crevo). Takođe se sećam igala na pupku i to danas dobija smisao, kada čitam izveštaje odraslih žena o probijanju kroz pupak. Sećanje na te ljude, ako je ikada i bilo jasno, danas je potpuno nerazgovetno. Moja rana medicinska istorija nije uključivala ništa slično.“

„Jedna stvar koju sam radila i koja je mogla da predstavlja poziv za pomoć i pokušaj da razrešim tu situaciju je bila crtanje tih događaja. Sećam se posebno pet ili šest crteža sa malom devojčicom na stolu i ljudima oko nje sa instrumentima. Pokazala sam mami ove crteže, ali se ne sećam njene reakcije, osim što mislim da me nije postidela.“

„Da sam bila zlostavljana od strane odraslih članova porodice, ne verujem da bi se javljale slike sa stolom za ispitivanje, iglama i instrumentima, pogotovo u uzrastu od tri ili četiri godine. Verujem da su te slike morale doći iz nekog spoljnog izvora, van moje imaginacije. Taj rani uticaj je obeležio moju seksualnost dinamikom sado-mazohizma. Mislim da je taj uticaj stvorio osećaj žrtve i učinio da od svih seksualnih susreta očekujem poniženje od strane nekoga ko je dominantan.“

U stvari, rekla je, uvek kada bi se našla u nekoj situaciji povezanoj sa seksualnom dominacijom, „javljao se glas koji bi mi se obraćao i govorio: *'Sve je kako i treba da bude. Sve je kako je planirano.'* Ali taj plan se nikada nije pokazao dobrim za mene!“

Vidljivi uticaji ovih iskustava na Poli i Sema su brojni. Sem izgleda veoma zrelo za svoje godine, ispoljava interesovanje za pitanja kosmičke prirode, uključujući reinkarnaciju i istoriju ljudske rase. Posle scenarija sa spermom počeo je, kao i Poli, da oseća neugodnost zbog ideje o uticaju vanzemaljaca na razvoj njegove seksualnosti. Za Poli je takođe seksualni aspekt života bio izmenjen tim događajima. Ona sada izbegava seksualne veze u pokušaju da stekne kontrolu nad prinudom koja je uzrokovala mnoge probleme u prošlosti.

Ona nema objašnjenje za uticaj vanzemaljaca na život njene porodice, samo snažan osećaj da taj uticaj traje veoma dugo. Većina toga nije vidljiva. Uz to, ili kao dodatak NLO-događajima, Poli je iskusila unutrašnju komunikaciju sa „duhovima“, iako nije mogla približnije da ih identifikuje.

Njena iskustva uključuju dosta elemenata: viđenja NLO-a, susrete sa entitetima, događaje u snu, fizičke posledice, spiritualna podučavanja i osećaj o nepoznatoj misiji koju treba da obavi. Poli i Sem

su oboje osetili i pozitivno i negativno prisustvo, zajedništvo i strah, što im otežava uklapanje ovih iskustava u jedinstveni okvir i njihovu interpretaciju kao delovanje jedne grupe. Postavlja se i pitanje angažovanja ljudi, budući da su oboje izvestili o prisustvu humanoidnih bića koja doduše još uvek nisu preciznije identifikovana.

Podaci sakupljeni iz izveštaja kakav je Polin pokazuju da je program abdukcija znatno kompleksniji u odnosu na bilo koje od dosadašnjih objašnjenja, kako u pogledu samih zbivanja, tako i njihovih uticaja na osobe koje su uključene. Njihov uticaj na individualnom nivou je sigurno veoma uznemirujući i proizvodi duboke transformacije, ali on to postaje u još većoj meri ako se razmotri ogroman broj ljudi koji su doživeli otmice. S obzirom na svoje razmere ovaj program mora obuhvatati mnogo više od transformacije pojedinca. Čitavo društvo počinje da oseća ove efekte i, sudeći po svedočenjima Poli i ostalih žena u ovom projektu, čini se da će se ovi efekti pojačati u vremenu koje dolazi.

IV Liza

Izveštaji Pet i Poli sadrže neke detalje koji će možda biti novi za većinu istražitelja fenomena abdukcija. Lizina iskustva su sa druge strane mnogo „tipičnija“, budući da sadrže mnoge elemente koji se često ponavljaju – iako je, kako bih želela da pokažem ovom knjigom, definicija „tipične“ abdukcije bolno neadekvatna.

Liza je tridesetpetogodišnja žena, majka dvoje dece i tokom poslednjih petnaest godina živi sa mužem u Severnoj Alabami. Srednji rast i gusta, tamna kosa ukazuju na njeno italijansko i škotsko-irsko poreklo. Na osnovu svih spoljnjih pokazatelja, Lizin život je potpuno normalan. Njen muž ima dobar posao u teškoj industriji, dok Liza brine o kući i deci, baveći se uobičajenim poslovima u porodici sa tinejdžerima, uživa u baštovanstvu kao i u nekim napornijim spoljnim aktivnostima.

Srela sam Lizu i Nila kada sam u Floridi držala predavanje o vanzemaljskim abdukcijama. Nekoliko članova lokalne NLO-grupe me je pozvali kod sebe kući na manje formalan i intimniji razgovor i kada sam opisala nekoliko manje poznatih događaja, o kojima su izvestili neki od otetih, Liza se odjednom veoma zainteresovala. Razgovarale smo privatno i rekla mi je da su joj neke stvari, koje sam pomenula, veoma poznate iz sopstvenog iskustva. Imala je neka svesna sećanja na susrete sa tipičnim Sivima, kao i epizode sa vremenskim prekidima (missing-time), viđenja NLO-a sa više svedoka, neobjašnjive belege na telu, telepatsku komunikaciju sa nevidljivim izvorima i mnogo snova neizvesne realnosti – osim kada su drugi dokazi ukazivali na to da je u pitanju stvarni događaj.

Dok su detalji iz Lizinih višegodišnjih iskustava sa vanzemalcima sigurno veoma tipični, vanzemaljska nametljivost je u njenom slučaju mnogo intenzivnija i učestalija nego u većini takvih slučajeva. Podjednako intenzivne su bile i njene emocionalne reakcije na ove susrete i njena potreba da ih podeli.

„Susreti sa drugim otetima su mi pomogli da se ne osećam toliko izolovano“ – napisala mi je kratko posle našeg susreta. – „ali je moja depresija i dalje jaka. Ne mogu da verujem da toliko često imam interakciju sa njima. Ako nameravaju da me skrhaju, veoma su blizu uspeha. Sećanja u vidu fleševa nemaju nikakvog smisla, ili je možda upravo to i namera. Počela su da se javljaju i sećanja na situacije sa vojskom, moj telefon krči i poludi. „Morzeova azbuka“ i zujanje u uhu me bukvalno izluđuje ... Ne želim da me iko koristi za eksperimente ili reprodukciju, ali kako da ih zaustavim? Molim se dok se ponekad ne umorim od molitve. Zašto Bog neće da pomogne? Uzgred, ne osećam se posebnom niti izabranom, kako oni kažu.“

Moje istraživanje sa Lizom je počelo postavljanjem pitanja o neobičnim događajima tokom detinjstva. Njeni odgovori su pokazali obrazac aktivnosti koji je sezao do prvih sećanja. „Zvukovi kretanja kroz kuću“ – rekla je –, su se javljali još dok sam bila mala. Senke (teško razaznatljive figure) su počele da se pojavljuju kasnije, od dvanaeste godine. Kao što sam rekla, oni su to radili (pojavljivali se) direktno ispred mene.“ Takođe se setila epizoda sa vremenskim prekidima (missing time) iz detinjstva. „Otišla

bih u šumu – posedovali smo dvadeset pet akera kada sam bila mala – i kada bih se vratila, već bio je mrak.“

Vremenski prekidi se još uvek događaju. „Događa se da pogledam na sat, okrenem se, pogledam ponovo i ponekad je sat kasnije, ponekad čak i četiri sata“ – objasnila je – „a mogla bih da se zakunem da je prošlo samo pet minuta. Uvid da je došlo do vremenskog prekida me čini dezorijentisanom. Teško je nastaviti, kada vam nešto krade život a vi se toga čak i ne sećate.“

„Sivi su se pojavili pre tri-četiri godine“ – nastavila je – „Pre toga nisam znala šta je uzrok ovim pojavama, ali senka koju sam ranije videla izgleda veoma slično.“

Međutim, 1980. Liza je tokom zastrašujućeg događaja videla nešto što je bilo mnogo konkretnije od senke. „Neko stvorenje se pojavilo ispred mene“ – sećala se – „u vreme moje trudnoće od nekoliko nedelja. Upravo smo otišli u krevet i Nil je izgleda već zaspao kada se to biće pojavilo u dnu kreveta, u čučjećem položaju, i mentalno mi govorilo da je dete koje nosim posebno i da će biti dečak. Gotovo da sam se onesvestila. Prebacila sam pokrivač preko glave kada je stvorenje skočilo prema meni, kako mi se čini, i rekla: 'U Hristovo ime, nosi ga odavde!' Ono je nestalo i ja sam ubrzo utonula u san. Bilo je oko tri stope visoko, tamne, grube kože. Ne sećam se ničega više.“ Ispostavilo se da je dete zaista dečak. Danas, u tinejdžerskom uzrastu pokazuje izuzetnu inteligenciju, sa IQ-om od preko 140, utvrđenim testom u dobu od sedam godina. Posle proučavanja Lizinih ranih sećanja, zamolila sam je da ispuni preliminarni upitnik koji se fokusirao na broj događaja o kojima izveštava većina otetih. Pregledan uporedni grafikoni sa odgovorima svih osam žena je dat na strani 231. Međutim, pošto su Lizina iskustva tako tipična, mnogi njeni odgovori će se ovde detaljnije razmotriti, kao reprezentativni za izveštaje mnogih otetih.

Ona je već pomenula neke detalje – neobično uznemiravanje telefonom, brujanje i zujanje u uhu – a tu je i mnogo drugih pojedinosti, unutrašnjih i spoljašnjih, koji su često deo fenomena vanzemaljskih abdukcija.

Na primer, često je viđala neobjašnjivo svetlo, kako u kući, tako i na nebu. Liza ga je opisala kao „veliko beličasto-žuto svetlo koje je treperilo i brzo se pomeralo tamo-amo“. Takođe je bila svedok velikim i malim loptama koje su bacale po kući crveno ili belo svetlo“ i plavim, narandžastim i belim svetlima koja bi dolebdela kroz prozor. Nekoliko pasaža iz njenog dnevnika prikazuju neke od uobičajenih događaja:

„10. avgust 1993. Kada sam se spremala da odem na spavanje oko 23:30 prvo je moja mačka primetila, a zatim i ja, malu loptu svetlosti kako kruži sobom. Samo je zujala okolo. Verovatno sam gledala u nju petnaestak sekundi i zatim izašla iz sobe. Sledećeg jutra oči su mi bile upaljene i nadražene.“

„24. avgust 1993. Probudila sam se oko 1:00, osećala da se nešto dešava, pogledala oko sebe i ponovo zaspala. Probudila se oko 4:25 i videla bela svetla kako se okreću ispred prozora spavaće sobe. Pre nego što sam stigla do prozora, nestala su. Kapci su mi ujutru bili veoma otečeni i leđa su me bolela.“

„27. mart 1993. Mučan osećaj, kao da sam imala noćnu moru, prevrtala se i okretala, a zatim je nastupio osećaj paralizovanosti. Osećala sam potrebu da vičem i pružim otpor i viknula sam 'Ne' nekoliko puta. Pokušavajući da probudim Nila, ščepala sam ga. Silom sam podizana iz kreveta, ali sam se otimala i prekinula to na neki način. Kada sam pogledala po sobi, videla sam crvenkasto-narandžasto svetlo u kući, koje se zatim pomerilo u stranu i izgledalo belo. Bilo je oko 1:00 i 1:20 noću.“

Još jedna uobičajena pojava je neobično, neobjašnjivo funkcionisanje električnih uređaja u okruženju otetih i, kao što pokazuje Lizin dnevnik, to se takođe često događalo i njoj i Nilu.

„Moj suprug i ja smo se probudili oko 3:00 ujutru kada je radio poludeo; svetlo kod ulaznih vrata je treperilo, lampa u dnevnoj sobi je bila upaljena.“ Telefon je počeo neobično da radi, neprestano zvoneći i krčeći, mada sa druge strane nije bilo nikoga. „Najzad smo isključili telefon.“ – zapisala je u dnevniku – „Bila sam uplašena.“

To nije bio jedini događaj, kao što pokazuju drugi zapisi u njenom dnevniku: „10. maj 1993. oko ponoći ili slično, radio u dečijoj sobi se uključio a lampa u dnevnoj sobi se uključila dva puta. Nil i ja smo loše spavali.“

Neobjašnjiva aktivnost helikoptera iznad kuće koja sledi NLO-aktivnosti se javlja i u Lizinom slučaju. Za nju je to počelo tokom 1993, kako pokazuje njen dnevnik.

„15. mart 1993. Oko 12:20 ili 12:30. Videla sam neka predivna plava svetla kako se spuštaju niz hodnik (kroz prozor letelice u blizini kuće) i negde u to vreme sam začula helikopter iznad naše kuće kod mog prozora spavaće sobe. Zastao je za trenutak a onda odleteo. Pojavio se nekoliko trenutaka pošto je letelica otišla. Nisam više mogla da zaspim te noći.“

„29. maj 1993. U 15:30 Moj sin i ja smo videli tamni helikopter kako preleće iznad naše kuće.“

„22. septembar 1993. Helikopteri su i dalje leteli u 23:00. Brujanje i Morzeova azbuka su bili gotovo zaglušujući.“

„23. septembar 1993. Otišla sam u krevet oko 11:30. 'Sanjala' sam Sive koji mi govore kako je bilo lako odvesti me. Onda se okruženje promenilo u sobu u kojoj su se odvijale autopsije. Govorio je neko ko je zvučao kao čovek a na stolu je ležala žena, na kojoj 'se radilo'. Rekli su da neki ljudi imaju Y-usek, a neki ravan usek. To je bila belkinja, četrdesetih godina. Dakle, tokom noći je blizu naše kuće proleteo helikopter, ali nisam mogla da ustanem i ponovo sam zaspala. Tako umorna ujutru.“

Liza ima mnoge simptome o kojima oteti uobičajeno izveštavaju, uključujući stres, smetnje u spavanju, depresiju, osećaj da treba da obavi neki zadatak, uznemirujuće snove o sletanju NLO-a i opštih katastrofa.

„Mislim da su rekli kako me vole i kako sam posebna (o, da, sigurno) i rekli su da će me upotrebiti za neku svrhu.“ – komentarisala je Liza – „Verovatno da drugima kažem o njima. Imala sam snove u kojima su mi govorili da odem na neko usamljeno mesto i tamo nagomilam hranu. Ne mogu da se setim više detalja. Imala sam neke kratke bljeskove o katastrofama, jednostavno fleševe o velikoj gladi, nedovoljno da bih složila sliku.“

Zapis u dnevniku od 1992. dokumentuje jedan od snova o masovnoj pojavi NLO-a o kojima se veoma često izveštava. „U tom snu“ – pisala je Liza – „bila sam u tami sa još nekim i gledala u noćno nebo a svemirski brodovi su stizali i spuštali se. Rekla sam nekome: 'Konačno dolaze.'“

Tokom abdukcija – bilo da je sećanje dolazilo svesno, u fleševima, ili u snovima – Lizina iskustva uključuju gotovo svaki tip događaja koji se javlja u izveštajima. Većina žena, na primer, je podvrgnuta fizičkim, posebno ginekološkim ispitivanjima dok su u rukama vanzemaljaca. Lizin izveštaj uključuje uobičajeni scenario, koji počinje sećanjem o „tome da sam na njihovom svemirskom brodu, na malom stolu za ispitivanje.“

„Noge su mi bile privučene zadnjici koliko je god to bilo moguće. Imali su nešto što me je držalo otvorenom, dok su oni (nešto) umetali ili vršili neka ispitivanja. Izgleda da je sto bio njihove visine. Mislim da ih je bilo dvojica. Sećam se da sam gledala između svojih nogu i da su vanzemaljci pogledali u mene. Bilo je izuzetno neprijatno. Ne sećam se ničega posle gledanja u Sive.“

Liza se sećala druge prilike kada je bila manje kooperativna tokom ispitivanja, „namučivši ih“. Sećam se da sam ih pitala: 'Kako želite da to učinim za vas?' Ne znam šta su rekli... Sigurna sam da su me

umirili.“ Sledećeg jutra imala je bolove na podbratku i masnice na desnom zglobu. Zapis u dnevniku iz jula 1993. pokazuje koliko su ta ispitivanja bila uznemirujuća za nju. „Sanjala sam da se nalazim na njihovom brodu, u velikoj sobi na nekom stolu dok me je Stari ispitivao.“ – zapisala je – „Bila sam dobro dok mi nije pokazao instrument koji će primeniti na meni (ne sećam ga se). Tada sam se uplašila. Položio je ruku na moju glavu i ne sećam se ničega više.“

Liza se takođe sećala da su joj vanzemaljci više puta pokazali hibridnu bebu. Zapis iz oktobra 1993: „Rodila sam veoma lepu bebu i nazvala je zvezdanom bebom. Imala je svetlo plave oči i neobične zenice.“

Jedan od najčešćih događaja koji se javljaju u izveštajima je lice vanzemaljca sasvim blizu licu otetog. Izvodeći zaključke iz opisa otetih, neki istražitelji ovo nazivaju „skeniranjem uma“. Što god da ta aktivnost predstavlja, ona po svemu sudeći mentalno kontroliše otetog. Liza se sećala nekoliko takvih situacija. „Vanzemaljci kao da su priljubili svoj nos tik uz moj nos“ – objasnila je – „i kada bi to učinili, ja sam jednostavno zurila u njihove oči. Ponekad je to bilo sve što sam videla, njihove oči, i ništa drugo što se dešavalo.“

Pored toga što joj je rečeno da je 'posebna' i 'izabrana', kako se to često događa sa drugima, Liza se sećala i scenarija treninga i instrukcija. Na primer, novembra 1993. je sanjala da se nalazi u sjajno osvetljenoj sobi i da razgovara sa nekim ljudima, čijeg identiteta nije mogla da se seti. Oni su govorili Lizi o tome kako treba da postupa kada sa drugima razgovara o vanzemalcima. „Rečeno mi je da treba bolje da naučim kako da govorim o njima.“ – rekla je.

Date su joj informacije o interesovanju vanzemaljaca za ljudsku genetiku, još jedna česta tema. Dva izvoda iz dnevnika su karakteristična za ove događaje:

„16. avgust 1993. U jednom snu Nil i ja smo odgajali nezemaljska stvorenja, u drugom delu vanzemaljci su mi govorili kako nas postepeno genetski menjaju. Pomislila sam kako smo mi kućni ljubimci u nekom njihovom projekatu ili nešto slično.“

„20. avgust 1993. Probudila se oko 2:00, ustala oko 4:53 i otišla u kuhinju da pojedem nešto. Imala sam „san“ o majmunu kako sedi na mom krevetu, drži me za ruke i neko govori: *'Oni su vi i vi ste oni.'* Ujutru sam imala osećaj gađenja, tokom noći sam se preznojila.“

U Lizinim izveštajima se javljaju i mnogo specifičniji, fizički efekti. Uz mučninu i iritaciju očiju od kojih je patila posle nekih abdukcija ili snova o abdukciji, Liza je pronašla i modrice i ubode koji nisu mogli nastati ni na koji uobičajeni način.

Imala je dobro poznate beleže, na primer, jedan na donjem delu desne noge, drugi na desnoj podlaktici, koji su bili stalni. Međutim, mnogo češće se izveštava o prolaznim belezima. U Lizinom slučaju to je bio trougao od kružnih modrica na bedru – trougao se javlja mnogo češće nego bilo koji drugi oblik – modrice razbacane na drugim delovima, kao na korenu nosa; na tabanu, stopalu i peti; zglobu šake; na ruci, veoma blizu pazuha; svuda oko kolena; na vrhu ruke.

Ipak, modrice nisu jedini belezi koji su se javili. Kao i Poli i drugi, Liza je pronašla povrede na laktu i ogrebotine na neobičnim mestima za koje je bila sigurna da nisu slučajno nastale. Posle jedne abdukcije u oktobru 1993. tokom koje se setila kako je bila u bazenu punom vode sa vanzemalcima, pre nego što su je odveli u sobu za ispitivanje, Liza je pronašla ogrebotine preko donje strane leve vilice, kao i dve modrice u predelu pored levog kolena. Takođe su se javile modrice oblika koji se toliko često javlja u izveštajima da je dobio naziv „otisak stiska“, jer se čini da ih na podlaktici ili bedru ostavlja veoma silovit stisak ruke sa tri ili četiri prsta.

Svi ovi fizički efekti se veoma često javljaju u izveštajima o otmicama, kao i pojava krvi posle susreta na telu otetog ili na posteljini. To se događalo i Lizi u situacijama kada se krv nije mogla objasniti krvarenjem nosa ili nekom ozledom.

Jasno je da su kod Lize situacije abdukcija uključile većinu „tipičnih“ scenarija i događaja, čak i epizode kada su joj pokazali kako se upravlja letelicom i upozorili je na fizičke opasnosti od dodirivanja letelice u određenim fazama operacije.

Ali ona je iskusila i nekoliko manje učestalih i poznatih događaja – manje poznatih u onim nalazima istraživanja abdukcija koji su objavljeni. Na žalost, mnogo toga, o čemu su izveštavali oteti, nije objavljeno iz mnogo razloga. U nekim slučajevima, kao kada je reč o ljudsko-vanzemaljskim seksualnim aktivnostima, razlog za to bi mogao biti da mnogi oteti nisu voljni da govore o tako intimnim stvarima.

U drugim slučajevima sami istražitelji izbegavaju da iznesu neke aspekte događaja, plašeći se da će izgubiti kredibilitet kod svojih čitalaca, posebno kod poželjnih čitalaca, stručnjaka ili akademske javnosti. Neki delovi izveštaja jednostavno nisu „politički“ prihvatljivi, bez obzira što oteti tvrde da su ih iskusili. Zbog toga treba pozdraviti hrabrost, sa kojom su Liza i nekoliko drugih, čija su iskustva sakupljena u ovoj knjizi, govorile o tim aspektima.

Prva izuzetno kontraverzna oblast je seksualna aktivnost. Dok se čitaju naredni izvodi iz dnevnika, važno je imati na umu, da vanzemaljci poseduju izuzetne sposobnosti za kreiranje „virtuelne realnosti“ i da je bez spoljne verifikacije nemoguće znati da li sećanje ili san o susretu reflektuje stvaran događaj. To je posebno važno kod procene izveštaja o seksualnoj aktivnosti sa vanzemalcima, jer su ljudi izveštavali da su videli poznate ličnosti, religijske figure ili mrtve poznanike.

Jedna od prvih seksualnih situacija kojih se Liza seća se dogodila kasne 1989. i počela je svesnim opažanjem prisustva vanzemaljaca. Ležeći u krevetu, probudila se i videla oko kreveta grupu vanzemaljaca, od kojih je jedan držao neki instrument u obliku palice. Najviše od tih bića je dotaklo Nilovu bradu. „Gledala sam ih“ – objasnila je – „i rekla im da ga ne dodiruju i da ga ostave na miru. Te noći sam mogla da ih vidim tokom nekoliko sekundi u neizmenjenom stanju svesti. Tada su usmerili palicu prema mom čelu, osetila sam vrtoglavicu i izgubila svest. Mislim da su te noći učinili da vodim ljubav dok su oni gledali.“

U seksualni odnos je bio uključen drugi oteti. Liza kaže da joj je taj čovek rekao svoje ime, T.M. Reiss, spelujući ga. „Rekao mi je da ga otimaju od detinjstva.“ – rekla je „Bilo mu je veoma žao.“

Tokom nekoliko seksualnih scenarija Liza se sećala interakcije sa stvorenjima različitih vrsta. Ovaj tip bizarnih izveštaja se ređe javlja u izveštajima, ali ipak nije novina. Sećala se prve epizode kao događaja tokom sna, seksualnog akta između nje i nekog stvorenja tipa gorile. Liza se probudila posle tog 'sna', kada joj je zvuk „naprave“ prodro do svesti. Videla je nejasnu figuru na vratima kako nestaje iz vidnog polja i zatim, neuobičajeno u takvim situacijama, ponovo zaspala. Međutim, akcija još nije bila završena. U 3:25 se ponovo probudila, mašući rukama i pokušavajući da probudi Nila, koji nije davao nikakav odgovor. Videla je svetleći objekat sa druge strane prozora spavaće sobe i mogla da oseti energiju koja je kontrolisala njeno telo.

„Neka sila me je kontrolisala“ – rekla je – „sprečavajući me da ustanem. Kada je letelica (napolju) počela da se uzdiže, ta sila je prestala da deluje. Istrčala sam napolje, ali zaista ne mogu da kažem sa sigurnošću da li sam videla nešto.“

Drugom prilikom, tokom dana, Liza je sanjala brojne seksualne situacije. U snovima se javilo stvorenje kao mali konj kao i 'delfin', neki Sivi i „mračno stvorenje grube kože, prekrivene krljuštima“, čijih crta nije mogla jasno da se seti. Probudivši se iz tog sna, čula je „zujanje i Morzeovu azbuku“, zvuk koji ponekad iznutra prodire do njenog sluha.

Posle sličnog 'sna' u kome je dovedena u seksualne situacije sa nekoliko životinja, dok su bića to posmatrala, probudila se sledećeg jutra sa modricom na članku leve noge i nežnoj oblasti na

zadnjem delu glave, iako nije imala svesnih sećanja na povrede. I odmah je usledila druga seksualna epizoda slična snu, sa nekim ko je izgledao kao jedna u javnosti dobro poznata ličnost. Liza se probudila u svom krevetu i videla nejasan oblik kako se brzo kreće preko sobe i nestaje. Bila je zaprepašćena i uplašena, trebalo joj je dosta vremena da ponovo zaspi i ujutru je osećala mučninu.

Usled ovakvih pojedinosti teško joj je da odbaci sva ova sećanja na snove kao potpune izmišljotine, iako su dokazi suviše malobrojni da bi pružili potpunu sigurnost u pogledu realnosti događaja. Bilo da su realni ili snovi, postavlja se pitanje motivacije. „Verujem da bi ponekad učinili da sanjam neobične stvari“ – rekla je Liza – „da bi videli moju reakciju na njih.“ Gorka beleška u dnevniku pokazuje koliko zbunjujuće mogu biti ove aktivnosti, koliko bolne za otegot. „Sanjala sam da vodim ljubav sa Nilom.“ – napisala je – „Nadam se da je to bio on.“

Druga kontraverzna oblast o kojoj Liza izveštava je, kao i kod Poli u prethodnom poglavlju, pokazivanje „novih tela“. Rekla mi je da se njeno prvo sećanje na pokazivanje „novog tela“ javilo krajem 1992. Iako je u to vreme vodila dnevnik, u kome je evidentirala viđenja NLO-a, svesne događaje i snove, kako podstaknute od strane vanzemaljaca, tako i normalne, iz nekog razloga je izbegla da zabeleži ovaj događaj.

Sećala se da je ležala na stolu u letelici i da je njeno „novo telo“ bilo pored nje. „Izašla sam iz svog starog tela“ – rekla je – „i stajala pored njega. Posmatrala sam ga, čak sam zagledala zube. Telo je bilo savršeno, ali je imalo dugu kosu, kakvu sam nosila ranije. Neko je rekao da bi mogli ubediti ljude da sam to ja“ – nastavila je – „iako je telo bilo savršeno i sa dugom kosom. Očajno sam želela da uđem u njega, ali nisam. Ne sećam se ko su bila bića pored mene, samo da sam bila zapanjena kada smo videla telo. Ne sećam se kako sam se vratila u staro telo.“

Kasnije, 1993. Liza je doživela sledeći događaj u snu te vrste. „Sanjala sam da pokazujem svoje novo telo nekim prijateljima“ – stoji u njenom dnevniku – „i da im iz neke posebne knjige čitam o ljudskoj vrsti. Čitala sam uz pomoć nekog instrumenta, sličnom trouglu. Ne sećam se šta sam čitala.“ Taj scenario čitanja knjige tokom susreta je malo poznati detalj koji se javlja u izvesnom broju pojedinačnih slučajeva.

Ponovili su se slični snovi u kojima je pokazivala svoje novo telo. U jednoj epizodi koje se sećala samo u fragmentu, pokazivala ga je svom lekaru, dok je u drugom, znatno dužem snu, izgleda 'umrla' da bi ušla u novo telo koje je onda pokazala svom mužu i nekolicini drugih ljudi. Bilo je drugih detalja u tom snu koji su ukazivali da bi to mogla biti paravan-memorija nekog stvarnog događaja. Insistirala je da zadrži svog sina kraj sebe, objašnjavajući mužu da je sin „jedan od nas, kao ja.“ Tokom jednog od prethodnih susreta Lizi je rečeno da su vanzemaljci zainteresovani samo za nju i njenog sina, ne za celu porodicu.

Susret sa novim telom je bio praćen bolje poznatom situacijom u sobi za ispitivanje. „Lekar i sestra su vršili neka ispitivanja na meni“ – sećala se – „i rekli su mi da imam hepatitis. Ali oni su vršili neku vrstu vaginalnog ispitivanja. Rekla sam im da me ostave na miru, da oni nisu moji lekari. Ne sećam se ničega više.“

Uz seksualne susrete i navodnu sposobnost vanzemaljaca za kloniranje, treća kontraverzna tema, koju mnogi istraživači izbegavaju, je angažovanje vojske u zbivanjima sa vanzemalcima i otetima. Kod Lize, kao što je to često slučaj sa otetima, prvo sećanje na mogući susret sa vojskom se javilo u snu.

„Ispitivala me je vojska.“ – rekla je – „Gurnuli su me i naterali da ležim zgrčena na tlu. U pozadini su bili neki kamioni i pored njih momci u crnim uniformama; stajali su tamo i gledali me. Čovek koji je postavljao pitanja je nosio uobičajenu vojnu uniformu. Držali su me dole drškama pištolja. Tražili su da im prenesem saznanja „po svaku cenu“. Rekla sam im da ne znam o čemu govore i oni su samo ponavljali tu rečenicu.“

Međutim, posle tog sna u avgustu 1993. Lizi su se vratila i druga sećanja na taj određeni događaj. Najdetalnija sećanja su došla kao deo situacije koja se poklapa sa snovima virtuelne stvarnosti, o kojima je ranije bilo reči. Tokom noći 19. decembra Liza je imala nekoliko potpuno običnih snova, ali usred tih običnih snova našla se u situaciji i okruženju, koja je proizvodila sasvim drugačiji osećaj.

„Odjednom sam bila okružena vojnicima, nekima u crnim uniformama, nekima u zelenim“ – zapisala je – „Naterali su me da brzo hodam po tlu koje je bilo pokriveno nekim instalacijama. Ne znam kako sam dospela tamo niti kako sam otišla. Vojnici su bili grubo prema meni. Rekla sam im da prestanu da me guraju.“

„Zatim smo otišli u neku vrstu kancelarije, koja je bila jednostavno dekorisana. Zidovi su bili beli i bez slika, sa jednostavnim stolom i stolicom. Neki čovek je sedeo za stolom. Bio je nešto puniji i kratka kosa mu je bila proređena. Nosio je zelenu uniformu i, kako mi se čini, nije imao nikakve medalje ili oznake. Počeo je da mi postavlja pitanja o tome šta mislim o vanzemalcima. Izgledalo je kao da se pita kako da pripremi javnost“.

„Rekla sam mu da je veliki deo javnosti već svestan, a da jedan deo to nikada neće prihvatiti. Pitala sam ga kako to i može da očekuje, kada se ne slažemo svi u mnogim drugim stvarima. Mislim da smo malo razgovarali o religiji i politici. Verujem da je bilo i drugih ljudi u sobi. Verovatno mi nije bilo dozvoljeno da gledam.“

„Mislim da su mi zatim doneli nešto za piće. Ne sećam se ničega više. Samo znam da je taj čovek izgledao zbunjeno i zabrinuto. Verujem da se po njegovom mišljenju problem sa vanzemalcima oteo kontroli. Rekla sam da sam umorna od tog igranja igrice.“

Kod Lize parametri fenomena abdukcije uključuju viđenja NLO-a, svesno opažanje svetala, ispitivanja i vanzemaljce u kući, svesnu telepatsku komunikaciju, neobične reakcije predmeta iz njenog okruženja, svesno opažanje vremenskih prekida, neobjašnjive belege na telu i brojne scenarije snova ili virtuelne realnosti u kojima su se javljali kako ljudi tako i vanzemaljci.

U orahovoj ljusci, to je precizna, opšta definicija fenomena od strane velikog broja otetih. Međutim, kako to izveštaji ovih osam žena demonstriraju, detalji scenarija su krajnje neobični, variraju do stepena apsurdna od slučaja do slučaja, nepromenljivo nametljivi, ponekad fizički bolni, spiritualno problematični, pronicljivo varljivi i na svakom nivou duboko uznemirujući.

Tri iskustva o kojima je Liza nedavno izvestila će ovo pitanje učiniti jasnijim.

„Moje sećanje u stanju sna, je počelo unutar nepoznatog objekta. „Bila sam na stolu“ – rekla je – „i osećala se kao da me guraju niz hodnik sa sjajnim svetlima. Oni (njeni nadzornici) su brzo vezali moje noge nekim kaišem. Ne znam kako izgledaju ta bića koja su me otela. Mislim da je tada nešto bilo umetnuto iza mog levog uha. Rekla sam im da će me ubiti ili oštetiti moj mozak i tada sam izgubila svest.“

Događaji u sledećoj sceni koje se sećala su bili potpuno drugačiji i uključivali ljude. „Verujem da je FBI došao da me uhapsi.“ – rekla je Liza – „oslovili su me mojim devojačkim prezimenom.“ Liza se nije sećala ničega više ali se sledećeg jutra pitala da li bol u levom uhu i grlu ima neke veze sa sećanjima na ispitivanja uha.

Sledeće iskustvo, koje je označila kao san, takođe uključuje neke fizičke procedure na letelici, ali počinje na višem nivou. „Sanjala sam da imam božansku audijenciju.“ - izvestila je Liza – „Verujem da to znači da su me vanzemaljci pozvali da razgovaram sa njima, ali se ne sećam o čemu.“ Usledilo je fizičko ispitivanje. „Videla sam sebe na stolu na svemirskom brodu i vanzemaljska bića kako stoje podno mojih nogu, govoreći mi da imam izvrsna priplodna svojstva (breeder).“ – sećala se – „Stvorenje slično reptilu je krenulo ka gornjem delu moga tela, verujem da bi me odvelo.“ Nije se sećala ničega više posle toga.

Poslednje iskustvo je sadržalo mnogo više svesnih elemenata od snova, uprkos svojoj mnogo „fantastičnijoj“ prirodi. Liza je te večeri otišla rano u krevet i probudila se u 1:10. Pokušavajući ponovo da zaspi, ali još uvek budna, počela je da oseća izvestan „pritisak“ koji je postajao veoma intenzivan.

„Pogledala sam ka tavanici“ – rekla je Liza – „i videla mentalne slike koje su izgledale kao jastreb ili feniks. Izgleda da ih je bilo dve... i da su pokušavale da oteraju jedna drugu. Oči su im bile zelene, čini mi se. Tada se pojavila jedna spiritualna prikaza. Izgledalo je da ima belu kosu i bradu. Počela sam da vičem: „O, Bože, o sveti oče!“ sve jače i jače i pokušavala da se oslobodim iz stiska sile. Osećala sam da su mi se oči prevrnule u glavi.

Tada sam osetila snažno istežanje i nisam sigurna da li sam bila u duhovnom obliku izvan tela, ali veoma brzo sam bila na oblacima na nebu. Duh me je odneo do zida ili neke vrste tunela i počeo je da me uvlači u njega. Ne sećam se šta sam videla. Sledeća stvar koju znam je da sam ponovo bila u krevetu i gledala kako one ptice nestaju. Povratila sam se iz izmenjenog stanja u kome sam bila i otišla u kuhinju. Užasno sam drhtala. Sat je pokazivao 3:40.

„Bože, pomози mi.“ – zaključila je Liza – „šta god da sam videla.“ Jastreb i feniks su dva potpuno drugačija stvorenja koja otelotvoruju sasvim drugačije koncepte.

Izgubljeno vreme te noći je iznosilo dva i po sata. Kod Lize su se javile ozbiljne povrede. „Snažno povlačenje“ koje ju je takvom silinom podiglo, je bilo toliko naglo, da je sledećeg dana jedva mogla da se kreće. Bol se pogoršavao i kada je konsultovala svog lekara, rečeno joj je da bi povreda kičme mogla biti trajna. U tom pojedinačnom slučaju događaj se pokazao kao nešto više od virtualne realnosti.

V Anita

Anitina iskustva nisu tako intenzivna i česta kao Lizina, ali su verovatno bliža onome što većina otehtih doživljava i čega se seća. To uključuje brojne detalje koji se ponavljaju u mnogim izveštajima. Ali u njenom slučaju svesna sećanja na ove događaje su manje učestala i manjeg obima. Na sličan način i njen stav reflektuje umerenost, verovatno zbog toga što je u stanju da svoja iskustva prosuđuje sa velikom hladnokrvnošću.

Anita je rođena 1947. i većinu svog života je provela u Teksasu. Njeno poreklo je francusko, škotsko i američko (*native american*). Supruga, majka i baka, ona je privlačna i inteligentna. Jedno vreme je volonterski radila kao bolničarka za hitne slučajeve, kasnije je pokrenula i razvila sopstveni privatni posao. Iz svog doma u velikom gradu u centralnom Teksasu, ona vodi računa o svojoj porodici i ima nekoliko intelektualnih interesovanja. Poslednjih godina se na primer bavila izučavanjem prirodnih i alternativnih metoda lečenja. Anita je svesna NLO-aktivnosti od detinjstva. Njena braća i sestre su takođe povremeno imali iskustva sa NLO-ima, možda i neka od njene dece ili unuka.

Njen prvi susret sa nepoznatim je bio u uzrastu od pet godina. „Sećam se jednog popodneva. Sedela sam u prednjem dvorištu“ – rekla je – „i osetila kako me neko posmatra. Okrenula sam se i iza mene je stajao čovek u crvenom pilotskom odelu. Ne sećam se šta se dogodilo posle toga.“

Kao kod velikog broja otehtih, njena sećanja iz detinjstva su često neobjašnjiva, ali njihova veza sa NLO-ima nije evidentna. Smisao ovakvih događaja ostaje nejasan.

Epizode sa vremenskim prekidima, koje su se ponavljale tokom njenog života, započele su u ranom detinjstvu. Sećala se jednog događaja, koji se odigrao u roditeljskoj kući, koja se nalazila u ruralnom okruženju. „Odjednom sam se vratila iz stanja koje bi se moglo nazvati praznina uma.“ – objasnila je Anita – „Našla sam se kraj potoka u blizini naše kuće. Nisam znala kako sam tamo dospela. Najčudnija stvar je da na sebi nisam imala ni kaput ni cipele, mada je bilo užasno hladno.“

Izolovano, ova dva događaja ne moraju biti povezana sa NLO-ima, ali u sklopu Anitinih životnih iskustava, pokazuju se veoma tipičnim za obrazac po kome se odvijaju abdukcije. Treće svesno sećanje iz njenog detinjstva je u priču uvelo i NLO.

„Kada sam imala dvanaest godina“ – ispričala je Anita, - „brat me je jedne večeri pozvao da priđem i pogledam kroz prozor. Pogledala sam i upravo ispod nivoa drveća, četvrtinu milje od naše kuće, ukazao se veliki lanac prekrasnih svetala koja su se pomerila sa istoka ka zapadu. Pokazalo se da su sva na jednoj letelici. Moj brat je u to vreme imao oko deset godina. Rekao je da je to NLO. Nije bilo zvuka, mada je prozor je bio otvoren.“

Anita i drugi iz njene porodice su i dalje povremeno viđali NLO-e. Njen stariji brat, koji je radio kao vozač kamiona, je pričao o NLO-ima koje je viđao, pogotovo u jugo-zapadnom delu zemlje (mada i na drugim mestima.)

„Ispričao je o iskustvu koje su on i njegova žena doživeli kada su se zaustavili na auto-putu u Nebraski da malo odspavaju.“ – nastavila je Anita. – „Probudilo ih je veoma sjajno svetlo koje je padalo na njih. Ustali su da bi videli šta je u pitanju, ali nisu mogli da vide ništa, jer ih je svetlo zaslepilo. Nije proizvodilo nikakav zvuk i to ih je uplašilo. Uskočili su u kamion i krenuli. Što god da je to bilo, pratilo ih je tokom čitavog puta.“

Za Anitu su se neobična iskustva nastavila kada je odrasla. Tokom 1970. živela je neko vreme u Hjustonu i tamo se odigrao veliki broj neobičnih događaja. Najtraumatičniji i veoma zastrašujući je bio 1972. kada je u dobu od 25 godina imala drugi susret sa čovekom u crvenom odelu. Kao i tokom prvog susreta to se dogodilo u doba dana kada je Anita bila budna, ali je, kao i kod većine otmica, stanje njene svesti bilo izmenjeno kratko pošto su stranci provalili u njenu kuću i preuzeli kontrolu nad situacijom. Ležala je na krevetu u dnevnoj sobi, postala svesna tuđeg prisustva i njen um se trenutno zamaglio.

„Nikada u svom životu nisam iskusila takav strah.“ – rekla je Anita – „To je bilo kao san u kome sam znala da su ljudi oteli moje telo, ali nisam osećala apsolutno ništa.“

Otmičar nije došao sam. „Mogla sam da vidim možda trojicu njih kako sede za stolom, ali je to bilo kao da ih gledam kroz zamagljeno staklo. Mogla sam da razaznam njihova tela i crvenu odeću, ali nisam bila u stanju da uočim bilo kakve detalje.“ Samim time nije mogla ni da pretpostavi da li su te figure izgledale kao ljudi, kao otimač, ili kao vanzemaljci.

Sećala se da joj je posle prisilnog odnosa čovek u crvenom odelu govorio o nečemu, ali jedini deo te komunikacije koji joj je ostao u svesnom sećanju je bila izjava: „*Biću tamo da ti pomognem.*“

Nije se sećala onoga što se desilo posle, ali veoma brzo pošto je postala svesna da je čovek otišao, vratila se u veoma budno stanje uma. „Bila sam toliko uplašena“ – rekla je – „da sam zgrabila decu i odmah napustila kuću.“

Dugo vremena posle ovog događaja Anita je patila od traumatskih posledica. „Izuzetno je neprijatno reći tako nešto, ali posle ovog iskustva počela sam da stavljam tampone i da ih nosim dvadeset četiri sata dnevno, da ne bi mogli to ponovo da urade. Kao da je tako nešto moglo da ih spreči.“

Nedugo posle ovog napada doživela je iskustvo promene lokacije, verovatno sa paralelnim iskustvom vremenskog prekida. U jednom trenutku je bila svesna da se nalazi na određenoj lokaciji, da bi se sledećeg trenutka, bez bilo kakvog osećaja da je izgubila svest, našla na drugom mestu.

„Vozila sam ka prodavnici“ – sećala se – „i stigla do zaustavnog znaka. Nije bilo kola ni u jednom pravcu. Počela sam da skrećem. Sledeća stvar koje se sećam je kako se budim iz „praznog uma“ na (druvoj lokaciji) na Zapadnom putu. Pogledala sam u retrovizor i videla automobil parkiran na putu,

koga nije bilo kada sam zaustavila kod znaka trenutak ranije.“ Iako je lokacija bila promenjena, nije uočila vremenski prekid.

Godine 1977, Anita je videla NLO, čemu je prisustvovao još jedan njen prijatelj. U to vreme je još živela severno od oblasti Hjustona. „Te noći sam ostala napolju do kasno, razgovarajući sa prijateljem.“ – rekla je – „Podigla sam pogled i videla veliku narandžastu loptu na severu.“ Njen prijatelj, koji je bio u kolima, je krenuo u poteru za objektom i na povratku ispričao da ga je izgubio iz vida blizu ulaza na auto-put.

Tokom tog perioda Anita je imala još dva doživljaja, o kojima ometi često izveštavaju. Jedan od njih je prisustvo malih svetlećih objekata u kući, najčešće u blizini zida ili plafona, za koje se čini da funkcionišu kao neka vrsta pokretnih pretraživača ili monitora.

Prvi događaj se odigrao tokom noći, kada ju je nešto probudilo. „Pogledavši okolo“ – sećala se – „videla sam višebojni trougao koji se kretao prema zidu.“ Mogla je da vidi da objekat u sredini ima uređaj ili napravu unutar koje su kružile ružičasta, narandžasta i druge boje.

Njena reakcija na ovaj neobičan prizor je tipičan odgovor ometih u ovakvim situacijama koji se javlja u velikom broju izveštaja. Umesto da reaguje čuđenjem, radoznalošću, ili čak zapanjenošću, kao što bi reagovala osoba, čiji um nije kontrolisan, njen odgovor je bio potpuno pasivan.

„Pomislila sam, *'Mandala, kako je lepa.'* i odmah zatim ponovo zaspala.“ Ovo je očigledno programiran odgovor, koji pominju i drugi ometi, i dokazano je da veoma često prethodi susretu. Međutim, ukoliko se još nešto te noći i dogodilo sa Anitom, ona se toga nije sećala. Niti događaja u budnom stanju svesti, niti snova.

Drugo iskustvo je u većoj meri bilo fizičko i manje povezano sa vanzemaljskom aktivnošću. Međutim, slični događaji se pominju u brojnim drugim izveštajima ometih u vezi sa abdukcijama. Kod Anite se javio osip na koži, za koji se činilo da ne postoji nikakav uobičajeni uzrok. On je brzo prekrpio čitavo njeno telo i lekar sa kojim se konsultovala nije mogao da joj da objašnjenje. „Izgledalo je kao zmijska koža“ – opisala je – „Nestalo je tek posle šest nedelja.“

Aktivnosti u Anitinom životu su imale obrazac povremenih događaja i viđenja, ali su u drugoj polovini osamdesetih godina počele da se intenziviraju. Tajming možda nije slučajna, jer su se mnogi ometi „probudili“ u pogledu činjenica o svojim susretima između 1986. – 1988. Iako u to vreme nije bila svesna svih implikacija, nova faza je obeležena epizodom sa verovatno nestalim fetusom 1985. Anita je počela da ispituje neke sumnjive fizičke simptome, konsultovala svog lekara i bila veoma iznenađena kada je saznala da je u drugom stanju. Budući da je već imala porodicu sa tri odrasla deteta i s obzirom na njene godine, odlučila je da prekine trudnoću. Ali rezultat se pokazao podjednako iznenađujući kao i sama trudnoća.

„Otišla sam na abortus“ – rekla je – „pošto me je ginekolog uverio da sam u drugom stanju. Započeo je operaciju i zatim rekao da ne može da nađe ni traga od fetusa. Bio je podjednako zapanjen kao i ja.“

Da li je to bila jedna od poznatih procedura implantacije fetusa od strane vanzemaljaca i zatim oduzimanja od majke domaćina, to Anita nije bila u stanju da proceni. Ali od te epizode pa do današnjih dana imala je seriju iskustava u koje su vanzemaljci jasno umešani. Videla ih je u svesnim bljeskovima i fleševima i sećala se događaja iz snova. Uključena je u telepatsku komunikaciju sa nekim grupama entiteta, koju bi ponekad inicirali oni, ponekad ona. Kao i obično, u nekim slučajevima je bilo i spoljnih dokaza koji su potvrđivali ta zbivanja.

U vanzemaljske vrste, sa kojima je imala iskustva, spadaju svuda prisutni Sivi (Grays), druga grupa koju je nazvala Mrki (Tans), plavo stvorenje i blede stvorenje, čiju je kožu opisala kao „suvu i grubu“, uz humanoide u crvenoj odeći.

Iako je svesna samo jednog događaja u koji su bili uključeni Sivi, Anita je imala jasnu ideju o stavu tog stvorenja prema njoj. „Kada je reč o Sivima“ – rekla je – „imam sećanje samo na jedan susret i on nije bio prijatan.“

U nepotpunom sećanju Anita je bila u nečemu što je izgledalo kao tipična letelica. Bila je sprovedena kroz jedan hodnik, bez ikakvog osećaja za destinaciju ili bilo kakvog prethodnog scenarija. „Osećala sam antipatiju od strane onoga ko me je sprovodio kroz hodnik.“ – sećala se - „Mislim da mu se nisam dopadala, ili jednostavno nije voleo ljude. Kao da je to za njega bila neprijatna dužnost koju je morao da obavi. Uzgred“ – dodala je – „taj uobraženko je sa sobom vodio i nisko, zgureno plavo stvorenje. Njegov nadimak je bio grimasa.“

Kao i mnogi drugi u takvim situacijama, bez preciznih, merodavnih objašnjenja ili izvora koji bi im pomogli da razumeju vanzemaljce i njihove aktivnosti, morala je da iznađe sopstvene termine i izraze. Ovaj nadimak je takav primer, kao i nadimak „Mrki“ koji je koristila za određene grupe entiteta. Opisujući te iste entitete drugi ometi su koristili brojne drugačije nazive, jer nijedno ime nije prihvaćeno kao adekvatno.

Sećala se više susreta sa grupom „Mrkih“ tokom poslednjih pet godina. Rekla je da je njihova pojava bila veoma slična likovima iz „COMMUNION“, Vitli Strajbera, koji su, prema mnogim ometima, sličniji onima koje su oni nazvali Sivima. Anita je pravila jasnu razliku između sive figure koja ju je vodila kroz hodnik tokom jednog susreta i Mrkih koje je mnogo bolje poznavala. „Kada sam prvi put videla njihove slike na koricama knjige“ – rekla je – „odmah sam pomislila, *Zdravo, mali prijatelju*. Znam da sam iz nekog razloga osećala da me štite.“

Za razliku od njenog hladnog susreta sa Sivim, njen odnos prema Mrkima je podrazumevao različite stepene bliskosti, očigledno kao deo njihovog svesnog programiranja ometih. „Sa njihove strane nikada nisam osetila antipatiju, kao sa Sivim“ – rekla je – „Izgleda da su (Mrki) veoma zainteresovani da učine da ih zavolimo.“

Međutim, Anita je pokazala da je potpuno svesna ove psihološke manipulacije od strane vanzemaljaca. Zahvaljujući tome bila je u stanju da sagleda neke od njihovih namera i motiva.

„Sećam se jednog (Mrkog) kako me gleda u oči“ – opisala je jedan od susreta – „i čini da osetim strahovitu ljubav sa njegove strane. Stavila sam ruke na njegovo lice i rekla *Šteta što nije stvarno, zar ne?*“ misleći na osećaj ljubavi koji je projektovao u moju dušu.“

Uprkos pokušajima vanzemaljaca da izazovu utisak brižnog odnosa, ona je i dalje patila od iste anksioznosti o kojoj izveštavaju i drugi ometi. „Kada kažem da sam se osećala zaštitnički prema tim malim stvorenjima“ – potvrdila je – „verujte da je to osećaj koji su oni indukovali. Toga sam bila svesna tokom preostalog vremena i noću strepela od odlaska u krevet.“

Ova anksioznost kod ometih veoma često uzrokuje smetnje u spavanju, koje se javljaju noću otprilike u isto vreme, kako se to događalo i Aniti. „I dalje se ponekad plašim.“ – priznala je – „i dalje sam budna od 3:00 do 3:34, sklupčana pod pokrivačem, uplašena i očiju prikovanih za ulazna vrata.“

Prema stručnjacima za mentalno zdravlje, koji su istraživali ovakve situacije, stres se javlja kao odgovor na situacije tokom kojih se odigrao istinski traumatični događaj. Možda ometi nastavlja da se bude u određeno vreme svake noći zato što se ranije odigrao traumatični događaj u to isto vreme, u vidu podsvesnog, preventivnog upozorenja, alarma: *'probudi se i zašiti sebe'*.

Rastući osećaj straha i ugroženosti nije bio podstaknut samo događajima, na koje postoji svesno sećanje, već i situacijama u kojima spoljni dokazi ukazuju na potisnuto i zaboravljeno iskustvo. Na primer, bez ikakvog svesnog sećanja na smetnje ili probleme, povezane sa tom geografskom oblašću, Anita ima fobiju od vožnje na izvesnim delu auto-puta US 287. U ovom slučaju, možda ipak postoji veza sa aktivnošću vanzemaljaca. „Taj deo auto-puta je onaj gde nas je moj brat jedne noći

pozvao da pogledamo kroz prozor“ – „da bismo videli NLO koji je preletao.“ I mada se ne seća ničega više u vezi sa tom noći, njena fobija je izaziva sumnju.

Sumnju izazivaju i različiti belezi i povrede koje je otkrivala na svom telu. „Ujutru bih se često budila sa osećajem da me je neko pretukao tokom noći.“ – rekla je. To je još jedan čest detalj u izveštajima otimanih, buđenje sa mučnim osećajem povreda mišića i kolena. „Budila sam se sa masnicama na rukama, ramenima i nogama.“ – nastavila je – „bez ikakve ideje kako su nastale. Nalazila sam ogrebotine kojih nije bilo prethodnog dana.“

Ali dokaz intenzivnih aktivnosti tokom noći, iako nezapamćenih, ne potiče samo iz Anitinog bolnog tela i ogrebotina. U jednoj od takvih situacija probudila se ujutru sa neobičnim bolom u desnoj ruci. „Sela sam na krevet“ – objasnila je – „i videla da je tokom noći moj prsten zgnječen uz prst.“ Uz napor je uspela da skine prsten sa prsta, ali ni njen muž ni zlatar nisu uspeli da mu vrate originalni oblik.

Drugom prilikom, Anita je ujutru ustala iz kreveta i našla krst, privezak sa svoje ogrlice, na podu. „Prethodne noći on je bio na mom vratu.“ – rekla je – „a ogrlica je još uvek bila na meni. A jedini način da se skine krst je bio da se otkopča ogrlica i da se on skine sa nje.“

Nekoliko puta bi prilikom buđenja otkrila da se nešto dogodilo sa njenom odećom, izveštaj koji se takođe često sreće kod oteatih. Jednom prilikom se probudila sa spavaćicom okrenutom naopako, mada je bila potpuno sigurna da je nije skinula i okrenula. Drugom prilikom spavaćica nije bila samo okrenuta naopako, već i prevrnutu na unutrašnju stranu. U jednom od ovih slučajeva, doživela je stanje izmenjene svesti tokom noći i sećala se grupe Mrkih kako je posmatraju u „slobodnom padu“, događaj koji iz nekog razloga nije izazvao uznemirenost.

Sa druge strane, Anita je imala mnogo snažnije reakcije na slične događaje, ispoljavajući znatno veći emocionalni naboj nego što se činilo da situacija izaziva. U zimu, tokom Božićnih praznika, nosila je čarape tokom noći zbog hladnoće. Kada se sledećeg jutra probudila, otkrila je da jedna čarapa nedostaje. Izuzetno se uznemirila i naljutila na čitavu porodicu. Rekla je da je bila „veoma ratoborna“ prema njima, čak ih optuživši da sa njom zbijaju šale koje ne smatra nimalo duhovitim.

Anita se tog jutra i fizički osećala loše, pateći od užasne glavobolje i mučnine koja ju je terala na povraćanje, iako nije bilo bolesti koja bi izazvala te simptome. Ipak, možda čarape i fizički problemi ne bi izazvali uzrujanost, da njena unuka nije dala uznemirujući komentar. Sedmogodišnje dete je reklo svojoj baki da su tokom noći došli neki „niski ljudi“ i odneli je. Kada ju je Anita zamolila da opiše te ljude, devojčica ih je nazvala „ljudi pečurke“.

„Šta su to 'ljudi pečurke'?“ upitala je Anita i unuka je našla knjigu „Missing time“, Bad Hopkinsa i pokazala baki crtež na koricama.

Anita je zamolila devojčicu da ih sama nacрта. Crtež je prikazao humanoidna bića, dugog vrata, sa glavom oblika sijalice. Oči su bile crne, velike i iskošene, na nosu su bile dve nozdrve, usta su bila prava, tanka linija a brada je bila zaobljenija nego na crtežu na koricama „Missing Time“. Devojčica je rekla da su stvorenja bila visoka otprilike jednu stopu, sive boje i imala četiri prsta umesto pet – detalj koji nije bio prikazan na koricama knjige. Bilo je nekoliko takvih entiteta, rekla je.

Anita se nije sećala ničega neobičnog te noći, ali fizički simptomi, čarapa koja nedostaje i priča njene unuke su bili dovoljni da ukažu na događaj koji izaziva pitanja i zabrinutost. Ona nije samo želela da zna šta se događalo tokom noći, već je generalno želela da sazna više o tim bićima koja su toliko dugo bila deo njenog života, tako da je odlučila da pokuša sa meditacijom i slanjem poruka vanzemalcima.

„Postavljala sam pitanja telepatski“ – objasnila je Anita – „i onda legla na sofu da bih utonula u polusan, koji je u stvari predstavljao duboko stanje relaksacije.“

Nisam bila niti u stanju sna, niti sasvim budna. Tada bi odgovori na moja pitanja dolazili.“

Sećala se kako je pitala: „Zašto odvodite žene?“

Da bismo obezbedili kvalitetno razmnožavanje, glasio je odgovor.

„Šta ako žena upravo ima menstruaciju?“ – raspitivala se, setivši se kako je nosila tampon u pokušaju da se odbrani od mogućih napastvovanja.

Mi poznajemo razliku, rečeno je.

„Kada ćete se pokazati?“ – pitala je dalje, ali odgovor je bio manje precizan.

Uskoro će biti vreme za to, bilo je sve što je dobila kao odgovor.

Anita je koristila taj meditativni metod komunikacije nekoliko puta. „Kada bih odlučila da telepatiski razgovaram sa njima“ – komentarisala je – „provela bih veliki deo vremena, optužujući ih da nisu iskreni prema ljudskoj rasi. Oni su oduvek ovde. Da su se ranije pokazali, niko ih se ne bi plašio. Nepoznato je ono što u nama izaziva strah. Sada je nemoguće da jednostavno budu prihvaćeni. Znam na koga vičem“ – dodala je – „ali nikada nisam znala koja grupa šalje odgovor.“

Neke od tih odgovora je bilo nemoguće razumeti. Uz komunikaciju koja je imala neku vrstu smisla – *to funkcioniše tek kada godina nastupi i potpuno će se promeniti*, na primer – Anita je dobijala poruke koje su sadržale nepoznate reči i besmislene fraze, uključujući i zbunjujuću referencu na *planetarno-zvezdano punjenje*.

Neke od tih poruka izgledaju kao besmislice, ali jedan od neobičnih razgovora, IRU URI, je veoma sličan poruci koja je bila data Lizi, u kojoj su joj vanzemaljci rekli, pokazujući majmuna: *Oni su vi, vi ste oni (They are you, you are them)*. Ako bi se Anitina komunikacija zapisala rečima, glasila bi: *Ja ste ti, ti si ja. (I are you, you are I)*. I smisao fraza je veoma sličan. Čak je i gramatička nekorektnost prisutna u oba slučaja.

„Pretpostavljam da veliki deo tih susreta čine snovi koje su vanzemaljci indukovali.“ – rekla je – „da bi učinili da se ugodno osećamo sa njima. Kao u slučaju slobodnog pada, verujem da su za mene kreirali iskustvo prijatnog leta, jer se plašim letenja, a možda će u budućnosti biti neophodno da „letim“ sa njima da bi mi spasli život, kada se planeta iskositi.“

Ova referenca na planetu koja će se iskositi dolazi iz scenarija globalne katastrofe koji joj je prikazan. Ovakvi scenariji su toliko česti među otetima da bi ovaj tip informacija mogao biti deo široko rasprostranjenog programiranja, koje je uključeno u vanzemaljski program, kreirano da posluži nekoj svrsi koja još uvek nije sasvim jasna. Većina otetih, kojima su prenete informacije o budućim katastrofama, takođe izveštavaju, kao i Anita, da imaju da obave neki posao ili zadatak u vezi sa njima.

„To je kao da oduvek znam da te stvari (NLO, vanzemaljci i predstojeće katastrofe) dolaze.“ – rekla je Anita – „i da moram pokušati da ubedim ljude i da naučim stvari koje bi mi omogućile ne samo da preživim, već i da pomognem drugim preživelim. Na primer, dok sam bila dete, rečeno mi je: *Deca moraju biti zaštićena*.“

Anita priznaje da je barem deo vanzemaljskog programiranja imao uticaja na nju, ali nije dopuštala sebi da prihvati sve što bi joj govorili ili prikazivali.

„Uvek se iznenadim kada dobijem bilo kakve informacije od njih.“ – rekao je – „Zaista ne znam da li se onome ko otme neku osobu može verovati da će dati istinit odgovor na bilo koje pitanje.“

Ona je svesna njihove moguće prevare, kao što uviđa i da su vanzemaljci u stanju da za ljudska bića tokom susreta kreiraju nerealne scenarije. Ova svest je Aniti bila od velike pomoći, jer joj je omogućila da napravi distancu prema ovim događajima i da analizira i proceni aktivnosti kojima je bila izložena. To ju je takođe sačuvalo od preuranjenih zaključaka o svojim sećanjima.

Jedan od nedavnih mogućih događaja Anita je opisala kao običan san, uprkos prisustvu NLO-a i vanzemaljaca.

„Prošle noći sam sanjala da stojim u svom dvorištu i gledam u noćno nebo.“ – rekla mi je – „Videla sam četvorougao NLO kako lebdi na otprilike petstotina stopa iznad kuće. Sa strane je imao rakete i počeo je da puca po liniji drveća blizu kuće. Utrčala sam u kuću i oglasilo se ulazno zvono.“

Rekla je da je sledeći segment sna uključio epizodu tokom koje smo ona i ja diskutovale o projektu za knjigu, ali su posle toga usledile sasvim drugačiji događaji.

„Zatim“ – rekla je - „su me posetili neki pripadnici vojske, koji su pokušavali da me navedu da im ispričam o NLO-ima, što sam odbijala. Ponavljala sam, *'Ne znam ništa, ne znam ništa'*.“

Anita je ovaj scenario procenila kao običan san, što bi on lako i mogao biti, verovatno zbog mog prisustva u jednom od njegovih segmenata. Međutim, ono što nije znala je da sam ja zaista videla četvorougao NLO na veoma maloj razdaljini u zimu 1992. tako da je moja sopstvena radoznalost bila potaknuta ovim opisom. Još je interesantnija činjenica da je nekoliko drugih ljudi, koji su uključeni u projekat oko ove knjige, Liza, Endži i članovi moje porodice, izvestilo o veoma sličnim ispitivanjima od strane pripadnika vojske. A u tim drugim slučajevima nije bilo razloga da se poveruje da je u pitanju običan san.

Međutim, za Anitu dokazi o realnosti sna nisu bili dovoljno snažni, što ukazuje na njenu tendenciju da se uzdrži od preteranih reakcija na moguće ili stvarne susrete sa vanzemalcima. Kao rezultat, uspela je da zadrži dobru meru mentalnog balansa, da niti uznosi ta stvorenja u svom umu, praveći od njih bogove, niti da dopusti da je preplavi strah i da u njima vidi demonska bića. „Nije sve što dolazi od vanzemaljaca loše.“, verovala je, što je razumna tačka gledišta koja proizilazi iz sveukupnosti iskustava koja je imala sa njima.

Ipak, nije se osećala ugodno, kada bi fizički ugrozili njenu normalnu realnost, kao što pokazuju dve naredne epizode.

„Kada sam otišla u krevet“ – ispričala je – „počela sam da osećam strah. Nisam mogla da zaspim. Bivalo je sve gore kako su sati prolazili. Počela sam da čitam i nedugo zatim ugledala bljesak svetla. O, *ne*. Rekla sam sebi da je to možda svetlo iz jednog od mojih akvarijuma i pokušala da čitam dalje“.

„Čula sam neki zvuk otkucavanja.“ – nastavila je – „i pokušala da ustanovim šta je to. A onda sam sa strane videla bljesak braon svetla kako se kreće ka vratima spavaće sobe.“ 'Bljesak braon svetla' je bio prepoznatljiv za Anitu i ona je shvatila da je najmanje jedan vanzemaljac u kući. Borila se da ostane budna, nadajući se da će izbeći barem jednu abdukciju, ali nije mogla.

„Konačno“ – zaključila je – „potpuno iscrpljena, odustala sam i zaspala. Oni su zaista strpljiva mala stvorenja.“ Ukoliko se nešto i desilo te noći, Anita se toga nije sećala. Ali su neki znaci prilikom buđenja ukazivali da se tokom noći ipak odigrala poseta. „U subotu ujutru“ – rekla je – „kolena i noge su me užasno bolela. Proverila sam da li je u pitanju artritis i ispostavilo se da ga nemam.“

Četiri meseca kasnije, decembra 1993. odigrao se sličan događaj, brz i neuhvatljiv za svest baš kao i prvi. „Probudila sam se u 3:00“ – ispričala mi je – „i uključila televizor u spavaćoj sobi. To je uobičajeno vreme kada se budim i podrobno ispitujem sobu. Uključila sam Kanal 4 jer on ima program čitave noći. Želela sam da čujem izveštaj o vremenu jer smo očekivali pljusak. Sve je bilo

normalno dok na TV-u nije počela neka reklama za osiguranje. Ležala sam na strani i dogodilo se da jednostavno zurim u TV.“

„U tom trenutku se crni predmet pomerio preko ekrana, sa leve na desnu stranu, da bi se tada vratio sa desne na levu. Imao je prednju stranu, ali se ipak činilo da je jedno-dimenzionalan. Izgledalo je da ruka gotovo može proći kroz njega, ali je to ipak crnilo zaklanjalo ekran. Mora da je bilo razumno, jer kada sam pomislila, *'Do đavola, šta je ovo?'* pomerilo se sa ekrana. Borila sam se da ne zaspim, kao da mi ne bi dosađivalo ako sam budna. Kratko potom osetila sam staro, poznato „zap“ kroz telo i izgubila svest.

Posle toga se javio bolan osip na kičmi, osam do dvanaest inči od zadnjice. U međuvremenu su svi pregledali moju kičmu i rekli da nema čak ni crvenila. Međutim, to mesto je bilo veoma bolno tokom tri nedelje.“ Svesno viđenje neobičnog stvorenja, neobjašnjive fizičke posledice i ništa u njenom sećanju što bi te dve stvari moglo povezati: takvi događaji se provlače kroz čitav njen život kao i kod brojnih drugih ljudi koji imaju kontakt sa vanzemaljcima. Vanzemaljske abdukcije su nešto, sa čime ona živi mirno, retko razgovarajući o njima sa drugima i izlazeći sama na kraj sa svojim strahovima i nedoumicama najbolje što može. Ova iskustva su promenila njen pogled na svet, njene navike, želje i strahove. Čitava tekstura njenog života je prožeta obrascem jedne nepoznate agende.

VI Beti

„Imala sam sedam ili osam godina.“ – započelo je Betino sećanje – „Otac je mojoj sestri i meni dopustio da izađemo i igramo se žmurke sa drugom decom. Bilo je oko šest popodne. Sećam se da sam se sakrila iza nekog žbunja i tada začula zvuk, čula nekog drugog. Kada sam se okrenula, videla sam nešto za šta sam u tom trenutku mislila da je drugo dete.“

„Sledeće čega se sećam je“ – nastavila je – „da je već bio mrak i da sam bila veoma iznenađena. Kada sam stigla kući, otac je bio ljut a majka zabrinuta. Otac mi je rekao da su me dozivali i tražili satima. Nisam mogla to da razumem.“ – rekla je – „Mesto na kome sam se sakrila je bilo tek stotinak stopa udaljeno od kuće. Sakrila sam se tamo po danu a sledeće čega se sećam je da je bio mrak i da sam bila uplašena.“

„Od skoro imam drugačije sećanje na taj događaj.“ – dodala je – „Onaj, za koga sam mislila da je drugo dete, je bio vanzemaljac, jedan od Sivih. Odveo me je na brod, ali ne znam šta se dešavalo posle toga.“

Betina priča o vremenskom prekidu u detinjstvu me je podsetila na sličan događaj iz detinjstva mog muža u uzrastu od dvanaest godina, ne mnogo više nego što je tada imala Beti. Dok su se Kesi i njegov prijatelj jednog dana igrali na polju, prišla im je grupa dece i pozvala ih da dođu i vide NLO koji je sleteo sa druge strane brda. Kesijevo sledeće sećanje je da se vraća kući, žaleći se majci na krvarenje iz nosa i glavobolju.

Kao i Beti, Kesi je doživeo epizodu sa vremenskim prekidom koja je počela posle kontakta sa nepoznatom „decom“. Beti nikada nije ispitivala ovo sećanje pod hipnozom, ali kada se Kesi podvrgao regresivnoj hipnozi da bi istražio vremenske prekide, otkrio je potisnuta sećanja na abdukciju uz stavljanje implanta u nos.

To nije jedina sličnost između Betinih i Kesijevih doživljaja. Razvedena majka sa odraslom decom, Beti nas je kontaktirala jer jedno od njenih sećanja na susret, koji je po svemu sudeći uključivao vojno osoblje, sadrži veoma iznenađujuće i uznemirujuće paralele sa jednim događajem opisanim u knjizi „INTO THE FRINGE“.

Zajednički poznanik je pomogao da se uspostavi telefonski kontakt i mi smo se upoznale. Beti je rođena 1942. u Porto Riku i tamo je provela većinu svog života. Pre nego što je zasnovala porodicu,

radila je kao nastavnik, međutim problemi sa vidom, od kojih pati od pre nekoliko godina, su joj onemogućili da radi. Trenutno, ona deli svoje vreme između Porto Rika i Floride.

Beti i ja smo preko telefona razgovarale o njenim susretima sa vojnim osobljem. Ali ja sam bila zainteresovana da čujem i o drugim iskustvima, posebno zbog toga što je živela u Porto Riku. Veliki deo izveštaja o vanzemalcima i NLO-aktivnostima dolazi iz te oblasti, kao i sa ostrva. U stvari, od čitave teritorije SAD u Porto Riku je bilo više skorašnjih NLO aktivnosti nego bilo gde drugde.

Sudeći po Betinim izveštajima taj trend se nastavlja. Pored epizoda sa vremenskim prekidima, ona ima još svesnih sećanja na mnoge druge neobične događaje iz detinjstva, počevši od 1950. Njeno prvo viđenje NLO-a se odigralo samo godinu ili dve posle epizode sa žmurkama. Na putu ka prodavnici u kasno popodne je podigla pogled i ugledala „veliku vatrenu loptu“ kako juri preko neba. Nestala je iza obližnje planine i Beti je pretpostavljala da je prisustvovala padu aviona, iako nije čula nikakav zvuk.

Vrisnula je i potrčala kući gde je ocu ispričala sve što je videla. Budući da je radio u mornarici SAD, otac joj je obećao da će se raspitati u vojnoj bazi i saznati šta se desilo. Međutim, nekoliko dana kasnije, kada je Bet ponovo pokrenula tu temu, otac joj je rekao da nikome ne sme da kaže šta je videla, niti da to ikada više pomene. Nije dato nikakvo objašnjenje, samo upozorenje, i to ju je navelo da pomisli da je reč o nekoj misteriji.

Još kao dete navikla je na misteriozne stvari. „Čak i pre toga“ – rekla je – „najranije što moja sećanja sežu, bila sam svesna – kao i moja porodica – da mi se događaju neobične stvari, najčešće noću. To je dovelo do toga da se plašim odlaska na spavanje, da se plašim da će neko doći i odvesti me.“ Neobjašnjiva buka je često remetila tišinu noći. Jednom prilikom, na primer, trgla se iz sna zbog neobičnog „brujanja ili zujanja“ u sobi u kojoj je spavala sama. Uplašena, otrčala je u sobu svoje sestre. „Oni me traže“ – to je bilo sve čega se seća da je rekla, jer je u tom trenutku njena sestra odjednom pala u dubok san a Betino telo se paralizovalo. Tada je i ona izgubila svest.

Sledeći neobičan događaj se odigrao kada je imala deset godina. Bila je napolju i zastala je da pojede voće. Sećala se kako je mirno stajala, zagrizla voće i tada pogledala na dole i na nozi videla veliku posekotinu koja je krvarila. „Nisam znala šta da mislim“ – rekla je – „Kako je moguće da na nozi imam takvu posekotinu i da krvarim? Nisam se ni pomerila od prodavnice.“ Budući da nije obraćala pažnju na vreme, kako je to i inače slučaj kod dece, nije mogla da odredi da li je došlo do nekog vremenskog prekida.

Takođe nije imala objašnjenje za senku koja se ponekad pojavljivala u kući i bila je sklona da veruje da je u pitanju duh. Ipak, jednom prilikom, senka je dobila opipljiviji oblik. Beti se probudila tokom noći i videla humanoidnu figuru kako sedi na njenom krevetu. Nosio je belu odeću i nešto joj je govorio. Nije mogla da se seti stvari koje je rekao niti njegovog lica. Ispričala je majci o tim čudnim događajima i majka joj je odgovorila da bi noću ponekad čula kako Beti sa nekim razgovara u sobi, ali kada bi pokušala da ustane i proveri šta je sa devojčicom, shvatila bi da ne može, da je paralizovana.

Nešto kasnije, sa četrnaest, Beti je doživela drugo viđenje NLO-a. Dok je sedela na stepeniku kraj prozora učeći, pogledala je napolje i kroz krošnje drveća ugledala jedan objekat. Za trenutak se zaustavio, lebdeći u vazduhu, pre nego što je velikom brzinom nestao iz vida. Beti je kasnije saznala da je jedan njen sused te noći takođe video NLO.

Neobični događaji su je pratili i kada je napustila kuću, otišavši posle očeve smrti na neko vreme u internat. Jedna od njenih cimerki ju je probudila vrišteći i rekla da je upravo videla neprirodnu figuru kako stoji kraj Betinog kreveta. Biće je očigledno primetilo da ga cimerka posmatra, počelo da se kreće prema njoj i u tom trenutku je ona vrisnula. Njen opis stvorenja se poklapa sa danas poznatim Sivima.

Kako je Beti rasla, činilo se da neobični događaji posustaju. Otišla je na koledž i zatim počela da radi kao nastavnik. Nije se dogodilo ništa vredno pomena dok se nije udala i ostala u drugom stanju sa drugim detetom.

„Sećam se da sam se veoma strahovala da nisam zaista trudna“ – rekla je – „da je to tumor, jer se beba nije pokretala. Često sam govorila svom lekaru da to sigurno nije beba, da je sigurno pogrešio, ali to je za njega bila samo dobra šala.“

„U šestom mesecu trudnoće sam i dalje bila veoma zabrinuta, jer se beba nije pomerila. Jedne noći se naglo javila toliko snažna pospanost, da sam otišla u krevet. Sanjala sam sledeći san: Videla sam sebe na lekarskom krevetu. Nepoznati lekar mi je stavio iglu u pupak. Kada je to učinio, osetila sam nešto kao električni šok i beba je počela da se pokreće. Takođe sam osetila da mi je nešto stavljeno u nos. I tada sam se probudila.“ – završila je – „I pošto sam se probudila ustanovila sam da veoma jako krvarim iz nosa i da se beba pokreće.“

Beti je rodila zdravu bebu prema terminu. Međutim, naredna trudnoća nekoliko godina kasnije se nije održala. Pobacila je jedne noći, pri čemu uopšte nije bila sigurna da je videla bilo kakav ostatak fetusa. Treba naglasiti da je jedan sused izvestio da je te noći opazio neobično svetlo iznad Betine kuće.

Šta god da je mogla misliti o ovim brojnim, neobičnim iskustvima, za koga god da je smatrala da se nalazi iza njih, u leto 1978. se odigrao događaj koji nije dopuštao sumnju u pogledu svog izvora. U noći 17. jula Beti je otišla u krevet oko 21:00, čitala otprilike jedan sat i zatim isključila lampu u nameri da zaspi. U tami joj je neko svetlo privuklo pažnju i kroz prozor je ugledala svetleći objekat. Zabrinuta, probudila je muža i zamolila ga da proveri šta se događa. Pošto nije pronašao ništa neobično, vratio se u krevet i ponovo su ugasili lampu. Ali objekat se vratio u dvorište, bacajući svetlost kroz prozor. Beti je pogledala u pravcu iz koga je svetlost dolazila i sledećeg trenutka postala svesna da se nalazi na sasvim drugačijem mestu. Bila je u nepoznatoj prostoriji i nije bila sama. Njen suprug je ležao kraj nje, očigledno u snu, a njeno najmlađe dete joj je počivalo u krilu. U panici je iznenada pomislila: *'Gde su moja druga deca?'* Glas iz nepoznatog izvora joj je odgovorio: *'Ne boj se, ona su tu.'*

Još troje ljudi, koje nije poznavala, je takođe bez svesti ležalo u sobi. Videla je mladog muškarca i ženu, otprilike dvadesetih godina, i starijeg čoveka koji joj je izgledao kao „penzionisano vojno lice“.

Čitava situacija je bila potpuno neočekivana i Beti je bila suviše zbunjena da bi reagovala logično. Ili je možda, kao i u drugim izveštajima, njena reakcija iz nekog razloga bila „dirigovana“. U svakom slučaju, kada je videla da stariji čovek dolazi svesti, baš pošto je i sama povratila svest, bez ikakvog povoda je upitala: „Koliko je sati?“ S obzirom na potpunu neobičnost situacije to pitanje se činilo sasvim besmislenim. Međutim, umesto da reaguje čuđenjem ili panikom, čovek je jednostavno pogledao na sat i odgovorio: „Dva i deset.“

Prošlo je gotovo dva sata od kako je po drugi put ugledala svetlo, iako joj se činilo da je to bilo pre samo nekoliko trenutaka. Osvrnuvši se oko sebe, videla je neobičnu, kompjuterizovanu opremu u sobi, a onda je uočila i neka druga bića, sasvim sigurno ne ljudskog porekla. Ta dva entiteta su bila siva i veoma mršava, obučena u metalno-siva odela.

Beti je primetila da njen suprug počinje da se budi, ali je sva njena pažnja bila prikovana za metalna vrata ispred nje, koja su počela da se transformišu u staklo, slično prozoru. Pogledavši kroz staklo, prepoznala je lokaciju kao ruralnu oblast u blizini zemljišta koje je posedovala.

Vrata su se tada otvorila i u prostoriju je ušao veoma visoki čovek. Bio je bleđ, sa tamnom, kratkom kosom koja je formirala vrh na čelu. Oči su mu bile veće nego što je uobičajeno a vilice četvrtaste. Čovek je nosio istu hermetičnu, metalnu odeću kao i Sivi, ali je nosio i rukavice i široki pojas. U ruci mu je bio mali prsten, koji je izgledao kao da je načinjen od stakla i unutar koga je svetlucalo mnogo sjajnih svetala. Kada je visoki čovek uperio netremičan pogled na Beti i njenu porodicu, stekla je

utisak da je neki „naučnik“ i osećala je da pripada „komandnom vrhu“. Njegov pogled je učinio da se oseća kao eksperimentalni primerak i kao zamorče.

„Moj suprug je počeo da se budi.“ – rekla je – „i taj čovek ga je ponovo uspavao, držeći staklenu loptu iznad njegove glave. To je učinio i meni i nastupila je paraliza.“

Sledeće čega se Beti sećala je da se nalazi u svom krevetu, sa užasnom glavoboljom i zatim je brzo utonula u san. Probudivši se, ustanovila je da su je događaji tokom noći ostavili u fizički lošem stanju. Pored snažne, probadajuće glavobolje, imala je bolove po celom telu, pogotovo na leđima, i vrtoglavicu. Takođe je osećala užasnu mučninu, više puta je povraćala, kao da je zaražena dijarejom. Imala je teškoće sa vidom, jer su joj oči bile otečene i nadražene, stanje koje ju je mučilo još dugo posle toga, toliko da je morala da nosi naočare za sunce.

Užasan osip je potrajao mesecima i kosa je počela da joj opada u velikim pramenovima. Ipak, posebno uznemiravajuća je bila katarakta koja je počela da joj se obrazuje na očima. Devet meseci posle abdukcije, Beti se podvrgla operaciji otklanjanja katarakte i tokom pripremnih ispitivanja lekar je pronašao ogrebotine za koje je tvrdio da sigurno potiču od operacije oka. Međutim, takva operacija nikada nije bila izvršena, barem ne ljudskom rukom.

Očigledno su se u tom stranom okruženju odigrale neke stvari ili neke neobične aktivnosti, koje su prouzrokovale brojne nedaće, ali je Beti mogla da se seti samo kratkog scenarija u okrugloj sobi. Nije bila sigurna u pogledu visokog, tamnokosog čoveka, ali je bila sigurna da siva stvorenja nisu ljudi.

Nedugo posle toga ponovo je videla ta stvorenja. Zaspala je ali ju je zvuk dozivanja njenog imena probudio. Ustala je i pogledala kroz prozor, odakle ju je posmatralo jedno od tih malih bića. Beti se sećala da je nosilo neku vrstu metalnog štapa ali trenutak kasnije bila je ponovo u krevetu, a od malog stvorenja nije bilo ni traga.

NLO-i su se i dalje pojavljivali. Na Dan očeva 1980. čitava porodica je prisustvovala jednom takvom događaju. Dvoje dece ga je ugledalo u dvorištu i pozvalo ostale. Stigli su na vreme da vide objekat nalik oblaku kako bešumno lebdi oko deset stopa iznad tla sa nečim iznutra što je izgledalo kao „mehurovi“, da bi ubrzo nestao.

Manje od godinu dana posle toga Beti je u sobi ponovo posetilo neobično biće. Kada se pripremala da ode u krevet, osetila je da je neko posmatra. Okrenuvši se, ugledala je visokog, mršavog čoveka kako stoji kraj njenog kreveta i veoma se uplašila. Pokušala je da vrisne, ali nikakav zvuk nije izlazio, tako da je počela da se nemo moli za pomoć. I tada je primetila da se pomera, da se kreće napred ka čovekovoju ispruženoj ruci. Nesposobna da se zaustavi, lebdele je iza njega u pravcu prozora i znala da će uskoro proći kroz njega. To je proizvelo još veću paniku, jer se plašila da će pasti i „spljeskati se kao hamburger“.

Međutim, trenutak prolaska kroz prozor nije ostavio nikakvo sećanje na ono što se dogodilo i sledeće čega je postala svesna je bilo da leži na nekom mračnom mestu, uz „osećaj velike brzine“. Utonula je u mrak i u sledećem trenutku bila na krevetu u gostinskoj sobi i dalje nesposobna da se pokrene. Ipak, mogla je da viče što je i učinila, na šta je njen muž dotrčao. Ali neobični čovek je, naravno, nestao.

Beti nije bila jedini član porodice koji je video vanzemaljska bića. Godine 1986. ona i njen mali sin su ugledali jedan beli entitet. Bila je u krevetu i pažnju joj je privukao zvuk vode koji je dolazio odnekud. Samo što je ustala da proveri šta je u pitanju, sin ju je pozvao da izađe.

„Mama, pogledaj tamo!“ – vikao je i Beti je pogledala, ali sve što je mogla da vidi bez naočara je bio nejasan beli objekat dalje u dvorištu. Međutim, njen sin je imao bolji vid i ispričao je da je kod garaže video malo stvorenje u baštovanskim pantalonama kroz koje je curila voda. Kada je sin pogledao prema njemu, biće se zaustavilo i „odlebdelo“.

Kasnije, 1987. Betina ćerka je ispričala da su tokom noći došla tri Siva i odvela je do lokacije u blizini njihove kuće, do NLO-a. Rekla je da su prijateljski razgovarali i da se jedan vanzemaljac čak nasmejao. Takođe je izvestila o prisustvu neobičnog čoveka koji joj je umetnuo dugu iglu u grudi i rekao da će „fiksirati“ njeno srce. Beti je rekla da se to dogodilo u vreme kada je njena ćerka čekala na operaciju srca.

To je takođe bilo u vreme kada se setila kratkog ali živog san koji je izazvao veliku uznemirenost. U tom snu je bila na nepoznatoj lokaciji, ležala je na nekom stolu, dok je još troje ljudi stajalo oko nje. Najstrašniji deo scenarija je bila jedna rečenica koju ju čula da jedan od njih izgovara: „Ona je potrošna i uvek možemo da upotrebimo terminator.“

Iskustvo se toliko razlikovalo od prethodnih susreta kojih se sećala da je Beti insistirala na tome da je to samo san, ali pretnja i nagoveštaj terminatora, šta god to bilo, ju je proganjala. Na isti način ju je proganjao i identitet tog čoveka.

Još jedna situacija, koja se odigrala u to vreme, je izazvala veliku brigu, iako naizgled nije bila povezana sa NLO-ima ili vanzemalcima. Tokom nekoliko dana, Bet se ujutru budila, odlazila u kuhinju da skuva kafu i nalazila bokal sa vodom, koji inače stoji u frižideru, i četiri čaše na šanku.

Kada se to prvi put dogodilo, pomislila je da je reč o nepažnji i upitala svoga sina i ćerku za to. Oboje su osporili ne samo da su ostavili bokal van frižidera, već i da su uopšte bili u kuhinji posle polaska na spavanje. Ponovo je zatekla prljavi bokal i čaše i naljutila se, jer je smatralo da je teško poverovati u interpretaciju njene dece i njihovu nevinost u ovom slučaju.

Šta oni to rade, pitala se, ustaju tokom noći, pozivaju krišom ljude u kuću? Zašto se to radi tajno? Zašto poriču da su to učinili? Ova pitanja su je veoma mučila, međutim, deca su nepopustljivo tvrdila da nemaju ništa sa ovim povremenim ostavljanjem bokala i čaša na šanku i tajanstvenim posetiocima tokom noći.

Konačno, Beti im je poverovala, ali ju je to još više uplašilo, jer je ukazivalo na scenario sa četiri stranca koji su imali slobodan pristup u njenu kuću i do njene porodice. Ipak, niko nije video nikakve nepoznate ljude i nikakve dragocenosti nisu ukradene iz kuće, a ideja o strancima koji provaljuju da bi uzeli gutljaj vode nije imala nikakvog smisla. Sa druge strane, nije mogla da poveruje da su to vanzemaljci, pogotovo zato što je sve što su izgleda radili bilo da naspnu čašu vode, ostave nered u kuhinji i odu.

Beti je dugo vremena bila zabrinuta zbog te misteriozne situacije, čak i pošto su posete prestale. Nikada nije uhvatila nekoga da prima goste ili jednostavno vadi bokal sa vodom, što bi objasnilo celu stvar. Međutim, mnogo kasnije javila su se sećanja u vezi sa tom situacijom. U veoma uznemirujućem scenariju, videla je sebe kako otvara vrata i pušta grupu ljudi u kuću. Čak je videla sebe i kako sipa vodu. Nije prepoznala te ljude a bljeskovi sećanja joj nisu razjasnili zašto ih je pustila unutra, niti šta se događalo pošto im je sipala piće. Nije bila sigurna da li sećanja reflektuju realne događaje ili su plod njene imaginacije. Osećaj je sigurno bio realan, ali je sve izgledalo tako malo verovatno, da Beti to jednostavno nije mogla da prihvati.

Međutim, u septembru 1987. se odigrao jedan nesumljivo realan događaj. Pojavio se još jedan NLO i tome su prisustvovala tri člana njene porodice.

„Mama, tamo je NLO!“ – čula je svoju ćerku kako viče u 11:00 uveče. Ustala je da pogleda i videla „veliki, prekrasan NLO“ oko pola milje udaljen od kuće. Njen sin ga je takođe nakratko video.

Viđenje se na prvi pogled nije razlikovalo od prethodnih, ali su sledećeg dana usledile aktivnosti koje će se produžiti na čitavu godinu: preletanje neidentifikovanih helikoptera. Prvog dana je pored crnih helikoptera preleteo i jedan AW AC i letelice su operisale tako nisko da su se prozori i čitava kuća

ponekad tresli od njihove snage. Vratili su se posle nedelju dana i Beti je tada videla čak i letelicu koja je izgledala kao helikopter mada je letela nečujno.

I dalje je imala zastrašujuća noćna iskustva, praćena najčešće fragmentarnim sećanjima i vremenskim prekidima. Jednom prilikom, na primer, posle ponoći, prošla je kroz iskustvo koje se zadržalo u svesti u vidu tri odvojena kratkotrajna bljeska sećanja. Prvi deo je počeo kada je još uvek potpuno svesna kroz prozor posmatrala neka crvena i bela svetla u dvorištu. U drugom delu je bila u dvorištu, gledala za letelicom koja je odlazila i plakala: „*Ne ostavljajte me!*“ Odjednom je ponovo potpuno svesna bila u svom krevetu.

Tokom tih godina veoma aktivnog učešća vanzemaljaca u njenom životu Beti je imala brojne snove u vezi sa NLO-ima, Sivima i drugim vrstama entiteta. Neki ljudi će smatrati da je neozbiljno tragati za informacijama u snovima, ali tesna povezanost snova sa ovim fenomenom pokazuje da nije tako.

U istraživanju abdukcija opšte je poznato da će se sećanje na susret sa vanzemalcima, potisnuto u vreme događaja, vratiti u najrazličitijim oblicima. To mogu biti iznenadni bljeskovi u svesnom stanju ili se mogu javiti u snu. Takođe se može dogoditi da ono čega se osoba seća kao sna nije sećanje na neki prošli događaj, već reflektuje iskustvo od prethodne noći, tako slabo potisnuto, da ostaje u svesnom umu kao stanje izmenjene svesti. U svakom slučaju, mudro je posvetiti pažnju snovima osobe koja ima aktuelna iskustva sa vanzemalcima. Izvesni detalji, često identični, koji se provlače iz slučaja u slučaj, se razlikuju od tipičnih arhetipskih entiteta i situacija, karakterističnih za obične snove.

To u svakom slučaju važi za Betine snove. U jednom, na primer, bila je sa nepoznatim vanzemaljskim bićem u oblasti u kojoj je nebo bilo ružičasto i sećala se da je videla neku životinju koja je podsećala na kravu. O svim tim detaljima izveštavaju i drugi oteti, nekada kao o događajima iz snova, nekada kao o realnim iskustvima. Takav je i scenario koga se sećala iz drugog sna: jedan od Sivih joj je dao da popije neku tečnost. U drugom je bila potopljena u „gustu tečnost“ i bila je iznenađena kada je otkrila da u njoj može da diše. Taj scenario je danas toliko poznat, da je uključen u listu najčešćih događaja o kojima oteti izveštavaju.

Beti je bila zainteresovana i zabrinuta zbog tih snova, kao i zbog događaja, kojih se svesno sećala. Tako, kada joj se pružila prilika da radi sa dobro poznatim istražiteljem NLO-a i da se podvrgne regresivnoj hipnozi, odlučila je da to i učini.

Početak 1988. prošla je kroz četiri seanse regresivne hipnoze koje su se sve fokusirale na jedan događaj: susret iz 1978. kada je na osnovu svog sećanja bila u okrugloj sobi sa svojim mužem, jednim detetom i tri stranca. Sledeći izveštaj je skup informacija sa tih seansi, sastavljen od svih delića i detalja koji su se pojavili tokom regresije.

Beti se setila da je u trenutku kada je svetlo zasijalo kroz prozor te noći, videla nekoliko vanzemaljaca u sobi. Bila je preplašena, ali jedan od njih ju je umirio i izgleda bio zadužen da je odvede na brod. Sledeći deo njene memorije je nepovezan; bila je u maloj sobi u kojoj je atmosfera bila „zamagljena“ i nije mogla da vide mnogo više do nekoliko neobičnih instrumenata na stolu. Jedan od njih je izgledao kao fen za kosu.

Sledeće, dva vanzemaljca su je povela kroz krivudav hodnik do druge prostorije, koja joj je izgledala kao „hirurška sala“. Uplašila se da će je tu ubiti. Počela je da plaće od straha kada su je položili na „lebdeći“ sto. Iznad nje je bio ekran na kome se videla njena unutrašnjost. Treći vanzemaljac u sobi je počeo da razgovara sa onom dvojicom koja su je sprovela. Beti je osećala da on ima više samilosti nego ostali. Taj treći entitet je stao iza nje, držeći crnu kutiju. Nije mogla da vidi šta on radi, ali je osećala kao da joj je otvorena glava i uklonjen mozak bez ikakve senzacije bola.

Pošto je „sve zajedno ponovo vraćeno“, hladna tečnost je izlivena po njenoj glavi. Kada je ta procedura bila završena, vanzemaljci su stali ispred nje i Beti je shvatila da je mentalno drugačija.

Njene misli i reakcije prema svemu su bile promenjene, činilo se, bila je ispunjena novim idejama o Bogu i o jedinstvu sveg života sa uzvišenim izvorom.

Nakon tog veoma spiritualnog doživljaja usledilo je u potpunosti fizičko ispitivanje, tokom koga su vanzemaljci uzeli uzorke njene kože i kose. Ušao je visoki čovek, sličan onome koga je videla ranije, i izvršio kompletno ispitivanje njenog tela, uključujući i ginekološki pregled. Zatim joj je objasnio mnoge stvari, govoreći joj da su ona i drugi ljudi „izabrani“ da obave neki „posao“ u budućnosti.

Taj trenutak je kod Beti izazvao najveće uznemirenje, a posebno se uplašila kada je on izneo dve duge, tanke igle i objasnio da treba da izvrši neke „korekcije“ na njenom bubregu i jajniku. Umetnuo je igle u oblast gde se nalaze ti organi i Beti je osetila toplu vibraciju. Čovek je rekao da je to neophodno, da bi njene žlezde doveli u stanje koje više odgovara onome što oni žele da ona uradi „u službi čovečanstva“. Dugo su govorili o promeni ljudske „vibracije“.

Zatim je ušla mlada žena, po izgledu slična onom muškarcu, i počela da čisti Betino telo sunđerom i tečnošću. Ona ju je otpratila u prvu sobu, gde je čovek nastavio da joj objašnjava neke stvari. Prvo, rekao joj je da su ona i drugi ljudi „izabrani“ da obave neki „posao“ u budućnosti. Takođe je opisao predstojeće katastrofe i njen rad kao „spiritualnog bića“ za dobro čovečanstva. Vanzemaljac je rekao da je ta grupa tu da ispita i „sakupi“ ljudski genetski materijal i spreči destruktivni proces koji su ljudi započeli.

Nije se sećala ničega više do trenutka kada se našla u okrugloj prostoriji sa svojim mužem. Beti je bila veoma potresena ovim sećanjima i rekla je da nema ideju zašto bi bila „izabrana“ kako su joj rekli.

Posle regresije njena svest je postala znatno prijemčivija, jer je počela da se u bljeskovima seća ranijih događaja. U leto 1988. dok je razgovarala sa prijateljicom, odjednom je doživela jedan od tih fleš-bekova. Sećanje je počelo tako što je u malom, letećem disku ulazila u dobro osvetljen podzemni grad. Letelica je kroz tunel ušla u ogromnu podzemnu prostoriju u kojoj je bilo nekoliko zgrada. Beti je takođe videla nekoliko NLO-a, parkiranih na različitim lokacijama i vanzemaljce kako rade zajedno sa ljudskim vojnim osobljem.

U sledećem scenariju je nekako letela kroz vodu u tunel i zatim izronila iz jezera. Takođe se sećala kako je pokušala da pobegne, ali visoki čovek ju je ščepao i rekao: „Doveli smo te ovamo jer smo želeli da ovo vidiš.“, pokazujući na veliku letelicu koja je izranjala iz vode. Beti je onda ušla u malu letelicu i odletela do velike. Čitavo sećanje je bilo neobično i uznemiravajuće i ona nije imala ideju kada je takav događaj mogao da se odigra.

Kratko posle regresije, u avgustu 1988. primila je neobičan telefonski poziv. Glas je zvučao kao da dolazi iz vakuma i nepoznati muškarac je rekao: „Elizabet.“

„Da.“ – odgovorila je Bati – „Ko ste vi?“

„Mi znamo sve o tvojim iskustvima.“ – rekao je glas – „i znamo sve o problemima i sumnjama koje imaš i možemo ti pružiti dokaz.“

„Ko ste vi?“ – insistirala je Bati – „Zašto mi to govorite?“

„Ne plaši se.“ – nastavio je neobični glas – „Možemo ti dati dokaz. Želimo da razgovaramo sa tobom. Idi sledećeg četvrtka u Botaničku baštu, budi tamo u deset. Mi te znamo. Ne moraš da se trudiš da nas pronađeš. Ne govori nikome ništa i idi tamo sama.“

Sve u vezi sa pozivom je bilo sumnjivo, izmenjeni glas, uznemiravajuće pozivanje na Betina „iskustva“, insistiranje da na sastanak ode sama – osećala je da poziv predstavlja pretnju. Ispričala je o tome istražitelju sa kojim je radila, ali nije želela da ode u baštu. Međutim, kasnije se predomislila i

zajedno sa istražiteljem otišla na ugovoreno mesto. Iako nijedno od njih nije videlo nikakve sumnjive ljude, niti primetilo prisustvo vanzemaljaca, tamo u bašti je u njen um umetnuta komunikacija o ljubavi, veri, prijateljstvu i službi.

Na putu kući Beti je imala osećaj vrtoglavice i nastupajuće bolesti. Činilo se da njeno telo „ne radi dobro“, a njen osećaj za vreme je bio veoma poremećen. Na osnovu sata, čak je dobila na vremenu na putu kući, a nekoliko trenutaka kasnije, činilo se da se dan i noć smenjuju veoma brzo. Još veću zbunjenost je izazivala jasna senzacija da njena ruka prolazi kroz čvrste objekte kada bi posegnula za njima. Ali ta izmenjena percepcija je prošla i više nije bilo telefonskih poziva.

Dve godine posle sećanja na podzemni objekat, u kome su ljudi i vanzemaljci radili zajedno, u snovima su počela da se javljaju dodatna sećanja na taj događaj. Videla je sebe kako izlazi iz letelice sa dva „čoveka iz vojske“. Bili su u nekoj pustinijskoj oblasti koja je podsećala na američki jugozapad, sa građevinama koje su se uklapale u taj pustinijski predeo. U blizini velike metalne građevine, koja je izgledala kao velika robna kuća, je bio tamni bazen sa vodom, prekriven travom. Staromodna drvena vrata su se otvorila i otkrila veoma moderna metalna vrata, kroz koja je Beti bila uvedena u prostrani objekat. Tamo je videla četiri table i veliki broj ljudi. Neki od njih su izgledali kao vojnici, neki su bili obučeni kao naučnici a za druge se činilo da su „obični ljudi“. Uniformisani, crvenokosi čovek, jedan od onih koji su je doveli u objekat, je izgleda bio „zadužen“ za nju.

Još dva čoveka su stupila u prostoriju, u odeći koju je Beti opisala kao astronautsku opremu. Oni su razgovarali sa njom i sa drugim ljudima, ali se nije sećala šta su rekli, a onda je neko pucao i grupa je potrčala ka zadnjem delu velike prostorije. Crvenokosi muškarac ju je zgrabio i sećanje se tu prekinulo, ali je Beti sledećeg dana našla modricu tačno na onom mestu gde ju je čovek uhvatio za ruku.

Sećanje je delovalo veoma realno, mada nije imala ideju kada se taj neobični događaj mogao odigrati. Naravno, misteriozne stvari su se već dugo događale i nastavile su da se događaju – viđenje NLO-a i neobičnih svetala, epizode sa neobjašnjivim vremenskim prazninama, povremena pojava modrica i uboda na njenom telu – i za većinu tih događaja Beti nije imala objašnjenje, niti uporište u svom sećanju. Bilo je jasno da su njena svesna sećanja o tim stvarima bila jedva vrh ledenog brega i šta god da je ležalo ispod površine, bilo je duboko potisnuto.

Beti je možda bila u stanju da uveri sebe da ta iskustva nisu realna, da ih je umislila, dok se nije odigrao jedan događaj koji je dokazao da tajanstvena zbivanja nisu samo u njenom umu. Tokom posete Majamiju, 1992. vozila se jedne noći sa prijateljem do kuće svoje ćerke, vožnja od oko četrdeset pet minuta po auto-putu. Krenuli su oko 21:50 i stvari su se na početku odvijale naizgled normalno. Ali zatim su oboje primetili da su automobili iz oba pravca nestali sa vidika. Beti je videla veliki, taman, nejasan oblik kako se prostire ispred njih i pomislila da bi to mogao biti most. Zaključila je da joj velika senka mosta nekako zaklanja pogled na ostali saobraćaj.

U sledećem trenutku, kako se činilo, ona i njen prijatelj su osetili da je automobil „ponovo spušten“ na auto-put. Vozač je izgubio kontrolu nad vozilom, boreći se da izvuče vozilo iz opasne situacije, a Beti je shvatila da iz neobjašnjivog razloga otkopčava pojas, gleda kroz prozor i viče: „Gde su oni? Gde su oni?“

„Kako se osećaš?“ – upitao ju je prijatelj.

„Zbunjeno.“ – rekla je – „Kosa mi je nakostrešena, kao pod statičkim elektricitetom, i osećam pritisak na vratu i čelu.“

Prijatelj je rekao da i on ima iste simptome i da ne zna šta se to upravo dogodilo. Beti je primetila da je nejasni oblik nestao i da je saobraćaj iz oba pravca ponovo gust. „Sigurno nam je most zaklonio pogled.“ – rekla je prijatelju, opisujući mu rasplinuti oblik.

Međutim, njen prijatelj, koji je redovno vozio tim auto-putem, je rekao da na toj lokaciji nema nikakvog mosta. Nastavili su vožnju, zbunjeni. Kada su stigli do ćerkine kuće, sva svetla su bila ugašena i sve je bilo mirno. Beti je pogledala na sat i bila zapanjena kada je videla da je 23:55. Znala je da je trebalo da stignu u 22:45, što je značilo da je više od sata izgubljeno. Ovaj put nije bila sama. Sve je bilo veoma misteriozno i niko od njih dvoje nije mogao da se seti ničega drugog, osim da su bili u kolima.

Obrazac je uvek isti: neobični događaj, fragment zbunjujućeg scenarija i praznina na mestu gde bi trebalo da budu sećanja. Svaki sat, koji je nedostajao, je predstavljao mučan gubitak za Beti, mračnu prazninu u njenom životu. Videla je vanzemaljce i ljude, neke od njih iz vojske, ali nije imala objašnjenje za to šta oni rade. Program iza tih događaja je ostao nepoznanica i Beti je nastavila da se bori sa svojim pitanjima i strahovima, jer su se i neobični događaji nastavili.

Januara 1993. na primer, kada je boravila u stanu u Majamiju sa svojim sinom i ćerkom, doživela je još jednu epizodu sa vremenskim prekidom, koji je bio praćen serijom neobičnih, mada minornih dešavanja koja su uključila sve članove porodice.

U sredu, 27. januara, svi su otišli u krevet u ponoć. Beti se probudila u 4:39 i otišla u kupatilo. Vraćajući se, odjednom je osetila kompulzivnu potrebu ili naredbu da ode u kuhinju i otvori prozor. Uplašila se i borila se protiv te potrebe, ali ga je, pre nego što se vratila u krevet, ipak otvorila, ne gledajući napolje.

Dok je ležala, Beti je bacala pogled ka prozoru i mislila: „Ne želim da vidim.“ Počela je da okreće glavu na drugu stranu i u tom trenutku je čula nešto što je zvučalo kao voz, praćeno zvukom zatvaranja električnih vrata. Okrenuvši se ponovo na istu stranu, pogledala je ka prozoru - i videla da je dan. Sat je pokazivao 6:45. Dva sata su nestala za vreme koje joj je, svesno, bilo potrebno da se okrene u krevetu.

To uviđanje ju je zaprepastilo i ustala je veoma uznemirena. Otišla je do kuhinje da pripremi kafu i pokušavala da otkrije šta se dogodilo, ali bez uspeha. Tada je otišla da se istušira i primetila da su oba njena kolena prekrivena belom supstancom, sličnom kredi, kao da je klečala na nekom belom prahu. Ipak, nije mogla ni da pretpostavi šta bi to moglo biti, jer supstanca nije bila slična ničemu u kući.

Uprkos njenoj zbunjenosti, jutarnje aktivnosti su morale da se nastave i Beti je probudila svoju decu da bi se spremila za posao. Pre nego što su otišli, sin je pomenuo da mu se tokom noći sigurno nešto dogodilo, jer je otkrio ubode na svojoj nadlaktici, za koje nije imao objašnjenje. Kada su se uveče vratili kući, Beti im je ispričala događaje od prethodne noći: o neobičnim zvucima, vremenskim prekidima, beloj supstanci i očiglednoj činjenici da je neko vreme provela van kuće. Međutim, njen sin, koji je spavao u dnu Betinog kreveta u vreći za spavanje, je rekao da po njegovom mišljenju to nije moguće.

„Sedela je na krevetu prošle noći.“ – ispričao je svojoj sestri – „Delovala je uplašeno i pričala sa nekim. Video sam neku figuru na ulazu“ - dodao je, ali u tom trenutku, po sopstvenim rečima, nije mogao da ustane i očigledno je ponovo zaspao. Sve u vezi sa tim događajem je ostalo misterija.

Sledeći izveštaj ima neobične sličnosti sa događajem o kojem sam saznala od bliske rođake. Betina priča je potvrdila da to nije bila imaginacija jednog uma. Ili su vanzemaljci zaista izveli te stvari, aktivnosti koje nisu poznate iz drugih izveštaja o abdukcijama, ili su kreirali isti virtualni scenario za najmanje dvoje otetih koji nisu bili u srodstvu.

U vreme, kada se ovo odigralo, Beti je bila u Majamiju, kod prijatelja, i spavala na njegovom kauču. Jedne noći se probudila i sa iznenađenjem videla „čtetvrougao od svetla, sličan veoma tankom listu papira“ kako ulazi kroz prozor.

Mogla je da vidi oblast u centru, u kome su se kretala bela, crvena i ljubičasta svetla.

Četvorougao od svetla se zaustavio u vazduhu i iz njegovog centra se pojavio čovek u punoj veličini, veoma visok, u pripijenom odelu i sa malom kacigom. Čovek je ustao i nagnuo se ka njoj, približavajući svoje lice njenom. Bio je iznad nje, ali kada je pogledala u njegove oči, imala je osećaj da pada. Na tom mestu su se završavala sećanja i Beti više ničega nije bila svesna, sve dok se nije probudila uz vrtoglavicu i ošamućenost koje su trajale čitavog dana.

Podnosila je ovakve aktivnosti, koje su se ponavljale, i nije bolje razumevala te događaje nego na početku. Međutim, imala je osećanja u vezi sa njima i izvesna verovanja kojih se držala.

Iako nije bila sigurna ko ju je oteo, niti šta su oni radili, Beti je bila sigurna da barem jedno od njenih iskustava, događaj iz 1978. uključuje dobronamerne vanzemaljce. „Pružili su mi izvanredan osećaj jedinstva sa Bogom,“ – rekla je – „sa Univerzumom i sa ljubavlju.“

Ali istovremeno je shvatala da su i druge snage bile deo ovog sveobuhvatnog fenomena. „To je bitka između dobra i zla.“ – rekla je, objašnjavajući svoja osećanja u vezi sa ovim događajima. „Oni se ponekad mešaju u naše živote, proizvodeći bol i konfuziju, ali ja istrajavam u veri da će nam moji dobri vanzemaljci pomoći.“

Imala je veoma snažan osećaj da će se buduće katastrofe, koje su vanzemaljci opisali, zaista dogoditi i da će ona i drugi oteti igrati neku ulogu u njima. To je ipak nije zaštitilo od straha i depresije. Najverovatnije se plašila mogućeg mešanja od strane vojske ili drugih ljudi, sećajući se nagoveštaja da je „potrošna“.

Da bi se suočila sa tim strahovima, oslanjala se na svoju religiju i verovanja. „Moja vera me je održala.“ – rekla je Beti – „Ja sam deo Boga. Vera, ljubav i istina će nas provesti kroz strahote koje će se dogoditi. To je duhovni deo.“

Na žalost, fizički deo je i dalje izazivao anksioznost, smetnje u spavanju, iznenadne i potpune gubitke energije, brojne zdravstvene probleme i belege na telu, koji su dokazivali da vanzemaljci nisu zainteresovani samo za njen duh.

VII Džejn

Većina otetih je od najranijeg detinjstva svesna neobičnih događaja u svojim životima: misterioznog svetla, nerazumljivih vremenskih prekida, nepoznatih likova u noći. Možda nisu bili svesni NLO-a i vanzemaljaca, barem u to vreme, ali su znali da se odvijaju misteriozne stvari.

Međutim, u Džejinom slučaju svesna sećanja na nepoznato nisu počela sve do 1992. Od tog vremena je doživela gotovo svaki detalj tipičan za abdukcije – iskustva za čitav život sakupljena u manje od dve godine. Sa tim brojnim iskustvima njena situacija je pružala odličnu priliku za istraživanje. Bila je željna da podeli informacije posle našeg inicijalnog kontakta i istinski želela da razume te misteriozne nove puzzle u svom životu.

Džejn je rođena 1943. i ima irsko, englesko, nemačko, francusko, čirokesko i apačko poreklo. Ona je šesta generacija teksaških doseljenika u centralnom delu zemlje. Dugo godina je radila kao medicinska sestra, dok je artritis nije sprečio u obavljanju tog posla. Takođe je radila kao novinar, fotograf i amaterski se bavila arheologijom. Razvedena je, bez dece i živi u ruralnom naselju blizu velikog grada sa nekoliko pasa, među kojima je i njen omiljeni drugar XY. Džejn je kompaktna ličnost, nezavisna i samopouzdana, uživa u osmatranju neba i muzici, uključujući i recitale.

Uz njene profesionalne talente Džejn demonstrira i psihičke sposobnosti. „Pre više od dve godine su dve istraživačke fondacije u San Antoniu testirale moje ... psihičke sposobnosti.“ Testovi za

telepatiju, prekogniciju, psihokenezu, viđenje na daljinu i vidovitost su dali pozitivne rezultate. Otkad su nastupile NLO-aktivnosti izgleda da su se njene sposobnosti uvećale.

„Odkoro su se moje psihičke sposobnosti intenzivirale do tog stepena da mi je teško da budem u nekoj grupi duže vreme“ – rekla je – „a da ne osetim mentalne 'napade i udare'. Ove sposobnosti su možda jedan od razloga što se većina Džejninih sećanja vraća u svesnom stanju, pre nego samo u snovima.

NLO-aktivnosti su počele u leto 1992. jednim viđenjem kome je prisustvovalo više svedoka, nakon koga su usledili neobični događaji. „Nešto duboko i nerazumljivo se događa od 1992.“ – rekla je tokom naše prve prepiske – „Ukoliko me pitate da li sam doživela abdukciju, moram iskreno reći da nemam apsolutnih sećanja na nju. Mogu samo da ukažem na ožiljke i da kažem da mislim da se nešto događa, ali ne mogu da se setim, javljaju se samo fleševi, a nisam sigurna koliko tim fleševima mogu da verujem.“

Kao Poli i nekolicina drugih, Džejn ne želi da potvrdi status žrtve abdukcije, niti njena iskustva neki spoljni posmatrač može da potvrdi kao tačna. U stvari, ona se ne žali zbog svih tih događaja i onoga što bi vanzemaljski program mogao predstavljati, ali se nada da će pronaći odgovore. Kada je shvatila moguće implikacije nekoliko događaja, Džejn je pristupila problemu sa istraživačkog aspekta. To je podrazumevalo i precizno vođenje dnevnika, ne samo o viđenjima, fleševima sećanja, snovima i neobičnim događajima, već i o svojim psihičkim i emocionalnim odgovorima na te događaje. Arhivirala je izveštaje o viđenjima sa lokalnom grupom MUFON i nekoliko puta prisustvovala okupljanjima osmatrača neba. Pokušala je u više prilika da fotografiše NLO-e, kao i helikoptere i neobične avione kako preleću iznad njene kuće.

Na osnovu tih istraživanja i mog ispitivanja nastao je naredni izveštaj, koji ukazuje na istorijat abdukcija. U Džejninom slučaju treba pomenuti nekoliko stvari. Prvo, učestalost viđenja NLO-a je znatno veća nego što je uobičajeno kod žrtava otmica. Nekima od njih je prisustvovalo više svedoka i fotografisani su. Zatim, iako Džejn nema potpuna sećanja na kontakte, većina postojećih sećanja potiče iz svesnog stanja, pre nego iz snova. Njeni snovi su pri tome lucidni i često se seća njihovih detalja, ali se čini da samo retko sadrže informacije koje se odnose na vanzemaljce i to samo u maskiranom obliku. Najzad, Džejnina sećanja su uključila i brojne telepatske komunikacije i iznenadno „znanje“, iznenadno primanje poruka i informacija.

Kao početak ovog angažovanja označila je događaj u avgustu, ali je već nekoliko meseci pre toga osetila neke promene u svom okruženju. Rekla je da oseća da je posmatraju i, smatrajući da se posmatrači ljudi, postala je veoma predostrožna i obazriva. Bila je toliko uverena u nevidljivo prisustvo da je nabavila pištolj.

A onda je 12. avgusta 1992. videla NLO uz prisustvo svedoka i njena stvarnost je počela da se ruši.

„To se dogodilo tokom meteorske kiše. Moja mama je nikada nije videla“ – rekla je Džejn – „odlučili smo da ustanemo rano i popnemo se na uzvišicu odakle smo imale dobar pogled. Nismo videle mnogo meteora, ali smo ostale napolju iako je osmatranje bilo razočaravajuće.“

„Oko 5:30 sam videla belo, sjajno svetlo kako izvodi neobične manevre visoko na nebu. Skrenula sam mami pažnju na to i otprilike pedeset minuta smo posmatrale spektakularan NLO-šou, prvo sa jednim svetlom, zatim sa dva, sve dok nije svanulo. Mama i ja smo bile oduševljene onim što smo videle i razgovarale smo o tome čitav dan.“

Svetla su bila okrugla i svetla, jedno sjajnije od drugog i nije bilo zvuka. Prvo svetlo se neprestano pomeralo tamo-amo, praveći figure u obliku osmice, kružnice i L-profila. Kada se pojavilo drugo, veće svetlo, dva objekta su jurila jedan kraj drugog. Prvi je treperio u mestu, dok je drugi kružio oko njega. Tada su načinili seriju brzih pokreta, „kao dve muve koje kruže jedna oko druge.“ Razdvojili su se na trenutak, svaki uz posebne vazdušne manevre, dok drugi objekat nije nestao u pravcu zapada. Prvi

objekat je ostao na vidiku, praveći u letu različite oblike, dok jutarnje sunce nije zatomilo njegovo svetlo.

Džejn je bila oduševljena događajem i nekoliko dana često razmišljala o njemu, ali je onda, kako mi je rekla, „život krenuo svojim tokom i sve je gurnuto u drugi plan sve do 01. oktobra.“ Te večeri je njena sestra došla u posetu. Džejn je pomenula da se kod ulaznih vrata skupljaju šišmiši kako bi lovili insekte, okupljene oko svetlosti i one su izašle da bi ih posmatrale. „Svetlo je bilo oskudno i šišmiši su bili aktivni.“ – rekla je Džejn – „a onda smo videle kako se približava veoma sjajno, belo svetlo, leteći iz pravca zapada veoma brzo i nisko prema nama. Letelo je direktno, bez zvuka, skrenulo lagano ka jugoistoku, prešlo kratku deonicu i nestalo. Nismo videle nikakav dodatak, pričvršćen za svetlo. Te noći smo videle još tri svetla kako izvode neverovatne manevre.“

Sledeće viđenje paranormalnih aktivnosti na nebu je ozbiljno zainteresovalo Džejn i u novinama je pronašla broj telefona MUFON-a, Mutual UFO Network. Stupila je u kontakt sa lokalnom MUFON-grupom i dobila upitnik za izveštaj o svojim viđenjima. Kratko posle toga Džejn se pridružila organizaciji i počela da čita o ovom predmetu.

Preko knjiga i članaka saznala je mnogo toga ne samo o NLO-ima, već i o fenomenu abdukcija. „To čitanje mi je pomoglo da shvatim da mi se možda nešto dešava. Mnoge neobične stvari o kojima sam čitala su se događale i meni. Međutim, tek 03. novembra sam sastavila listu neobičnih stvari koje su trajale od juna. Lista me je uplašila, jer sam imala suviše klasičnih simptoma. I dalje mi je osećaj u stomaku govorio da se nešto dešava.“

Jedna stavka na listi je bila posebno sumnjiva, vremenski prekidi. Planirala je da sa prijateljicom Brendom ode na nastup nekih prijatelja i napustila je kuću 30. oktobra nešto pre 19:00, da bi se odvezla do prijateljice. Vožnja je trebalo da traje oko petnaest minuta.

„Tek sam malo odmakla od kuće“ – ispričala je – „kada se pojavila jedna sova, leteći direktno ka mojoj šoferšajbni. Pomislila sam da će udariti u staklo, ali je u poslednjem trenutku blago kliznula preko krova bez kontakta. Nikada mi se tako nešto nije dogodilo i bila sam srećna što nije udarila u staklo. Nastavila sam put i stigla do Brende. Ona me je zabrinuta sačekala na vratima i pitala da li je sve u redu. Upitala sam: „Zašto?“

„Rekla je da kasnim, da me je pozvala telefonom i ostavila poruku na telefonskoj sekretarici. Bila je zabrinuta jer sam uvek dolazila na vreme, a bilo je već suviše kasno, tako da je pomislila da sam možda imala sudar ili nešto slično. Bila sam istinski iznenađena kada sam saznala da je 19:50. Nisam mogla da nađem objašnjenje za izgubljeno vreme, jer je trebalo da budem kod nje u 19:10, najkasnije u 19:15.“

Čitava stvar nije imala smisla i Džejn se nekoliko puta u mislima vratila na pređeni put ali nije mogla da pronađe razlog za zakašnjenje od trideset do četrdeset pet minuta, čak ni za jednu jedinu sekvencu. „Ali postojao je određeni osećaj“ – rekla je – „mislim da je delovao u mojoj podsvesti, jer sam tri dana kasnije napravila listu neobičnih stvari koje su se događale od juna.“

Deset dana kasnije Džejn je počela da vodi dnevne zapise o svim neobičnim stvarima od juna. Nije bila svesna ničega neobičnog, postojao je samo nejasan osećaj o nekim aktivnostima. Većina tih neobičnih stvari su bile suviše nejasne, da bi joj pružile dokaz o abdukcijama ili bilo kakvom angažovanju vanzemaljaca u njenom životu. Ali viđenja NLO-a su bila realna, u to je bila sigurna, i nastavila su se.

Sledećem viđenju je prethodila neka vrsta najave. U 15:00 Džejn je odjednom primila komunikaciju, veoma jasnu poruku da će se te noći pojaviti NLO i da može da ga fotografiše. Data su joj precizna uputstva da očisti sočiva i promeni baterije na kameri. „Ja ću poneti svoje kameru, a oni će mi dati znak.“ – napisala je u svom dnevniku – „Snažno sam to osećala.“

U 15:30 bila je spremna, sa stalkom, dvogledom, kamerom i toplom odećom. NLO se pojavio u 18:40 i Džejn je brzo napravila pet fotografija. Jedna od njih je ispala sasvim dobro, prikazujući veliko svetlo, koje se u zadnjem delu širilo. Nije bila tako dobra kao što se nadala da će biti, ali ipak dovoljno dobra da je navede da nastavi sa fotografisanjem, jer je izgledalo da se NLO-i pojavljuju veoma često. Posle ostvarenja telepatskog obećanja Džejn nije mogla da ne zaključi da je taj misteriozan fenomen sa svetlima više od puke slučajnosti. Činilo se da je na neki način povezan sa njom.

Sledećeg dana, 02. decembra, kada se vratila sa časa pevanja, osetila je neki nepoznati miris koji se širio u kući. Opisala ga je kao „jedak, snažan, težak, oštar i ljut“. Nije poticao od hrane ili dima i nije ličio na bilo šta što je do tada osetila. Nikada nije uverdila njegov izvor.

Te noći je videla još jedno neobično svetlo, ne na nebu već pre nisko uz tlo i veoma blizu njene kuće. Prošla je ponoć i Džejn je ugasila svetlo u nameri da zaspi. „Ležala sam mirno u krevetu razmišljajući.“ – rekla je – „i zavese su bile razmaknute. Onda sam tik iza drveća ugledala plavo, blještavo svetlo. Videla sam ga na vrhu svog kedra a onda se spustilo do nivoa prozora. Psi u okolini su počeli da laju – moj ne, on je spavao – a ja sam pomislila: *Oni su ovde*. Čitavo telo mi je drhtalo. Osmatrala sam, ali nekoliko minuta nisam videla ništa drugo. Onda sam ugledala „svetlosni cevasti fleš“ desno a zatim levo od prozora.“ Njen crtež je prikazao isprekidano svetlo kako se spušta u vidu spirale, pomerajući se sa jedne na drugu stranu prozora.

Na neobjašnjiv način – ili možda ne – Džejn nije ustala da proverii o čemu je reč. Umesto toga odmah je zaspala. „U jednom trenutku sam bila budna, u sledećem sam već spavala. Pretpostavljam da sam se uplašila.“

Probudila se dva i po sata kasnije, u 3:40, 03. decembra, potpuno čila, kao da uopšte nije spavala, i nije se više vraćala u krevet. Tačno u 6:00, bacivši mahinalno pogled unazad, je na svoje iznenađenje primetila sveže ogrebotine na desnom ramenu i ogrebotinu i modricu na levom. Takođe je primetila da ima teškoće da razlikuje levu i desnu stranu, što joj se nikada ranije nije dogodilo. To je potrajalo dve nedelje, kao i gubitak kratkotrajnog pamćenja.

U 7:45 kuća se tresla i vibrirala od glasne buke helikoptera. Leteo je na jug, zastao nad kućom i zatim nastavio. Džejn je bila iznenađena zbog helikoptera, jer, iako je od prvog viđenja NLO-a iznad njene kuće leteo neuobičajeno veliki broj, nije videla nijedan već nekoliko dana. Shvatila je da se poslednji dolazak poklopio sa viđenjem NLO-a, kao što je i ovaj doleteo samo nekoliko sati posle pojave plavog svetla. Pitala se da li joj je to uzdrmano, dezorijentisano i uplašeno stanje uma pomutilo logiku, te je uobrazila da postoji veza, koje nije bilo. Razdražljivo raspoloženje se nastavilo uprkos njenim nastojanjima da ga se oslobodi. „Svetlo me je uplašilo jer nije bilo nikakvog zvuka.“ – unela je u dnevnik – „a svetlo je bilo suviše blizu da se ne bi čuo zvuk, da je to bio avion ili helikopter. To je bilo tiho svetlo.“

Posle pojave tihog svetla, praćenog nepoznatim nadražujućim mirisom, usledio je momentalni gubitak svesti a zatim neobjašnjive ogrebotine, belezi na telu i loša orijentacija. Bilo kakva druga sećanja su izostala.

Uveče, 04. decembra, Džejn je pronašla još jednu neobjašnjivu povredu, modricu četvorougaoanog oblika na desnoj ruci. Ispitujući svoje telo, uočila je i promene u obliku modrice na nadlaktici. Ona se prvobitno sastojala od dva kruga i dve linije V-oblika, a sada je tu bila jedna usečena linija, povezana sa većim krugom, kao i mala crvena tačka u blizini drugog kruga.“

Njen sledeći zapis u dnevniku je sadržao veoma zanimljiv zaključak: „Osećam se bolje posle razgovora sa S. L. Noćas sam se smejala i smejala. To mi je zaista bilo potrebno. Osećam se dobro i ne plašim se više da ću ih videti. Osećam da su mnoge veze napravljene u mom umu.“

Dve noći kasnije Džejn je usnila neobičan san koji je trajao od 23:00, kada je zaspala, do 1:30 kada se probudila. Naizgled, nije se činilo da je išta povezano sa bilo kojim od prethodnih događaja, ali je istraživanje pojedinih detalja ukazivalo na moguću paravan-memoriju ili kreiran događaj.

„Grupa žena je došla kod mene na rođendansku proslavu.“ – unela je u svoj dnevnik – „Izgledale su poznato mada nijednu nisam poznavala iz realnog života. Bile su tu sa nekom svrhom i smirene. Radile smo nešto (čega se ne sećam) u nekoj maloj kući. Ja sam uglavnom bila u spavaćoj sobi. Posle nekog vremena sam postala neprijatna i one su se naljutile na mene. Jednu od njih sam poznavala bolje i ona je bila vođa. Bile su otprilike visoke kao ja. Ne sećam se izgovorenih reči. U jednom trenutku sam zaista postala neljubazna i počela da se raspravljam sa njima. Ostavile su me u spavaćoj sobi i otišle zajedno u kuhinji da se dogovore.

„Konačno su izašle i rekle da moraju da odu. Krenule su zajedno a ja sam se osetila loše zbog onoga što sam uradila i zamolila ih da razmisle još jednom. Rekle su ne i gledale me ljutito. Krenule su i ja sam tužno gledala za njima a zatim i sama krenula. Čitava komunikacija se odvijala preko vođe.“

Džejn je upotrebila dosta reči pod znacima navoda, kao što su „proslava“, „realan život“, „spavaća soba“, kao da želi da sugeriše da se one predstavljale nešto drugo a ne ono što se činilo da jesu. Da li to predstavlja nagoveštaj da razlog posete grupe nije bio rođendan, da bi im mogla biti poznata iskustva iz Džejninog svakodnevnog života i da soba nije bila spavaća soba.“

Ponašanje grupe nije bilo slavljeničko, već pre „svrsishodno“ i mirno. Niko nije govorio osim vođe – neobično ponašanje za prijateljsku posetu. Nije se sećala svojih aktivnosti sa grupom u „spavaćoj sobi“, niti zašto se naljutila i sa čime nije bila saglasna. Što god da se odigravalo, to sigurno nije bilo deo proslave. I konačno, njena osećanja kada su se one spremale da krenu su bila veoma protivrečna.

Ukoliko se ti posetioci i emocije stave u kontekst abdukcija, postaje vidljiva paralela: Stiže grupa neodređeno poznatih osoba i ostvaruje kontakt sa osobom. Interakcija je neprijatna za osobu i ona oseća otpor. Samo jedan član grupe, vođa, komunicira sa osobom. Kada posetioci odu, osoba oseća zbunjenost i ne može da se seti svih detalja susreta.

Ako se razmotre te paralele, lako je moguće da slike iz Džejninog sna prikrivaju vanzemaljski kontakt. Međutim, pet dana kasnije, 09. decembra, je opazila nepoznate posetioce uz punu svest. Probudila se u 5:30 i shvatila da od dole, iz dnevne sobe „čuje glasove i nejasnu muziku“. Slušala je iznenađeno, ali je muzika odjednom prestala.

„Tada sam čula nekoga kako se kreće ka stepenicama i silazi niz njih.“ – pisala je – „To je bio zvuk trenja farmerki između butina. Slušala sam nekoliko minuta i odjednom uočila crnu priliku čoveka kako promiče kraj mog prozora. Okruživalo ga je nejasno svetlo. Bio je visok i u žurbi. Pojavio se samo na trenutak i zatim nestao. Paralizovala sam se od straha. Pokušala sam da dohvatim pištolj, ali nisam mogla da se pokrenem! Silno sam pokušavala, ali sam bila toliko uplašena da nisam mogla da se pokrenem. Pogledala sam ka prozoru i odjednom sam ponovo mogla da se pomerim i sve je bilo u redu.“

Ovaj susret je označio završetak serije događaja koji su počeli sa tihim plavim svetlom blizu Džejnine kuće. Druga moguća viđenja NLO-a su se i dalje odvijala i nisu uvek bila praćena neobičnim događajima. U noći 09. januara 1993. je na primer videla dva svetla kako preleću u luku i 10. aprila kako se kreću u suprotnim pravcima. „Ta svetla su bleдела, kretala su se sporo a onda bi sasvim izbledela ili nestala.“ – napisala je u dnevniku – „Videla sam dva sjajna meteora, koja su se brzo kretala, kao i veliki, sjajni svetlosni bljesak kroz drveće jugo-zapadno od moje kuće. Izgleda da je bio u šumi.“

A onda, 16. maja, Džejn je doživela spektakularno viđenje NLO-a, kome nije prisustvovala samo njena majka, već i više ljudi iz čitave oblasti oko velikog jezera. Jedan član MUFON-grupe je uveče pozvao Džejn telefonom i rekao joj da su dobili izveštaj o trougaonom NLO-u u blizini Džejnine lokacije i pitao je da li bi izašla da pogleda.

Džejn je odmah istrčala iz kuće i na nebu naspram jezera ugledala svetlo koje je menjalo boju ili rotiralo crvenu, zelenu, žutu i belu. Njena majka je izašla i takođe videla objekat koji je kružio oko deset minuta, pre nego što je odleteo ka severu.

Majka joj je odvrtila pažnju na nekoliko minuta i kada je ponovo pogledala ka zapadu, svetlo je nestalo. Stajalo je tu neko vreme razočarana, želeći da se objekat vrati kako bi mogla bolje da ga pogleda. Za nekoliko minuta trougao se zaista pojavio, lebdeći nisko iznad tla uz blago zujanje i snažan šum vazduha pri prolasku. Svetla su ovaj put bila drugačije boje, četiri bela svetla na stranama, veliko, belo svetlo napred i trepćuće crveno svetlo. Povratku je prisustvovalo nekoliko svedoka.

Lokalne nedeljne novine su u izdanju od 20. maja izvestile o pojavi NLO-a na naslovnoj strani. NLO je bio opisan kao objekat „duginih boja“ koji je bio viđen između 21:00 i 22:00. Nekoliko sati kasnije se NLO, ili možda neka druga letelica, vratio i policija je oko ponoći počela da sakuplja izveštaje o objektu sa narandžastim, plavim i belim svetlima za koji se pretpostavljalo da je pao ili je sleteo na polje. Šta god da je Džejn viđala, to su potvrdili i drugi i ona nije sumnjala u postojanje NLO-a.

Niti je mogla da ignoriše tajanstvene i neobične spoljnje događaje koji su trajali od njenog prvog viđenja NLO-a u leto 1992. Lista tih događaja ukazuje na seriju perifernih aktivnosti u vezi sa abdukcijama. Da počnemo sa svetlom, ne samo da je viđala neobična svetla na nebu, već i mnogo manja, bliža i intimnija. Nekada bi bila u obližnjem drvetu, nekada sasvim blizu, kao na primer dva sjajna svetla koja su „prozujala“ kraj Džejn i njene prijateljice dok su osmatrale nebo.

Događale su se neobične smetnje na električnim uređajima, kao kada se radio sam od sebe uključio, televizor isključio, a svetlo se samo uključilo, pošto nije radilo pet meseci. Primala je telefonske pozive uz ćutanje na drugoj strani i mnogo sumnjivih pogrešnih poziva a njena telefonska sekretarica se čudno ponašala. Istovremeno je uočila dosta vremenskih neslaganja.

U kući su se mogli čuti neobični zvuci, kojih nije bilo ranije, treskanja, zvižduci, škripa, često brujanje i zujanje kao i neobičan povremeni zvuk okidanja. Čudni helikopteri su počeli da nadleću kuću u neobično vreme danju i noću. Kada je Džejn izvestila lokalnu NLO-grupu o tim aktivnostima, obrazac se donekle promenio i helikoptere su zamenile različite vrste avione, koji su zujali iznad njenog imanja, uključujući tu i one nevidljive.

Nekoliko puta se probudila sa gaćicama okrenutim naopako, mada je bila sigurna da ih nije sama okretala. Takođe, jednom prilikom se probudila sa spavaćicom okrenutom naopako. Nalazila je tragove krvi na jastuku, ušima i nosu bez ikakve povrede koja bi mogla biti njen uzrok.

Međutim, u drugim prilikama su se pojavljivale ozlede, većinom neznatne ali neuobičajene. „Nalazila sam brojne neobjašnjive, neobične modrice na rukama i nogama.“ – rekla mi je – „i ogrebotine na leđima. Upravo u ovom trenutku imam modricu ispod desnog oka, koje juče nije bilo, i male, okrugle modrice na unutrašnjoj strani butina.“

Džejn je takođe imala brojne belege u vidu uboda, uključujući i nekoliko uboda u unutrašnjosti usta i na grudima. Nekada bi se belezi pojavili posle događaja koji bi mogao predstavljati kontakt ili posle neobičnog sna, ali ne uvek i obično ih je bilo samo nekoliko. Međutim, jednom prilikom, posle lucidnog sna, u kome je videla Sive, Džejn je pronašla brojne belege na telu.

„Videla sam Sivog kako ulazi na vrata i svetlost iza njega.“ – napisala je u dnevniku – „Nisam bila uplašena. Čekala sam u mračnoj sobi. Svetlo, koje je dopiralo iza njega, mu je zaklanjalo crte lica.

Činilo se kao da nema laktove. Podigao je ruku i umesto da bude savijena (kao kada bi imao lakat), načinila je slovo S. Nije koristio lakat. Šaka mu je bila prevelika. Činilo se da mu je vrat savitljiv. Čitavo telo je bilo savitljivo, mršavo i krhkog izgleda, sive boje, koliko sam mogla da vidim.“

Džejn se nije sećala nikakvih aktivnosti iz sna, samo da je videla Sivog. Ali je tog dana otkrila izuzetno veliki broj novih belega svuda po telu, od listova na nozi do ramena. Zajedno sa prijateljicom je otkrila i fotografisala deset ogrebotina, trinaest modrica, pet izgrebanih i izubijanih oblasti, dva uboda i jedan jednakostranični trougao sastavljen od tri tačke. Izgleda da su bili skorašnji i osam njih, modrice nalik kandžama na ramenima, su nestali tokom prepodnevnih sati.

Za Džejn su viđenja NLO-a i belezi na telu bili čvrsti, uverljivi dokazi, stvari koje su se mogle fotografisati, da bi se dokazalo da se nešto neobično događa. Nije imala fotografije onih koji su se služili NLO-om i koji su napravili njene modrice. Imala je samo sećanja u vidu fleševa, iznenadne svesne slike scena tokom kojih je bila sa vanzemalcima, kratke, nepotpune i uznemirujuće delove mnogo obimnijih, zaboravljenih događaja.

Jednom je iznenada videla sebe kako leži na leđima u mračnoj, zagušljivoj prostoriji. „Ispod mene su bile male ruke“ – rekla je - „i polako sam se kretala kroz vazduh.“ Osetila je paniku, nemogućnost da deluje i sećanje se tu prekinulo. Drugom prilikom se setila scene u kojoj je bila sa četiri vanzemaljca, kako se bori sa njima kada su hteli da je odvedu i kako sluša o nekom prestojećem događaju.

Jedno iznenadno sećanje ju je prikazalo kako leži na stolu, okružena četvoricom Sivih, od kojih je jedan držao kutiju za koju su bile pričvršćene trake koje su se pružale do tavanice. U drugom scenariju vanzemaljci su struganjem uzimali uzorke sa njenih noktiju što su joj telepatski objasnili kao „proveru zagađenja“.

Dva flešbeka su se odnosila na događaje u okrugloj sobi. U prvom je videla beli sto, zaobljenog oblika, i grupu od sedam bića sa dugom kosom u beloj odeći kako sede kraj nje. Biće u sredini je držalo blještavu, sjajnu kuglu ispred lica, dok su lica ostalih šest bila nerazaznatljiva.

Sledeći događaj, telepatska komunikacija, je nastupila odmah pošto je čula neobično brujanje u hodniku. U umu joj se pojavila slika unutrašnjosti letelice bez mnogo nameštaja, osvetljene žutom svetlošću. Bila su prisutna tri Siva, od kojih je jedan nosio dugu odoru, a jedan radio sa opremom na zidu koja je ličila na kontrolnu tablu.

Džejn je počela da prima telepatsku komunikaciju, tokom koje se ponavljalo *Aktiviraj, aktiviraj, aktiviraj*. Zatim su usledila imena određenih gradova i oblasti u Teksasu, uključujući Penhandl, Big Bend, Gonzales, Lano i granicu između Teksasa i Luizijane.

Dok se scena dalje odvijala u njenom umu, brujanje u hodniku je postajalo sve jače i dopiralo je do njene unutrašnjosti gde se nastajala usađena vizija. Jedan od Sivih se okrenuo ka Džejn sa izrazom „roditeljskog zanimanja“.

Neki od njenih snova, kako je ranije naglašeno, izgleda da sadrže neke scene i informacije koje bi mogle da se povežu sa mogućom iskustvima sa vanzemalcima, iako često u prikrivenom obliku. Snovi o predstojećim katastrofama i sletanju NLO-a, kao i invaziji, posmatranju ili spasavanju ljudi su česti među otećima. Zajednički su i snovi o bolesnim bebama, telekinezi i levitaciji i licima nepoznatih ljudi, priljubljenih uz njihovo. Svi ti elementi su se javili i u Džejninim snovima.

Džejn je svoj najimpresivniji NLO-san sanjala 31. decembra 1992. i kao što je često slučaj kod „snova“ otećih i za njega se pokazalo da predstavlja sećanje na veoma realne događaje. Prvo što je Džejn tog jutra zapisala u dnevniku je da je oko 8:30 pronašla novi beleg na telu, ravnu, „udubljenu“ liniju, dugačku preko 1-1/2 inča, na cevatici blizu kolena. Zatim je opisala san.

„Imala sam živi! san“ – upisala je – „sa izuzetno! snažnim čujnim utiscima i jasnim slikama, otprilike između 3:00 i 5:15 noću. Sanjala sam kako izlazim iz kuće i kako odjednom počinje neobično brujanje. Zvuk je bio glasan, nametljiv, prodirao je kroz moje telo, gurajući me u „prazninu ili mentalnu izolaciju“. Slivao se u moju uobičajenu svest ... moćan zvuk.“

„Pogledala sam na gore i videla veliki, sivi, metalni svemirski brod (sličan tanjiru) kako se ravno spušta iz oblaka sa moje desne strane.“ – nastavila je Džejn – „Sela sam na zaravan prekrštenih nogu kada se spustio na zemlju. Kada sam ga pogledala, promenio je oblik u sferu na četiri noge i sa čudnim oznakama.“

„Nedugo posle toga se u pravoj liniji podigao iznad zemlje, započeo uvijeni let ispred mene i skrenuo levo. Povikala sam *Hej, hej* i pojurila da bi me ugledali. Njegovo polje sile je bilo ogromno, osećala sam pritisak na svoje telo, odgurnulo me je i počela sam da padam sa zaravni.“

„Tražila sam da se 'pomeri, jer ne mogu da održim ravnotežu' i došao je do mene, tačno ispred očiju. Počela sam da padam. 'Nemojte me pustiti da padnem, nemojte me pustiti da padnem.' – molila sam. Osetila sam da me je nešto uhvatilo, izgubila sam svest i sve se zamračilo.“

„Probudila sam se u 5:15, teško dišući. Još uvek sam mogla da čujem onaj moćan zvuk. Nikada ga neću zaboraviti, kao ni senzacije koje su ga pratile. Nekako sam znala da oni tako zvuče. San je ostavljao realan utisak, mnogo realniji nego što sam bila spremna da priznam. Nikada nisam sanjala takav san. Tako jasan i lucidan.“

Sedam meseci kasnije Džejn je odlučila da se podvrgne regresivnoj hipnozi da bi istražila neka neobična sećanja i iskustva. Tokom prve seanse se setila jednog zaboravljenog događaja iz detinjstva, tokom druge je ispitala svoj NLO-san.

Tokom stanja transa Džejn nije opisala početak „sna“ onako kako ga se sećala. Umesto toga rekla je da je bila u krevetu, ali je ustala i udaljila se jer je moćan zvuk izazivao bol u njenim ušima. „Onda se vraćam i sedam na krevet. Sedim prekrštenih nogu i to ulazi u sobu. Taj zvuk je stvaran. Hvata se za mene. Vibrirajući.“

Kada joj je postavljeno pitanje kako je kugla ušla u sobu, Džejn je počela da plače i ispričala potpuno drugačiju scenu. „Stoje ispred mene“ – rekla je, opisujući grupu humanoidnih ljudi. „Nose belu odeću i veoma su visoki. Posmatraju moje reakcije. Ja stojim bosih nogu na hladnom, uglačanom podu. Zvuk prodire u moje grudi, vibrirajući zvuk koji svi oni proizvode. Svi napregnuto gledaju u mene. Visoko su i bleđi.“

Kada je hipnotizer upitao da li ih prepoznaje kao prijatelje, rekla je: „Nisu neprijatelji. Govore mi, govore da njihova energija prelazi u to (vibrirajući zvuk). Da budem hrabra kada budu nastupila teška vremena. Da će doći vreme kada će mi biti potrebna školjka da me zaštiti. Ali moram da naučim kako da pomognem da se ona izgradi. I da čak ni najčvršća školjka ne bi mogla da me zaštiti od nekih od tih stvari, ali da bih u najmanju ruku mogla da pokušam,... I da ću biti uplašena, ali da je taj strah prolazan i da me neće zaista povrediti... Oh,“ – rekla je iznenada – „ali sada moram da pređem u drugu sobu. Vrata se na komičan način otvaraju i nestaju. Soba je tako svetla.“

Džejn je tada opisala blistavu sobu, „načinjenu od svetla“, koju je doživljavala kao čauru. Sela je i jedan od visokih, bleđih ljudi ju je „proučavao“. Imao je svetlu kosu, dok je kosa drugih imala boju različitih dragulja. Mentalno je razgovarao o stvarima koje je znala, ali ih nije mogla doseći svesno. Rekao je da će znanje „doći“ do Džejn kada bude „spremna“, objašnjavajući da „svaka energija mora da se izgradi i osnaži pre nego što bude mogla da izdrži celu tu stvar“. Ona mora da se podesi da bi mogla da se kreće u različitim pravcima prenošenja i viđenja, a to nije lako jer u svima nama postoje snažni otpori.“

Na pitanje da li se taj neočekivani scenario odnosi na san o NLO-u na zaravni koja je podsećala na pustinju, sa kojim je počela regresija, Džejn je odgovorila potvrdno, iako nije jasno napravila tu vezu. „Svet lucidnih snova reprezentuje realnost“ – rekla je – „i različite, blage senke pokazuju kako mogu da iščeznu jedne u drugima a ipak ostanu posebne. To mesto postoji, iako ga čine predstave i simbole. Možemo da ga dosegamo. Možemo da stignemo do njega. Pomogli su mi da dospem do njega.“

Džejn je opisala NLO kao uređaj koji je vršio „posmatranja na njoj“. „Moja sposobnost da se probudim iz sna (sommambulizma) i da govorim pokazuje moju snagu i oni su zadovoljni.“ – rekla je – „Oni (visoka bića) su došla da me otprate napolje, jer sam pokazala da mogu da budem dovoljno snažna.“

„Da li ste u lucidnom snu bili u svom fizičkom telu?“ – upitao je hipnotizer i Džejn je odgovorila da jeste.

„Da je neko došao u vašu kuću i pogledao“ – bio je uporan hipnotizer – „ne bi mogao da vas vidi, ne biste bili tamo u fizičkom obliku?“

„Ne znam“ – odgovorila je – „zaista sam bila tamo, bilo je stvarno. Moje telo je bilo tamo.“

Tokom regresije nije otkriveno mnogo više o NLO-snu. Međutim, tokom prve hipnotičke seanse Džejn se jasno setila druge serije događaja uz dosta detalja. Ta abdukcija se dogodila u detinjstvu. Stajala je kraj svoje bake i prva neobična stvar, koje je postala svesna, je da vidi kako baka onesvešćena pada na tlo dok je širila veš. Odjednom je osetila da je neko posmatra, okrenula se i videla grupu od četiri ili pet entiteta kako joj se približavaju.

Na pitanje zašto su tu dobila je odgovor: *Ne brini, bićeš dobro*. I bića su je otpratila do ambara.

„Kako tvoj prijatelj izgleda?“ – upitao je hipnotizer – „da li je tvoje visine? Viši?“

„Sasvim je mali“ – odgovorila je – „Žut je.“

Džejnino sećanje na naredne događaje je bilo nepovezano i nejasno. Izgleda da ju je vođa entiteta otpratio do ambara, gde su je stavili u nešto što je ličilo na „vedro“ i pomerala. Posle toga se setila fizičkog ispitivanja, da je gola sišla sa stola uz nečiju pomoć i da ju je „prijatelj“ sa tamnim kosim očima odveo u drugu prostoriju. „Okrugla je i svetla, bez nameštaja.“ – opisala je – „Vidim boje, samo boje. Tavanica je plava, rojal-plava. Lepa, plava tavanica. Hodanje po podu izaziva golicanje i peckanje. Idemo kroz prostoriju i dolazimo do dela gde su samo životinje.“

Kada ju je hipnotizer zamolio da kaže nešto više o životinjama, kao i o jelenu koga je mazila, skliznula je natrag na scenu u kojoj plače kraj onesvešćene bake. Pošto se smirila, hipnotizer ju je poveo do prethodnog scenarija. Ovaj put, Džejn je mogla da vidi više o ispitivanju i neke druge detalje.

„Gde se nalaziš kada vedro prestane da se pomera?“ – upitao je.

„Pomažu mi da izađem i stavljaju me na sto.“ - rekla je Džejn – „To je sto. Uvek do sada sam bila dobra. *Zašto toliko plačeš?* Ne znam. On kaže da ću to prevazići. Neću se osećati toliko loše kada budem odrasla.“

„Šta neće biti toliko loše?“

„Oni će dolaziti, njihove posete. To je tako ljubazno. Gledaju desnu stranu, pa levu stranu. Stavljaju me da ležim, uhvativši me za noge. To golica. Istežu mi prste na nogama. Rukama me guraju sa strane i kažu *Okreni se*. Okrećem se.“

Ispitivanje se nastavilo, „bockali“ su je nekim instrumentom koji ju je podsećao na otvarač. Tada su je odveli u sobu od boja i odatle na drugu lokaciju. „Ulazimo u sobu koja je sva zelena, tako je lepa.“ – opisala je – „vidim velike biljke i životinje i boje, takođe, boje biljaka i predivnog drveća. Vidim zečeve i vidim jelena i pticu i ... oh, oh, oh, tamo ispod vode!“

„Koje vode?“

„Tamo je voda, mnogo vode. Izgleda kao ogroman bazen. Nešto pliva u vodi, ali ja želim da vidim jelena. Prelazim tamo, gledam njegovu oči. Beo je.“

„Šta je sa vodom?“

„Znam šta je unutra i ne želim da gledam.“ – oduprela se Džejn – „neću da gledam!“

„Ne moraš da gledaš“ – umirio ju je hipnotizer, ali slika se već pojavila.

„Ne znam šta je to. Glava mu je zaista velika, zeleno je“ – rekla je plašljivo, a tada je povikala u panici – „Oh, oh, uhvatio me je! Ooohhh! Uhvatio me je za vrat! Oh, pusti me! Moje uho! Boli me!“

Džejn je bila toliko uznemirena ovim sećanjem da je seansa privedena kraju čim je ponovo dosegla mirno stanje uma. Kasnije je opisala vodeno stvorenje sa dugim vratom i nekom vrstom „izraslina“ na glavi. Dogodilo se nešto što je izazvalo bol u uhu i stvorenje je potom nestalo pod vodom. Nije se sećala ničega više dok je entiteti nisu vratili do njene bake, koja je tada povratila svest. Svaki put kada bi pokušala da čita transkripte sa obe seanse, postajala bi fizički i emocionalno toliko uznemirena, da nije mogla da nastavi. Međutim, to su samo dostupna sećanja u okviru scenarija abdukcije, a njena preterana reakcija bi mogla poticati od događaja koji su još uvek bili potisnuti u njenoj memoriji.“

Mnogo prijatnija, ili barem prihvatljivija, je bila telepatska komunikacija koja je dolazila do Džejn, a da vanzemaljci nisu bili prisutni. Prva poruka, koju je dokumentovala, je stigla 25. novembra 1992. „Odjednom sam shvatila da moram da se posvetim buđenju. Razumela sam to kao da mi je rečeno. Postojao je jak osećaj urgentnosti. Moram da poštujem svoju majku i sve ostale stvari. Da ne nanosim bol, da živim i pustim druge da žive. Doći će vreme kada će se pojaviti u mojoj realnosti. Neće trajati dugo. Kao anđeli, oni su u izmaglici našeg uma. Da se posvetim buđenju. Da činim stvari na miran i dobar način i sve će biti u redu.“

Tokom sledeće poruke, date 01. decembra, je dobila uputstva i obaveštenje da se pripremi da bi fotografisala NLO, koji se pojavio kako je i obećano.

22. aprila 1993. usledila je sledeća poruka. „Razumela sam da treba da sakupim sve svoje beleške i predam ih Karli.“ – pisala je – „ono što imam joj može mnogo pomoći i treba sve da joj predam ako zatraži. Treba da joj ponudim da sve podelim sa njom. Ona je veoma važna kao glas koji će izazvati porast razumevanja u svetu. Ona je jedna od mnogih koji šire svest potrebnu za buđenje.“

Sledeća poruka, 08. se odnosila na nešto za šta je Džejn osećala da je pripremana. „Razumela sam da ako meditiram nad svojom molitvenom listom za izlečenje makar jednom dnevno, ubrzo ću videti rezultate.“ – snimila je – „To je sledeći korak u napredovanju mog aktiviranja. Koliko će to daleko ići, zavisi od nivoa discipline, strasti, želje i volje.“

27. juna se probudila iz NLO-sna, ali nije mogla da se seti detalja. Ipak, sećala se da je tokom sna došla do delimične svesti i pokušala da zadrži detalje za kasnije kada se bude probudila. Ali jedino čega je mogla da se seti je kratka scena. „U jednom trenutku sam stajala gledajući u sebe a u sledećem trenutku bila sam iza sebe.“ – napisala je ujutru. Međutim, beleška je prekinuta, kada se javio iznenadni uvid. Nije bilo potpuno isto kao prethodne „komunikacije“, ali je postojala izvesna sličnost.

„Odjednom je navrlo sećanje na lekciju koja mi je data u snu.“ – rekla je Džejn – „Ilustrovana i demonstrirana mi je činjenica da sam zaista spiritualno biće koje animira telo. Ja sam nešto što je odvojeno od tela. Telo je alatka i ja sam zarobljena u njemu. Ali mogu se odvojiti od tela pre smrti i to sam činila mnogo puta bez svesnog znanja o tome. Ja sam čisto spiritualno biće kada sam van tela i biću to ponovo. Potrebno je strpljenje. Ja sam spiritualno biće koje animira školjku. Telo je ništa, duša je sve.“

30. septembra tokom telepatske komunikacije joj je rečeno da je „spremna za sledeći nivo“ i „početak drugih stvari“. Rečeno je da će neka potisnuta sećanja i informacije sada moći da se pojave, tako da ću biti u stanju da „ponovo pronađem ono što će me voditi napred“. Videla je sebe kao ogledalo ljudskog roda, svesno izbora da se ili „uzdigne“ ili da padne u zavisnosti od svojih akcija i namera.

Tokom sledećeg meseca Džejn je doživela još dve komunikacije. „Razumela sam da treba da se oslobodim svih nasilnih ili negativnih tendencija“ – rečeno joj je tokom jedne seanse. A druga je bila jednostavna. „Razumela sam da je istina usamljena teritorija. Istina je usamljena. Svako je otkriva za sebe. Prezir i gledanje sa visine nije ispravno.“

Džejn je nedavno imala flešbek za koji se čini da ispunjava obećanje, dato tokom jedne od komunikacija o vraćanju potisnutih sećanja. On se odnosio na NLO-san 31. decembra 1992. i na tanjir koji se pretvorio u kuglu, približio se njenom licu i naterao je da padne. Međutim, nova sećanja su dopunila sliku detaljima na drugačiji način. Pošto je videla letelicu u obliku crnog tanjira kako se spušta „iz oblaka kao nož za kolače“ Džejn je osetila nekoliko inteligencija na brodu. Zatim je videla kako se naginje i menja oblik u sferu sa četiri noge i dizajnom i sa njega je sada osećala jednu inteligenciju. Tokom trećeg preobražaja objekat se uzdigao i „pretvorio u sivo-crnu sferu sa antenama“ ali bez nogu.

„Sećam se tamne, metalno-sive sfere sa antenom“ – opisala je – „koja me je na inteligentan način bila svesna. Kada se njena pažnja u potpunosti upravila na mene, obuzela me je i nije više postojalo ništa osim mene i nje. Njena fizička sila je bila nalik snažnom, bešumnom vetru koji me gura. Kada sam uzviknula *hej*, obradovala se i odgovorila mi. Kada se njena pažnja upravila na mene, postala sam interesovanje čitave njene duše. Bila je ... u celosti i potpuno fokusirana na mene.“

„Antena je 'nestala' kada se sfera približila. Pojavilo se oko, veliko i okruglo i okrugli, sivi, metalni predmet na mestu gde je 'nos'. Čula sam zvuk metala i sivi predmet se približio mom uhu. Rekao mi je da je sve u redu i da zna da nisam uplašena, ali mi telepatski ponovo pruža sigurnost. Znala sam da me čuje i da me 'čita'. Postojao je apsolutni osećaj izuzetne snage i neke vrste bezlične brige i ljubaznosti. I ja sam osećala zanimanje, lično a opet bezlično u velikom stepenu. Oko je sigurno bilo vanzemaljsko, odnosno nije bilo ljudsko. Bože, bilo je duboko, ispitujuće, nepristrasno, bezlično i strahovito moćno.“

„Srebrna, metalna stvar me je posmatrala. Povezala se sa mojim uhom spolja. U stvari, povezala se, prekrivši celo moje uho i nešto je umetnuto. Nešto što implantira i što deluje na hemikalije u mom mozgu i sigurno na neke suptilnije funkcije. Dodaje. Implant je izgledao kao veoma tanak, duguljasti cilindar, dugačak oko četvrt inča ili manji, napravljen od nemetalnog materijala.“

„Tokom procedure mi je iznova bila pružena sigurnost. I nije mnogo bolelo. Pitala sam zašto je to potrebno i stvar me je dugo gledala duboko u oči. Tada je rekla da je to bio moj izbor sa kojim sam se složila pre mnogo vremena.“

„Rekla sam da se ne sećam dogovora i kada sam ga napravila. Odgovorila je *Pre rođenja i već smo imali ovakav razgovor.*

Upitala sam, 'Zašto ja?'

Odgovorio je, *Zato što si se otvorila i sada je počelo buđenje*. Rekao mi je da niti ja niti mnogi drugi probuđeni ne mogu da zaustave proces svog buđenja niti buđenje čovečanstva. Okidači su povučeni.

„Izvuklo je tu stvar iz mog uha i to je bolelo i izazivalo blag nadražaj. Osećala sam da je nešto bilo iščupano, neka vrsta energije. Umetali su zvukove u moju glavu i kratko posle toga sam bila slepa i mogla da vidim samo sjajne, rotacione boje, koje su se prelivale i bile tako intenzivne da je nastupila prava eksplozija svetlosti praćena reskim, neverovatnim talasom bola u glavi. Ali videla sam njegovo oko blizu, njegovu glavu kako dodiruje moju glavu, naše oči kako se gotovo dodiruju i bol je prestao. Njegovo oko je odnelo boje i bol i ja sam bila zahvalna. Oko me je učinilo pospanom. Prijala mi je njegova blizina i blizina njegove energije.“

„Ne mogu reći kako je izgledalo, jer je 'kugla' imala paravan. Imala je neku vrstu šavova. Oko oka su na neki način bile povučene konture, crna duplja, nekako vodena i posmatralo me je na svim nivoima mog bića.“

„U jednom trenutku tokom svega toga, mada se ne sećam tačno kada, mi je rečeno da će na Zemlji vlade gladne vlasti biti veoma iznenađene, jer njihove najgore noćne more samo što se nisu ostvarile, jer nisu u punoj meri procenili kakve će efekte imati dolazak 'Putnika' na svetsku populaciju niti rapidan porast njihovog uticaja; da vlade još uvek nisu sasvim prihvatile da su izgubile bitku, ali će se možda pomiriti.“

Implikacije ovakvih izjava su zaista ogromne. Džejn nije znala šta da misli o ovoj komunikaciji iako je scenario izgledao realno. Pre svega scenario se razlikovao od spiritualnog susreta koji se pojavio tokom hipnotičke regresije. Da li su to bile dve epizode u okviru istog događaja ili je jedno sećanje predstavljalo paravan-memoriju za drugo.

Tokom svega što je doživela Džejnine misli i emocije su prešle čitavu skalu.

„Prvo sam bila preplašena“ – napisala mi je u prvom pismu – „ali više nisam. Osećam da me ono što se dešava neće povrediti. Osećam kao da se ponovo povezuje deo mene koji je nedostajao. Imala sam duboka spiritualna iskustva i osećanja od septembra 1992. Ponekad se osećam nelagodno, ali se više ne plašim.“

U stvari u zimu te godine je usledila iznenadna promena u njenim emocijama. „Otišla bih u krevet uplašena.“ – rekla je - „i probudila se bez straha.“ kao da joj je tokom noći pruženo umirenje. Njena razmišljanja o programu vanzemaljaca joj ipak i dalje stvaraju „čvor“ u stomaku. „To sve je zbog njihovih ciljeva.“ – rekla je – „nešto što je bilo pripremano i razvijano veoma dugo.“ I nekako je osećala da joj je pružena mogućnost da to prihvati iako im to nije bilo istinski važno. „U svakom slučaju, oni pobeđuju.“

Džejn nije znala zašto su se vanzemaljci uključili u njen život, niti za šta je trenirana i pripremana. Njen jedini ključ je da treba da informiše ljude iz svoje blizine o postojanju vanzemaljaca. „Ponekad se osećam iskorišćenom.“ – komentarisala je – „da li je to uz moju slobodnu volju i za nešto dobro, ili sam samo marioneta?“

Osećala je da su vanzemaljci pohranili informacije u dublje nivoe njenog mozga, kao da je „napunjena“ potisnutim znanjem. Takođe, da se do sada nije osećala spremnom za znanje. Videla je sebe kao „jednu od miliona drugih u pokretu iz baze“ koji su podstaknuti da dođu do „postepenog saznanja“. Džejn je takođe osećala da su vanzemaljci u njoj pobudili nepoverljiv stav prema vladi. Ali nije bila uvek sigurna u izvor tih informacija, jer je osećala da su i pozitivni i negativni entiteti ili grupe bile u interakciji sa njom.

U pogledu samih vanzemaljaca mogla je da prosuđuje samo na osnovu njihovih reči i dela. Kada je jednom telepatski zamolila da joj saopšte neko drugo ime osim „vanzemaljci“, kojim bi mogla da ih

oslovljava, dat joj je naziv 'Putnici' i rečeno joj je da će probuđeni ljudi biti „prethodnici decentralizovane revolucije“. Na osnovu njihovog delovanja Džejn nije uvek bila uverena u to.

„Ne vidimo istinsku inteligenciju iza tih scena“ – rekla je. Činjenica da nas vode kroz epizode aranžiranih scena i „apsurdnog sadržaja“ je plaši.

„Plašim se da bismo mogli naići na inteligenciju tako hladnu i bezličnu, da će to biti nepodnošljivo.“

VIII Endži

Najmlađa od osam žena u ovom projektu, Endži, je izvrsna, izuzetno inteligentna žena, čija svesna sećanja na abdukcije i kontakte mogu ispuniti čitavu knjigu. Ona me je prva kontaktirala posle čitanja moje knjige „Into The Fringe“ i sažeto opisala brojne događaje iz svojih iskustava koja su se poklapala sa mnogim stvarima kojima smo moja porodica i ja prisustvovali. Kao i u slučaju Beti, Pet i Lize, Endži se i pre našeg kontakta sećala abdukcija u koje je bilo uključeno vojno osoblje, a od tada se odigralo nekoliko novih susreta veoma uznemirujuće prirode. Međutim, u vreme kada je naš kontakt započinjao, nije bila zabrinuta zbog potencijalno opasnih vojnih aktivnosti. Vanzemaljci, koji su je otimali, su je uverili da kontrolišu ljude koji su bili sa njima, a pošto se nije plašila vanzemaljaca, nije brinula ni zbog tih ljudi.

U međuvremenu se njen stav radikalno promenio iz dobrih razloga. Ali pre nego što ispitamo vojne susrete, bilo bi dobro da razmotrimo neke detalje o Endži i njenim iskustvima sa vanzemalcima.

Endži je rođena 1966. i sa majčine strane je nemačkog i škotskog porekla. Budući da je usvojena, ne zna ništa o toj strani svoje porodice. Udata je i zajedno sa svojim mužem, Polom, vodi mali ranč na periferiji velikog grada u Tenesiju. Umetnički je talentovana i izrađuje litografije, crteže i predmete od gline.

Pre svog prvog susreta sa vanzemalcima je znala veoma malo o tim stvarima i nikada nije pomišljala da bi mogle postati deo njenog života. Kada sam joj postavila pitanja, setila se nekoliko neobičnih scena iz detinjstva, pored ostalog i narednog događaja u uzrastu od četiri godine. Ona i njen otac su se vozili u kamionu kada je odjednom zaslepljujući bljesak ispunio vozilo. Odmah posle tog bljeska imala je osećaj da se našla u dugom, sivom tunelu i ničega više. Od tog vremena, sa izuzetkom viđenja velikih vatrenih lopti na nebu, nije mogla da se seti više ničega neobičnog u svom životu.

Tako je bilo sve do noći 24. jula 1988. Endži je kao i obično otišla u krevet, a onda se naglo probudila napolju, u mraku, paralizovana i okružena grupom bića koja nisu bila nalik ničemu što je do tada videla. „Bila su krhka i bela, bez kose i imala su veoma hipnotičke oči.“ – ispričala mi je i rekla kako je bila zapanjena posmatrajući njihove „mačije“ oči kako podrhtavaju i menjaju oblik. Zurili su u nju i osećala je kao da čitaju iz njenog uma.

„Ovo mora da je san“ – ponavljala je.

„Ne sanjaš“ – reklo joj je jedno od bića telepatski – „Pokazaćemo ti. Treba da pođeš sa nama.“

Uperio je jedan od tri prsta prema šumi a ostala bića su povelala Endži u tom pravcu. Bila je preplašena kada je videla da se udaljuje od kuće i muža i molila je bića da je ne vode dalje, ali su oni ignorisali njene molbe. Zbog straha kombinovanog sa njenom fobijom od mraka je bila veoma nemirna, dok joj vođa grupe nije ubrizgao nešto u nadlakticu. Počela je da se gubi i poslednje reči koje je čula su bile: „Samo se malo umiri.“ Sledećeg jutra je na tom mestu na nadlaktici pronašla dve crvene tačke.

„Čak i kada sam prihvatila mogućnost da sam se susrela sa nečim fizički postojećim“ – rekla je – „nisam razumela njegov smisao i provela sam ostatak dana razmišljajući o tom neprijatnom

događaju, o tome kako sam reagovala strahom jer je šuma izgledala tako mračna i zastrašujuća, a pre svega o tim majušnim bićima, visokim tri stope. Ko su oni mogli biti? Anđeli? Vilenjaci? Čarobnjaci? Duhovi? Vanzemaljci? Kada sam te noći otišla u krevet, pred očima mi je još uvek jasno bila njihova slika, iako nisam razmišljala o tome da će se ikada vratiti.“

Ali bića se jesu vratila i od tada su nastavila da se periodično vraćaju. Posle sledeće dve noći je imala nejasna sećanja na ta bića i ta sećanja bi mogla biti odbačena kao san da nije bilo crvenih tačaka na telu.

U avgustu je zatim usledio kontakt u svesnom stanju, kada je, probudivši se, videla dva Siva u svojoj sobi. Odmah je bila paralizovana i umirena njihovim „hipnotičkim“ očima i odlebdela je za njima kroz kuću i zatim napolje gde ju je očekivao neverovatno pogled. „Tu je bio veliki, srebrni disk, na kome su rotirala crvena, zelena i žuta svetla.“ – rekla je Endži – „Lebdeo je oko dve stope iznad tla i bio bešuman. Već prvi pogled je bio dovoljan da budem sigurna da je u pitanju NLO. Tada sam prihvatila i mogućnost da su ta bića vanzemaljci.“

Ovoga puta nije bila uplašena. U stvari bila je podstaknuta njena radoznalost, tako da je stupila napred da bi ušla u letelicu. Međutim, jedan od Sivih je skočio ispred nje i upozorio je da se ne približava letelici dok je u „fazi pražnjenja“, jer bi mogla biti povređena.

Na letelici se pojavio otvor i Endži je videla zgodnog, mladog čoveka sa plavom kosom i u tamnom letačkom odelu kako stoji unutra. Teleportovana je u letelicu kao da je „usisana u dugačak tunel sa električnim, narandžastim svetlom“ i osetila je da je u tom trenutku odvojena od tela, koje je mogla da vidi „kako se kotrlja i okreće pored mene i sve kosti, žile i unutrašnji organi su postali vidljivi.“

Unutar letelice Endži je bila smeštena na crnu stolicu i plavokosi muškarac ju je vizuelno „skenirao“, indukujući senzaciju orgazma. Upitala je da li je i on vanzemaljac i on se nasmejao i klimnuo glavom.

Letelica se pokrenula potiskujući njeno telo na stolici unazad, na njen užas jer je imala strah od letenja. „Gde smo“, upitala je i na zidu se pojavio mali, ovalni prozor. Pogledala je kroz njega i videla „milijarde sjajnih zvezda u sred dubokog, crnog svemira, ali ne i Zemlju i Mesec.“

U sobu su stupila četiri Siva i jedan od njih se pridružio plavokosom čoveku. Malo je pomerio sjajnu zelenu kuglu, dok su dva Siva prenela Endži kroz vazduh na drugi sto. Čovek je stavio kuglu na njen abdomen i pomerao je kružnim pokretima što je izazivalo rastući osećaj toplote. Endži je imala „osećaj cimanja“ u toj oblasti i upitala je šta se to radi na njoj.

Čovek je rekao da je „dovoljno zrela“ da bi to mogla da razume. Rekla mu je da ona i njen muž bezuspešno pokušavaju da imaju decu i čovek joj je odgovorio da je to tako, jer njen „krvni, imunološki i genetski sistem“ funkcioniše drugačije nego kod drugih ljudi.

„Da li sam i ja delimično vanzemaljac?“ – upitala je zbunjeno.

Jedan od Sivih joj je objasnio da je malo promenjena da bi ispunila svoju specijalnu svrhu. Plavokosi čovek joj je rekao da oni proizvode „novu rasu“, za koju će uzeti jajne ćelije od nje. Rekao joj je da je „izabrana“ i da će njena deca i drugi izabrani osvojiti svet, *usavršivši moć primanja* poruke, koja će joj biti preneti tokom drugih susreta. Endži je postala veoma pospana i izgubila je svest do 9 ujutru, kada se probudila u svom krevetu.

Posle ovih neverovatnih događaja, izgledalo je da se u njoj odvija neka unutrašnja promena. „Moj muž i drugi ljudi su počeli da primećuju da sam mirnija, manje razgovorljiva i da često sanjarim.“ - ispričala mi je „Moj muž se pitao šta to upisujem u svoj novi dnevnik. Odgovorila sam da samo zapisujem snove. Očajnički sam želela da podelim svoju priču sa nekim, ali nisam jer su ljudi iz mog okruženja bili skeptični prema takvim stvarima. Plašila sam se da bi onaj, kome bih to ispričala, doveo u pitanje moj zdravi razum. Tako sam još dugo zadržala svoju tajnu za sebe.“

Tokom sledećih meseci imala je samo nejasna sećanja na druge susrete i posle jednog od njih našla je na trbuhu četiri tačke u obliku dijamanta. Međutim, NLO-i nisu bili jedine letelice koje su sletale na njeno imanje. 23. novembra je čula zvuk helikoptera i pogledavši kroz prozor videla dve crne letelice sa oznakom Air Force. Kada je jedan od njih sleteo na njeno imanje, Endži je zgrabila jaknu i istrčala. Ali on je nestao pre nego što je uspela da stigne do njega. To je bio prvi put da su se helikopteri pojavili u toj oblasti ali neće biti poslednji.

U februaru 1989. odigrala se druga abdukcija tokom koje je nazvana „izabranom“ i doživela je scenu koja je poznata i iz drugih izveštaja. Jedan od vanzemaljaca joj je dodirnuo čelo, rekla je, i u njenom umu su „eksplodirale serije slika“. Videla je „crvenkasto-zlatnu pustinjku planetu sa dva sunca“, „galaksiju“, „bledo-crveni mesec i užareno, narandžasto sunce kako eksplodira“ i „podzemni grad“ pre nego što je izgubila svest. Kada je povratila svest, jedan vanzemaljac joj je rekao da je njihov dom bio „Kasiopeja na nebu“, ali da su za sebe načinili dom na Zemlji pre nego što su ljudi bili stvoreni. Endži je posle toga ponovo izgubila svest i bila vraćena kući.

Dva dana kasnije drugi helikopter je kružio nad imanjem a nešto kasnije je došao čovek koji je tvrdio da radi za javno servisno preduzeće i zatražio da proveri trafo-stanice na farmi. Rekao joj je da je bilo kvarova u toj oblasti, ali Endži je bila sumnjičava, jer se nije sećala takvih kvarova, niti je pozvala servisno preduzeće.

Osam noći posle poslednje abdukcije se setila da se probudila u zadnjem dvorištu okružena četvoricom vanzemaljaca. Bila je gola – nije osećala hladnoću, niti joj je zbog toga bilo neprijatno – i gledala je dva vanzemaljca kako rade sa uređajem „veličine automobila“, dok je treći izgleda uzimao uzorke zemljišta. Četvrti vanzemaljac joj je pokazao malu crnu kutiju i zamolio da pogleda unutra. Kada je to učinila, um joj je ponovo „eksplodirao“ i bio ispunjen slikama, ovaj put apstraktnih mustri sjajnih boja. Rekao joj je da će uskoro „imati moć da napravi mentalni kontakt“ sa ostalim Izabranima i „biti u stanju da utiče na njihov um“, a tada je dodirnuo njeno čelo i ona je izgubila svest.

Sledećeg dana Endži je napolju našla veliki krug u travi koja je izgledala „sasušena“ i nekoliko parčića metalne šljake. Uzbuđena zbog svog otkrića napravila je fotografije metalnih parčića i kruga koji nije nestao ni posle godinu i po. Analize metala iz 1993. su pokazale da je reč o čeličnoj šljaci.

U martu je imala dva „maglovita“ sećanja o abdukcijama koje su obuhvatile proceduru na trbuhu, a u jednoj od njih je videla grupu „ošamućenih“ ljudi u istoj sobi. 23. marta je izbrojala devetnaest helikoptera koji su leteli iznad farme i činilo joj se da može da razazna oznaku Air Force na njima.

Deset dana kasnije Endži se setila još jedne abdukcije koja se dramatično razlikovala od prethodnih susreta. Našla se unutra u mraku sa majušnim, plavim vanzemaljcem koji joj je „skenirao um“. Tada je pet muškaraca izašlo iz senke, od kojih su četvorica bili „obični ljudi u maslinasto zelenim uniformama“, a peti je bio „tamnokosi humanoid“ u dugačkom kaputu kaki boje sa mnogo džepova. Ovaj čovek je dotakao plavog vanzemaljca i ovaj se transformisao u majušni prsten od belog svetla koju je potom progutao. Rekao je da su ova bića „nefizički oblici energije“ koje njegova grupa kreira i kontroliše.

„Da li kreirate i ljude?“ – upitala je Endži i on je to potvrdio.

„Šta hoćete od mene“ – nastavila je.

„Želimo da razgovaramo o tvom životu.“ – rekao joj je.

„Da li je to sve?“ – upitala je.

„Ima još toga.“ – rekao je i jedan od uniformisanih ljudi je uveo Endži u crni kamion parkiran iza njene garaže.

„Da li je to pravi kamion ili je to vaš svemirski brod?“ – Upitala je.

„Ne možeš suditi o knjizi po njenim koricama.“ – odgovorio je drugi čovek tajanstveno.

U kamionu je videla sedišta, presvlake i dugačku kontrolnu tablu. Ušao je i drugi uniformisani čovek i Endži se pitala da li oni pripadaju istoj vojnoj grupi.

„Da li ste vi svi iz armije, vazdušnih snaga, flote ili mornarice?“ – Ispitivala ga je.

Stariji čovek je odgovorio, ali joj je bilo teško da razume sve što je rekao. Misli da je rekao kako grupa pripada organizaciji po imenu „High Shell“, koja najviše radi u specijalnim podzemnim bazama. Takođe joj je rekao da su ona i drugi „Izabrani“ deo projekta za kontrolu uma, sa ciljem da drugim ljudima „prenesu instrukcije i izdržljivost putem transfera misli.

Kada je odgovorio na njena pitanja, započeo je ispitivanje o njenom životu. Međutim, u svom izmenjenom stanju svesti Endži je mogla da se seti samo nekoliko pitanja. Pitao je na primer da li se seća kontakta sa vanzemalcima kada je bila mala, što nije bio slučaj. I pitao je o njenom odnosu prema životu i smrti. Posle intervjua, koji je izgledao prilično dug, čovek je aktivirao nešto na kontrolnoj ploči i Endži se našla u svom krevetu u 5:10, potpuno budna i „podrhtavajući“. Brzo je obukla jaknu i istrčala da vidi da li su još uvek tu, ali dvorište je bilo potpuno prazno.

Razmišljajući o svim susretima, došla je do nekih zaključaka. Prvo, sada je verovala da postoji nešto mnogo veće od „čovekovih pogleda i teorija i religija“ o Univerzumu. I verovala je da vanzemaljci sprovode „psihičku transformaciju“ na njoj i drugima u dobre svrhe.

Tokom sledećih nekoliko meseci Endži je doživela još nekoliko susreta i viđenja NLO-a. Najtraumatičnija serija događaja je počela abdukcijom tokom koje je „oplođena“. Dve nedelje kasnije uradila je dva kućna testa za utvrđivanje trudnoće, koji su bili pozitivni, i ona i njen muž su bili oduševljeni. Endži nije rekla Paulu ništa o vanzemaljskoj oplodnji, jer on nije verovao u njene ranije izveštaje o kontaktima i viđenjima. Smatrala je da je beba u njoj poseban poklon od vanzemaljskih prijatelja i, ne poznajući tipičan vanzemaljski proces oplodjenja i kasnije oduzimanje fetusa, očekivala je da će roditi dete i zasnovati porodicu koju su ona i Pol želeli. Čak su izabrali i nekoliko imena za dete.

Međutim, mesec dana posle susreta sa oplodnjem Endži je počela da pokazuje neobične fizičke simptome: „znojenje“, „drhtavicu“ tokom dana i pulsirajuće senzacije u stomaku tokom noći. Ovi simptomi su trajali više od dve nedelje, dok se ujutru 04. jula nije pretrpela krvavi, bolni pobačaj.

„Dogodilo se u kupatilu“ – rekla je - „Posle više sati obilnog krvarenja i užasnih grčeva, fetus je izašao u moje ruke.“ Nije izgledao kao normalan fetus: veći, dugačak tri inča, bez polnih organa, sa crnim, kosim očima koje su je podsećale na vanzemaljce koje je srela. Uz veliki napor Endži je spustila fetus u posudu sa vodom i sakrila ga na potkrovlju. Kasnije, kada se vratila, otkrila je da je posuda nestala.

Pol je odvezao Endži kod lekara, jer je izgubila dosta krvi a potom imala i D&D proceduru. Nije mogla da razume zašto je izgubila bebu, jer je brižljivo vodila računa o sebi i gubitak je bio veoma bolan.

Mnogo kasnije Endži se podvrgla hipnotičkoj regresiji tokom koje su ispitana tri njena iskustva. Jedno od njih je bilo gubitak fetusa i u toj regresiji Endži je opisala do tada zaboravljene posetioce u spavaćoj sobi nekoliko sati pre pobačaja. Nekoliko bića i lebdeće plavo svetlo su ušli u spavaću sobu. Dok se nekoliko vanzemaljaca bavilo Polom, dva druga su izvršila neku abdominalnu proceduru na njoj, koristeći mali cilindrični uređaj koji je „kliknuo“.

Ništa se više nije događalo do septembra, kada se probudila sa nejasnim sećanjima da je sa sestrom Julijom bila u letelici. Julija ju je tog jutra pozvala telefonom: „Imala sam najluđi san.“ Opisala je vanzemaljce humanoidnog izgleda u plavim letačkim uniformama u ovalnoj sobi sa kupolom. Videla

je i Endži u srebrnom letačkom odelu, sličnom onima koje su nosili vanzemaljci. Sećala se da joj je Endži rekla: „Oni će nam pružiti večni život.“

Endži se sećala istih detalja iz snova i dve sestre su se sastale da bi porazgovarale o zajedničkim „snovima“. Endži je tada po prvi put ispričala svojoj sestri o drugim susretima, oslobodivši se „emocionalne izolacije i straha od ismevanja“ zbog kojih je do tada ćutala.

Njen krug poverenika se proširio u novembru, kada joj je otac ispričao da je video zaobljen, narandžasti NLO, dok je sa još nekoliko prijatelja boravio na Smoky Mountains. Endži i Julija su podelile svoja iskustva sa njime, posle čega je njihov otac odlučio da se još više otvori. „Nas troje smo mnogo naučili toga dana.“ – rekla je – „Ispričala sam ocu sve o svojim dotadašnjim susretima sa vanzemalcima; otac je nama ispričao sve o svojim ranijim susretima i takođe o majčinih iskustvima. Plakala sam. Toga dana sam saznala da su moji roditelji imali susrete sa vanzemalcima i pre nego što sam rođena.“

Abdukcije su se i dalje povremeno događale. Od decembra 1989. do aprila 1992. Endži se setila petnaest događaja. Tokom jedne su joj pokazali odgajalište „klonova“, slično kao i u drugim izveštajima o abdukcijama, i rekli joj da su je „programirali“ da sakrije fetus posle pobačaja. Upitala je da li je njegovo telo oživljeno i teško je mogla da razume odgovor da je njegovo fizičko telo uskladišteno, a njegova duša reciklirana.

U drugoj su joj pokazali „klon“ deteta, kao i „hibridnu decu“ i rečeno joj je da oni služe da bi „pripremili (ljude) za promene“. Na pitanje „Kakve promene“ dobila je odgovor da se one odnose na „ljudsku spiritualnu transformaciju“.

Jedna abdukcija tokom tog vremena je zaista bila jedinstvena. Sećala se da je odvedena u podzemnu fabriku za koju joj je uniformisani čovek rekao da se nalazi u Severnoj Arizoni. Rekao joj je da postoje druge stanice širom sveta, uključujući i baze u Novom Meksiku, na Severnom polu i u Africi. Kada je upitala ko je bio zadužen za operaciju „High Shell“, drugi čovek, „plavi humanoid“ joj je odgovorio da njegova vrsta „kontroluje sve“.

„Šta je sa Sivima i drugim vanzemalcima?“ – upitala je, misleći na nekoliko različitih tipova koje je sreća. – „Da li su i oni uključeni?“

„Po stupnjevima.“ – odgovorio je.

„Šta je sa drugim ljudima?“ – insistirala je – „ljudima iz vojske?“

„Mi ih kontrolišemo.“ – plavi se nasmejao.

Odveli su je do drugih otetih ili „Izabranih“, data joj je mala crna kutija i rečeno joj je da je otvori. Kada je podigla poklopac, iz nje je izašla „sjajna ljubičasta svetlost“, prekrila grupu i proizvela snažne električne senzacije, posle čega je Endži izgubila svest.

Nakon tih susreta Endži je imala pozitivna osećanja u vezi sa svojim kontaktima sa vanzemalcima, uključujući konačno i izgubljeno dete, jer je verovala da je to učinjeno zbog viših ciljeva. Posle abdukcije, o kojoj su ona i Julija imale zajednička sećanja, sestra je prihvatila njenu izjavu da će od bića dobiti „večni život“, tako da je takođe zauzela pozitivan stav. Utoliko više iznenađuje da je Julija postajala ekstremno uplašena kad god bi njena sestra pomenula NLO.

Na povratku iz Džordžije 29. decembra su vozile auto-putem za Tenesi. U 19:30 ugledale su dva neobična vozila. Endži je prvo opisala kao „stari autobus poprskan sprejom“, pun hipika, na čijoj zadnjoj strani je bilo napisano „Magic Bus“. Sestre su se smejale zbog toga, ali onda je autobus usporio na deset milja na sat, a Endži nije mogla da ga obiđe, jer su se uspinjali na brdo. Ona i Julija su videle kako neki od putnika otvaraju prozore i viču, a zatim je jedan od njih pokazao napred.

Devojke su pogledale u tom pravcu i videle sjajni, plavi objekat iznad vrhova drveća. Imao je zaobljen, široki obod sa okruglim otvorima.

„Endži, pogledaj! – povikala je Julija – „To je NLO!“

Hipi-autobus je ubrzao i uskoro nestao sa vidika, dok se Endžina korveta sama od sebe zaustavila. Plavi sjaj je progutao automobil.

„O, Bože! On je iza nas!“ – Julija je vikala od straha.

U izveštaju koji mi je poslala Julija je napisala, „Kada nam se približio, uplašila sam se. Endži mi je rekla da nemam čega da se plašim, ali sam i dalje osećala strah i spustila se na pod kola.“

Čuo se samo kratak piskavi zvuk“ – rekla je Endži - „inače je vladala tišina i mrak. NLO je nestao.“ Farovi na kolima su se upalili, Endži je okrenula ključ i startovala motor, koji je radio perfektno, i nastavila put, rekavši Juliji da je bezbedno za nju da ostane na podu kola.

„Dođavola, Endži!“ – ponovila je Julija – „Idemo!“

Nastavile su i posle nekoliko minuta Julija je upitala: „Da li znaš koliko je sati? Deset i dvadeset.“ Endži joj nije verovala, ali je onda proverila na svom satu, koji je pokazivao isto vreme. Gotovo tri sata su protekla otkada su videle plavi NLO i sestre nisu imale ni najmanje sećanje na to šta se dogodilo.

U aprilu 1992. Pol i Endži su se preselili na ranč i počela je potpuno nova serija neobičnih događaja. Njihov posao, uzgajanje goveda, se razvijao veoma dobro, dok nešto nije počelo da ubija stoku i do kraja godine gubici su iznosili hiljade dolara.

„Izvestan broj je bio iskasapljen“ – izvestila je Endži – „Jednoj kravi je odrubljena glava, drugoj je odstranjena utroba a jedan bik je izgledao kao da ga je rastrgao tiranosaurus. Neka od iskasapljenih goveda su imala neobične žigove, obrijana mesta, čiste brazgotine i otvore bez krvi. Nije bilo ni ogrebotine ni na jednom drugom mestu na mrtvom govedu.“

Mnoga goveda su umrla u periodu od februara do marta 1993. kada su i drugi farmeri u toj oblasti izveštavali o mrtvim i iskasapljenim govedima. Posle čitanja tih izveštaja Endži je kontaktirala novine i ostvarila kontakt sa veterinarom koji je ispitivao slučajeve mrtvih goveda. U prvom slučaju je rekao da je krava umrla od toksina nepoznatog porekla, a kod Endžinih krava je jedino mogao da izvesti o smrti iz nepoznatog razloga.

Aktivnosti vanzemaljaca su se posle toga bitno promenile i Endži je uglavnom imala veoma maglovita i nepotpuna sećanja na te događaje. Ipak, jedna od abdukcija je vredna pomena zbog svoje dužine.

Probudivši se na palubi broda videla je humanoide i dve različite vrste Sivih. Ušla su još dva humanoida u crvenim odelima i ona je prepoznala plavokosog čoveka koga je viđala ranije. Upitala ga je da li ima ime i odgovorio je „Carl de Zan“.

Rekao joj je da je za nju i za njenu grupu izabranih došlo vreme da obave zadatak koji im je namenjen. To je podrazumevalo da stupi u kontakt sa „određenim ljudima širom sveta“, da bi prikupila podatke iz njihovih umova. Sve te podatke će zatim vanzemaljci preuzeti iz umova 'Izabranih'. To će sve biti učinjeno putem sićušnih implanta u glavi, naprave koja služi u mnoge svrhe. Oni na primer mogu pomoći implantiranim ljudima da upotrebe svoje „specijalne moći“ i da ostanu jedni sa drugima u kontaktu u snovima. Pored prikupljanja podataka preko implanta mogu da se prenesu instrukcije.

Kada je Endži upitala za svrhu tog projekta, rečeno joj je da vanzemaljci putem „podešavanja“ ljudskih umova žele da uklone „prljavštinu i zlo“ i „negativnost“ iz ljudi.

Pošto su joj u više navrata data posebna uputstva o njenim sposobnostima kao 'Izabrane' Endži je u jednom trenutku napravila eksperiment. „Odlučila sam da isprobam svoje mentalne sposobnosti, testirajući prenos misli na daljinu.“ – izjavila je – „Otišla sam u krevet tačno u 23:00 i dugo i naporno se koncentrisala da projektujem svoju sliku u san svoje sestre. Posle ovog postupka utonula sam u san u kome je bila i Julija!“

„Telefonirala sam sestri (sledećeg jutra) da joj ispričam o svojoj nameri da dođem do nje u snu, ali pre nego što sam uspela da kažem bilo šta, ona je prepričala san sa svim detaljima.“

Endži je takođe odlučila da se podvrgne regresivnoj hipnozi da bi otkrila delove tih događaja kojih nije mogla da se seti svesno. Posle dve hipnotičke seanse bila je iznenađena otkrićem o vanzemaljskom kontaktu iz detinjstva. Vrativši se u uzrast od četiri godine, u trenutak kada su ona i njen otac bili zasplepljeni bljeskom svetlosti dok su se vozili u kamionu, setila se kako je bila odvedena u sivu letelicu, oblika cigare gde je videla nekoliko žena i muškaraca u beloj odeći. Jedan muškarac sa „dugom, tamno plavom kosom“ je bio zadužen za nju i odveo je uplakano dete do neobičnog stola.

„Od metala je sa obodom na ivici“ – opisala je – „kao za oticanje krvi. Nešto je na podu ispod stola, ali ne mogu jasno da vidim šta.“

Delujući na način koji je opisala kao 'užurban', čovek joj je privezao ruke za sto i stavio joj na glavu 'obruč' sa pokretnim crvenim i žutim svetlima. Hipnotizer je Endži dao instrukcije da gleda scenu sa distance, umesto da se uživi nju i ona je sebe prisilila na to.

„Mogu da vidim svoje ruke kako drhte.“ – rekla je – „Narukvica na šakama čini da mi se prsti grče i cimaju. Ležim sa obručom na glavi i oči su mi otvorene. Zenice se šire kao da sam mrtva.“

Zatim je opisala proceduru tokom koje joj vaginalno umetnuta čista cev koja se ispunila „crvenkastom tečnošću“ kada je neka žena pritisnula Endžin stomak. Kada je 'oživila', plavokosi čovek je pokušao da je oraspoloži i izvuče iz stanja straha i ona je potom vraćena u kamion koji je „sam od sebe“ izleteo iz broda kroz otvor, kako je opisala.

„Silazimo na put“ – rekla je – „Mogu to da vidim sasvim jasno jer je dan i kamion se polako spušta na put. Kretao se sam od sebe oko minut a onda sam primetila da idemo u pogrešnom pravcu. Vozimo u suprotnom pravcu pre nego što su nas oteli.“

„Šta tvoj otac sada radi?“ – upitao je hipnotizer.

„Odmahuje glavom“ – rekla je – „kao da je zbunjen i nastavlja da vozi.“

U avgustu i septembru 1993. Endži se setila tri susreta uključujući i jedan tokom koga je videla oca na istom brodu. Kada mu je postavila pitanje, opisao joj je sećanje na abdukciju od te noći, iako se nije sećao da ju je video. Tokom drugog kontakta date su joj informacije o životu vanzemaljaca u drugim delovima galaksije, o njihovoj tehnologiji putovanja i o tome kako su kreirali život na Zemlji, uključujući i ljude.

Međutim, scenariji abdukcija su se naglo promenili sledećeg meseca, počevši od 02.10. kada se probudila u prizemlju, u gostinskoj sobi i ugledala „mladog humanoida muškog pola“ koji je nosio preveliku crvenu košulju, izbleđeli džins i crne kožne čizme. Za razliku od nekih drugih situacija Endži je osećala da ima kontrolu nad svojim čulima i postavila je mladom čoveku nekoliko pitanja, pored ostalog i o njegovom poreklu. Uprkos njegovom izgledu ljudskog bića odgovorio je da su on i njegova vrsta vanzemaljci i želeo je da zna da li taj termin čini da se ona oseća neprijatno.

„Ne“ – odgovorila je – „Ne plašim te se više.“ Videla je srebrni disk izvan kuće i pretpostavljala da će je odvesti tamo, ali umesto toga čovek ju je zagrlio što je izazvalo delimičnu paralizu od grudi na gore. Onda ju je položio na pod i imao odnos sa njom posle čega se osećala klonulo i iscrpljeno.

Endži se sećala da se ovo ponovilo, u noći između 03. i 04. oktobra. Ujutru, posle kontakta 03. oktobra, joj je posle buđenja curila krv iz nosa uz povećanu hiperemiju i bol u ramenu. Nasuprot tome nije bila uplašena zbog ova tri susreta i budući da odnos nije bio zastrašujući, pitala se zbog čega je čovek izazvao delimičnu paralizu i kasnije gubitak svesti.

Četiri noći kasnije dogodio se mnogo manje prijatan kontakt. Endži je te noći kasno otišla u krevet, oko 1:30, složila je svoju odeću na stočiću kraj kreveta i zatim ugasila svetlo. Posle samo nekoliko minuta, kako se činilo, trgla se iz sna potpuno budna zbog buke kao od mlazne mašine koja je postajala sve glasnija. Sledeće što je opazila je da više nije u spavaćoj sobi, već da potpuno obučena stoji na travnatoj čistini u šumi u blizini starog, prljavog puta. Nije bila sama. „Pored mene su bile tri očigledno preplašene mlade žene.“ – opisala je – „Jedna je ležala u travi sa licem prema dole i plakala.“

Endži se i sama uplašila po prvi put otkada su počele abdukcije. „Moji instinkti su mi rekli da će nas oteti sila tako velika, da nećemo biti u stanju da kontrolišemo situaciju bez obzira na to koliko se usrdno molile Bogu.“

Druga žena, visoka, punačka brineta, je počela da viče: „Dolaze! Dolaze“

Zvuk se sve više pojačavao, dok avion neobičnog izgleda nije doleteo do njih i prizemljio se kao helikopter. Dve žene su preplašeno otrčale u šumu, Endži i brineta su stajale paralizovane od straha. Pojavila se grupa ljudi u crnim uniformama i počela da obilazi oko žena. Sećala se da im je u trenutku kada su požurili prema letelici rekla „da ja nisam životinja i da ne dozvoljavam da se prema meni tako ponašate.“

Ignorišući je ljudi su gurnuli žene u zadnji deo vozila, što je uplašilo Endži čak i više nego pravolinijsko sletanje. Počela je da se moli i zatim izgubila svest.

„Pošto sam došla svesti“ – ispričala je – „zatekla sam sebe kako sedim na nekoj stolici na mestu koje je podsećalo na vojnu bazu. Videla sam nekoliko ljudi u vojnim uniformama kako sprovode neke ljude duž te duge, sive građevine.“

Dvojica ljudi su je pvela u jednu od tih zgrada gde je videla grupu ljudi kako sedi oko konferencijskog stola, neke u uniformama, neke u običnoj odeći. Jedan od njih, u uniformi sa mnogo dekorativnih ordena, je zurio u nju i započeo telepatsku komunikaciju. Tada je iza nje stala neka žena i kada se Endži okrenula da bi je pogledala, ženin pogled ju je paralisao. Žena joj je dala da ispije neku crvenu tečnost, koja je izazvala drhtavicu i pospanost dok najzad nije izgubila svest. Posle toga sećala se samo kratkih pogleda na zgrade iz daljine, a onda ponovo zvuka neobične letelice.

Kada se Endži podvrgla hipnozi, izabrala je da ispita ovo iskustvo, da bi otkrila više detalja. Sledeće čega se sećala nakon ispijanja crvene tečnosti je kako se budi na jednoj od pet stolica koje su stajale na nekoj vrsti podijuma ili platforme. „Jedan muškarac i tri žene su sedeli na stolicama sa obe strane od mene.“ – rekla je – „Kada je general počeo da zuri u moje oči, nastupila je fizička paraliza i nisam mogla da razmišljam jasno. Nije bio udaljen više od dva inča od mog lica.“

„Podigao je moju ruku, zatim je ispustio, kao da proverava da li sam u dubokom transu i tada proverio moje zenice. Učinio je isto i sa ostalima. Ona žena mu je prinela crvenkasto-braon kutiju i on je izvadio neki tubu iz nje i položio je između moje stolice i stolice druge osobe. Ponovo sam izgubila svest i nemam nikakvih sećanja na ono što se događalo tokom preostalog vremena koje sam provela tamo.“

Kada se sledećeg jutra probudila, primetila je da je njena brižljivo složena odeća bačena na pod. U jednom uhu joj je šuštalalo i čitavog dana je imala probleme sa sluhom. Videla je da su vrata u prizemlju tog jutra stajala otvorena. Kada me je Endži sledećeg dana pozvala da mi ispriča o ovom događaju, mogla sam da čujem helikoptere kako preleću iznad njene kuće. Bila je prilično uznemirena zbog ovog događaja i rekla da je sve bilo „strašno i zbunjujuće“.

Taj strah se vratio sledećeg meseca, kada je ponovo bila nasilno odvedena iz svoje spavaće sobe od strane ljudi u vojnim uniformama. Ranije toga dana, 09. novembra, u staji je pronađena još jedna mrtva krava. Nije bilo rana na telu, ali je iz nosa i usta curila krv. Međutim, nije bilo tragova borbe.

Endži se te noći probudila da ode u toalet i čula helikopter kako se približava. Pogledala je kroz prozor na kupatilu ali nije videla ništa a zvuk helikoptera je nestao. Vratila se u krevet i zaspala ali se ponovo probudila od zvuka helikoptera koji je sada bio praćen zvukom vozila koje se približavalo putem.

Pokušala je da probudi Pola, ali bez uspeha.

Otvorila su se zadnja vrata i Endži je osetila naglu slabost kada je u sobu ušla grupa ljudi u uniformama maslinaste boje. Pol je počeo da se komeša, ali ga je jedan od njih dodirnuo uređajem sličnim palici i on je prestao da se pomera.

Čovek ju je izveo napolje gde su kružila dva zelena helikoptera. Stavili su je u jedan od njih, dali joj injekciju i rekli da je vode na „proveru“. Tokom leta, nekih dvadeset minuta, preko grudi i ramena joj je bio pričvršćen neki uređaj od koga je do usta išla cev za disanje. Helikopter je sleteo u ruralnoj oblasti sa mnogo građevina i mnogo helikoptera na vidiku. Vojno osoblje je bilo zaposleno na tlu, neki su kroz bazu sprovodili civile, verovatno druge otete.

„Sivi kamion se približio našem helikopteru.“ – ispričala mi je Endži – „i zaustavio se oko dvadeset jardi ispred nas. Iz zadnjeg dela vozila su izašla dva muškarca u maslinastim uniformama, a zatim je izašao i treći, visoki, suvonjavi muškarac u prugastoj košulji. Čovek u prugastoj košulji je imao metalne lisice na zglobovima i traku preko usta i izgledao veoma uplašen. „Na sceni su se pojavila još dva čoveka“ – nastavila je- „sa crnim puškama. Okovani čovek je gurnut na zemlju i jedan od vojnika mu je ispalio metak u leđa.“

U potpunoj panici Endži je prenetna na mesto gde je ležalo čovekovo telo. Upitala je „zašto su ubili jadnog čoveka.“

„Govorila si.“ – rekao je jedan od njih.

„Ali kakve to veze ima sa njim?“ – upitala je.

„Mi uzimamo nekog kao što je on svaki put kada regrut progovori.“ – rekao joj je.

„Mogli ste umesto toga da uklonite mene.“ – odgovorila je, na šta joj je čovek rekao da je ona suviše vredna kao deo vanzemaljskog projekta koji uključuje i implante.

Rekla je da zna da oni hoće da joj isperu mozak i da učine da ih se plaši, ali je čovek odgovorio da oni samo žele da je održe na liniji. Rekao joj je da će biti prinuđena da gleda još ovakvih ubistava, ako nastavi da „Karli Turner prenosi svoja iskustva i takođe da će biti ubijeno još njenih krava.“

Zatim su je odveli u jednu zgradu gde su je podvrgli seriji fizičkih procedura, uključujući uzimanje krvi, nekoj vrstu tuša i ginekološkom pregledu, a zatim je vratili kući.

Endži je bila ekstremno ljuta i uplašena zbog ovog iskustva i kada mi ga je ispričala zabrinula sam se za njenu bezbednost. U to vreme sam već počela sa radom na ovoj knjizi i upitala sam je da li želi da se povuče iz projekta. Ali ona nije dozvolila da je pretnje zastraše i nastavila je saradnju sa mnom.

Ljudi u uniformama su se vratili četiri noći kasnije i Endži je bila odvedena u oblast blizu brda sa podzemnim građevinama. Data joj je injekcija, zatim je usledilo tuširanje, da bi se sprala neka smeđa prašina koja se ranije uhvatila na nju, a zatim i ginekološka procedura. Rečeno joj je da su ona i nekoliko drugih žena deo „genetskog eksperimenta koji uključuje kloniranje i kopiranje DNA.“

Posle toga je sprovedena do drugog mesta gde se nalazilo nekoliko stolova prekrivenih plastičnom oplatom koje je jedna lekarka pomerala. „Sećam se da sam videla dve velike kontrolne ploče i dva velika metalna sanduka pored stola.“ – rekla je Endži – „Lekarka mi je rekla da oni to zovu „stolom vrisaka“ jer mnogo žena poludi pri pogledu na neka 'ispitivanja' koja se ovde obavljaju.“

Položena je na sto i na glavu joj je stavljen uređaj koji je proizvodio glasno brujanje. Privremeno je izgubila svest. Kada je došla sebi, bila je položena na sto glavom prema dole ali je bila u stanju da se pokreće. „Mala srebrna kutija sa otvorom naspram meni je bila postavljena samo nekoliko inči od mog lica.“ – rekla je – „U kutiji je bio sivo-beli mehanički uređaj koji je proizvodio zvuk sličan otkucavanju. Žena je stala ispred mene i umetnula jednu crnu cev u jednu stranu mehaničkog uređaja. Rekla je: „Bio je deprogramiran. Nikada nam se nije dogodila ovakva stvar.“

Endži je upitala da li su nešto uradili sa implantom u njenoj glavi i rečeno joj je da „je tu više od jednog uređaja, da su dva proizvodi vanzemaljaca, a da je jedan došao od njih.“

Endži je upitala: „Zašto ste dođavola stavili implante u moje telo? Čemu oni služe?“

Lekarka joj je rekla da vanzemaljci uz pomoć njih obavljaju različite stvari o kojima njena grupa ne zna. „Ono ne žele da nam daju sve svoje znanje, sigurna sam da to razumete.“ – prenela je Endži ženine reči.

Budući da je imala susrete sa mnogim fizički različitim vanzemalcima, upitala je ženu na koju grupu misli. Žena joj je rekla da ta vojna grupa saraduje sa nekim grupama vanzemaljaca, ali ne sa dve grupe sa kojima je Endži imala kontakt. Rekla je da implanti vojne grupe „mere koliko su puta (oteti sa tim implantima) imali susret sa vanzemaljskim bićima i utvrđuju „približnu lokaciju.“

Tokom daljnje procedure držali su je dole, dok joj je žena umetala neku sondu u levu nozdrvu. Pošto je bio obavljen i drugi test, rečeno joj je da su vanzemaljski implantati deprogramirali vojne implante.

Sledeće čega se sećala je da je bila odvedena u sobu sa drugim ženama gde ih je ispitivao stariji muškarac u oficirskoj uniformi koga je zapamtila kao majora. Sećala se da je rekao: „Ljudi, sve ćete mi reći. Ne želim da budem đubre i to na silu isterujem iz vas, ali ako ne ide drugačije...“

Tri žene su ispitivane pre Endži, a kada je ona došla na red, tražio joj je informacije koje su joj Sivi i Beli dali o njenim implantima. Rekla mu je da je videla četiri vrste Sivih i da ne zna koji su koristili implante na njoj.

„Lažeš!“ – ponovio je major – „Pitaću te još jednom.“

„O kojim vanzemalcima želite da čujete?“ – upitala je – „Rekla sam da sam imala kontakt sa mnogima od njih.“

„Počni sa malim sivim vanzemalcima.“ – rekao je – „Da li su oni govorili o implantima?“

„Ne mogu da razmišljam.“ – rekla je – „Zbunjujete me.“ To je bio njen način da izbegne ispitivanje, jer je smatrala da to „nije njegova stvar“.

Naredio je da je odvedu u drugu sobu, koju su nazivali „soba za ispitivanje“, gde je izgubila svest pošto je dobila još jednu injekciju.

Posle svake otmice vojne grupe Endži je postajala sve uplašenija i zabrinutija. Kada sam joj postavila pitanje o nekoj pomoći, koju su joj mogli pružiti vanzemaljci za koje je smatrala da su joj prijatelji, odgovorila mi je u pismu 02. januara 1994. koje mi je pokazalo da sada u mnogo većoj meri preispituje svoja iskustva, nego što je to činila ranije.

„Otkako je vojska stupila na scenu“ – pisala mi je – „nikakvi mi vanzemaljci nisu priskočili u pomoć. Nепrestano sam molila za pomoć i vođstvo od dobrih sila u Univerzumu, ali nikakva pomoć nije dolazila. Ne znam koji su vanzemaljci pokušavali da mi pomognu, koji da me obmanu. Spiritualni rast i sve dobre stvari koje sam doživela, možda nisu povezane sa mojim vanzemaljskim iskustvima. Možda sam do toga došla sama.“

Očigledno je postojao neko ko je bio svestan njenih osećanja, jer je šest dana posle ovog pisma doživela prvu abdukciju posle više meseci, za koju se činilo da je dizajnirana da je umiri. U noći 08. januara je zaspala u svom krevetu i probudila se na brodu u društvu Sivih. Endži je izjavila da nije bila niti paralizovana, niti u stanju transa i sasvim jasno se sećala da su vanzemaljci upotrebili neki uređaj da bi „locirali i reaktivirali“ implant, umetnuvši nešto u njeno uho. Tada su joj rekli da su gotovi sa njom i da će je vratiti kući.

„Pre nego što odem“ – rekla je Endži – „reći ćete mi o čemu se ovde radi.“

Vanzemaljci su joj odgovorili da su informacije umetnute u implant i da će „saznati sve kada za to dođe vreme“. Međutim, ona je insistirala da postavi još pitanja. Pitala je zašto joj je vojska dala toliko mnogo injekcija i vanzemaljci su odgovorili da vojska koristi „umirujuće droge na svim regrutima, da bi ih sprečila da pobegnu.“ Rekla je takođe da su se vanzemaljci izvinili zbog „indiskretnosti“ vojne grupe i rekli joj da više neće morati da posmatra nikakve „scene sa ubijanjem“.

Endži je sumnjala u to i rekla vanzemalcima da je upozorena da ne „govori“, ali da je ona nastavila da „govori“. Vanzemaljci su odvratili da treba da radi ono za šta sama oseća da je važno. „Rekao je da su vojne snage većinom bile nepoverljive prema onome što su mi ispričali“ – izvestila je – „i da su neke od njihovih demonstracija samo iluzije. To je bio deo njihovog prikrivanja.“

Postavila mu je i pitanje o svemirskom brodu i dobila odgovor da on funkcioniše „uz pomoć snage misli“. Međutim, nije mogla da pita ništa više, jer su tada ušla četiri Siva i otpratila je kroz hodnik do izlaza iz letelice.

„Videla sam da smo se nalazili u hangaru neke baze.“ – rekla je – „Tamo je bilo sigurno preko pedeset vojnika.“

Rečeno joj je da će je ti ljudi vratiti kući, ali pre nego što je uspela da krene prema njima, jedan vanzemaljac je upotrebio neki uređaj, posle čega je izgubila svest. Sećanje joj se vratilo u spavaćoj sobi i toga dana je imala učestale napada bola na strani gde je sonda bila umetnuta u njeno uho.

Kao i kod mnogih otetih, Endžina priča nije završena, niti je jasan vanzemaljski program koji stoji iza njenih učestalih otmica. Međutim, njen izveštaj sigurno izaziva važna pitanja koja će ovde biti samo delimično prezentovana.

U poređenju sa drugim scenarijima abdukcija njen sadrži veoma mnogo tipičnih elemenata: različita fizička ispitivanja; oduzimanje fetusa i prikazivanje bebe; vizija opustošenog sveta; seksualne aktivnosti; seanse sa treningom i instrukcijama; metode teleportacije; crna kutija, ubodi i modrice; i implant, da pomenemo samo neke od njih. Istovremeno, njeni izveštaji o ovim aktivnostima i detalji kontakata koji uključuju i vojno osoblje sadrže više detalja nego što je uobičajeno kod drugih otetih.

Bogatstvo njenih sećanja je veoma netipično. Kod većine abdukcija osoba se seća samo malog dela čitavog događaja i to važi i za mnoge od Endžinih susreta. Ali tokom nekih od njih izgleda da joj je dopušteno da zadrži mnogo više sećanja. Ili to ili jednostavno prirodno nije dovoljno prijemčiva na procedure kontrole uma koje se koriste da potisnu sećanja otetih.

Takođe je netipično obilje informacija koje je primala. Ima mnogo otetih koji primaju instrukcije iz više oblasti na isti način kao i Endži. Međutim, ona je uspela da sačuva enorman broj tih informacija koje stoje u korelaciji sa brojnim ali nepotpunim izveštajima iz drugih slučajeva, kao što su metode kontrole uma, savezništvo između ljudi i vanzemaljaca, implantati.

Ipak se nije sećala svega, kao što je i sama primetila i kao što je pokazala hipnoza. Zašto joj je onda ostavljeno sećanje na te određene stvari? Da li je to programirano ili slučajno? Ukoliko je programirano, od koga i u koju svrhu?

Pojavila su se dodatna pitanja u vezi sa dva nedavna događaja. Ona se odnose na kontraverzan predmet tajne saradnje između ljudskih agencija i grupa vanzemaljaca. Prilikom ispitivanja Endži i drugih žena major se fokusirao na njene informacije o implantima Sivih i Belih. To sugeriše da ova organizacija ne poznaje te vrste i da nije povezana sa njima. Endži je rečeno da vojna grupa saraduje sa nekim vanzemalcima, ali ne sa svima.

Tokom abdukcije 08. januara na brodu jedan od Sivih je govorio o vojnoj grupi u negativnom kontekstu. To je ukazivalo na to da oni nisu povezani. Ipak, kada je letelica sletela, Endži je videla da su bili unutar vojnog objekta.

Sigurno su potrebna neka objašnjenja da bi se razjasnila ova zbrka. Na osnovu onoga što je uočila o odnosima između vojne organizacije i njihovih vanzemaljskih saveznika, Endži je smatrala da su oni neobični. Njen utisak je bio da je ljudska organizacija u mnogo većoj meri bila odgovorna za ekstremno prikrivanje aktivnosti nego vanzemaljci. Međutim, to je delimično bilo bazirano na izjavi jednog vanzemaljca da oni ne brinu o tome da li će se njihovo prisustvo otkriti – sumnjiva tvrdnja s obzirom na potiskivanje sećanja i stvaranje scenarija virtuelne realnosti koje su sprovodili.

Sposobnost vanzemaljaca za stvaranje scenarija virtuelne realnosti neminovno nameće pitanje o realnosti doživljenih iskustava. Endžin muž joj je nedavno rekao da je imao neobičan san u kome su neki ljudi provalili u kuću i odveli je. Ona je imala isti san te noći. Endži je potpuno svesna otvorenih pitanja. „Lako su neka moja iskustva sa njima vodila do pozitivnih transformacija“ – rekla je – „vanzemaljci sigurno nisu ništa otvoreniji prema meni nego što su bili pre pet godina.“

„Otkad sam se podvrgla hipnozi i otkrila neke istine, ne vidim načina da u ovom trenutku zaista razlučim koji vanzemaljci pokušavaju da mi pomognu, koji da me obmanu. Čini se da svi oni deluju tajno, čak i oni dobri i svi oni su stranci po svojim aktivnostima i pojavi.“

„Lako je moguće da su neke vrste eksperimentisale na meni iz sopstvenih interesa i lagale me kao što su lagale druge ljude. Ja ipak ne mislim da je to slučaj sa svima sa kojima sam imala kontakt. Želim da verujem da barem jedna grupa pokušava da mi pomogne, a ne da me povredi ili obmane.“

„Naučila sam da raskrstim sa slepim poverenjem i sada počinjem da koristim svoje bogomdane sposobnosti rasuđivanja, izuzetan oprez i molitve da bih odgovorila vanzemalcima.“ – rekla je Endži – „Ja sam ljudsko biće, a mi ljudi imamo svoja osećanja i svoja prava.“

IX Emi

Od svih kontakata, koje sam primila posle objavljivanja „Into the Fringe“, Emino prvo pismo je bilo najkompulzivnije. Pisala mi je, kako je objasnila, jer je to bio jedini način da se oslobodi pritiska koji je počeo u novembru 1992. posle neobičnog sna. Sledeće nedelje je kupila i pročitala moju knjigu i osetila veoma jaku potrebu da mi napiše pismo i podeli sa mnom taj san.

Kao što će se pokazati, Emi je posedovala snažan osećaj nezavisnosti, samokontrolu, logiku i skepticizam i neverovatnu svojeglavost. Tokom nekoliko meseci se opirala toj „besmislenoj“ potrebi, da bi u aprilu bila spremna da je preispita i zaključila da će je pisanje pisma okončati.

U prvom delu je opisala nekoliko neobičnih događaja koji su imali sličnosti sa nekim podacima koje sam iznela u „Into the Fringe“. Odnosili su se na čudno funkcionisanje telefona, koje je ona duhovito povezala sa „Phantom of The Opera“, neobjašnjive probleme sa električkom i neobičnu buku. Nijedno od tih neobičnih iskustava nije bilo povezano sa vanzemaljskom aktivnošću, što je predstavljalo uočljivo odsustvo u poređenju sa iskustvima iz drugih kontakata. Međutim, tada je počela da opisuje svoj san. U prvoj sceni je bila sa ćerkama u kampu, gde su počele da ih jure „velike tarantule“. Uskočile su u kola i odvezle se, ali automobil je počeo da se podiže iznad drveća i ona je ugledala veliki mesec.

„Ispred meseca“ – pisala je – „sam videla siluete nekih malih, tanušnih bića. Imala su velike glave kao vanzemaljci o kojima sam slušala i kretala su se ispred meseca ili svetla koje ih je obasjavalo. Jedan se okrenuo i pogledao me i videla sam velike, crne oči. Nisam ga se plašila. Pomislila sam: Dakle, nikada nisam videla nekoga od njih – sada znam kako izgledaju.“

Čula je kako se približava snažna buka i odletela je na kuću sa metalnim krovom. „Znala sam da bi metal mogao biti vreo“ – dodala je – „tako da sam znala da ne treba da ga dodirujem.“ Emi je bila u drugoj priči u kojoj je gledala kroz velike prozore u jednu od soba. Tu je videla grupu muškaraca kako poverljivo razgovaraju i čula mekši, ženski glas kako im govori da „se smire jer treba obaviti posao.“ Muškarci su izgledali kao ljudi, ali žena je bila deo „grupe predstavnika vanzemaljaca.“

Kada je bila dovedena u sobu, „ljudi su me predstavili vanzemaljki koja je nosila belu plastičnu masku, da njena pojava ne bi uplašila druge i da se oni ne bi fokusirali na njene oči. Iako je nosila masku, mogla sam da vidim njene oči kroz proreze na masci. To su bile velike, crne oči. U tom trenutku sećam se da sam stajala sasvim blizu nje i njeno lice je bilo tik uz moje, veoma intenzivno!“

Prvi deo u kampu je bio ili prirodni san ili sekvenca iz virtuelnog scenarija, ali je sila iluzije brzo nestala kada je iz kampa prešla u sobu sa vanzemalcima.

Emi je rekla kako joj je vanzemaljka objasnila da je njena rasa ljudima činila stvari koje ne bi trebalo činiti. „Ona i nekoliko grupa njene rase žele da zaustave ovu 'zlorabu' ljudi od strane njene rase. Oni sarađuju sa nekim ljudima sa Zemlje da bi zaustavili taj proces. Drugi ljudi u sobi su bivši piloti, vojni oficiri i drugi profesionalci.“

Bila sam veoma zainteresovana, jer se Emin izveštaj poklapao sa informacijama koje sam nedavno dobila iz dva nezavisna izvora o tajnom programu ili pokušaju nekih delova intelektualnih ili vojnih organizacija da se odupru vanzemaljskim abdukcijama i da na neki način pomognu otećima.

Nisam gajila ni najmanje sumnje da delovi vojske igraju aktivnu ulogu u posmatranju i ispitivanju otećih, jer je moj suprug Česi prošao kroz takva iskustva. Drugi oteći – uključujući Li Heli i Debi Džordan – su takođe izvestili o kontaktima, prisilama, kidnapovanju od strane ljudi, izgleda od strane vojnih agenata, i u nekim slučajevima je bilo objektivnih dokaza koji su potvrđivali ove izveštaje. Ali je to bilo daleko od ljudskih agenata, koji aktivno pomažu otećima, a još pre od saradnje vanzemaljaca i ljudi koji rade protiv programa abdukcija ... A sada je tu bio Emin san.

U nastavku tog izveštaja ispričala je kako je maskirana vanzemaljka kontrolisala njenu pažnju „stavljajući“ joj informacije direktno u glavu. „Objasnila mi je mnogo toga, ali se ne sećam svega“ – pisala je Emi – „Mislim da sam se sećala svoje uloge u tom planu, ali nisam želela da znam ništa o tome, pa sam zaboravila. Nisam želela da se toga sećam.“

„Pošto mi je ispričala taj deo, rekla mi je za implante. Stavila je tanki, metalni instrument nalik olovci u moje desno uho i ja sam pomislila: „Oh, ovo će boleti!“, ali nisam mogla da se pomerim da bih je

zaustavila. Na moje iznenađenje nije bolelo. Izvukla je instrument i na njegovom kraju je bio gladak, okrugli ... predmet boje mesa. Bio je ... crvenkaste boje i proziran. Kada sam pogledala bolje, mogla sam da vidim nešto unutar tog predmeta.“

„Taj deo“ – naglasila je Emi – „kada je izvukla tu stvar iz mog uha, je bio najrealniji, najjasniji i najintenzivniji deo mog sna. Bilo je veoma važno da to zapamtim. Mislim da mi je to rekla“.

Emi je rekla da su joj vanzemaljci objasnili neke stvari u vezi sa implantima, a zatim je vanzemaljka uklonila drugi implant iz Eminog vrata. To je bio „taman, cilindričan“ predmet, „dugačak oko tri centrimetra“ sa nečim bodljikavim na vrhu, nalik veoma tankim žicama. Vanzemaljka je tada objasnila kako implanti funkcionišu.

„Pokazala mi je tu stvar koju je izvadila iz mog potiljka“ – ispričala je Emi – „i rekla: Ovo je usađeno duboko u kičmeni stub. Ne mogu tačno da se setim objašnjenja, ali mi se čini da je rekla da ta stvar kontroliše mišiće tela kada se aktivira. Blokira mozak i postaje 'centralna komanda' tela. Takođe je rekla da se te stvari ponekad postavljaju u donji deo leđa, između četvrtog lumbarnog kičmenog pršljena i zdelice, ali da se najčešće umeću u potiljak. Ne želim da se sećam kako i zašto je ta stvar funkcionisala.“ Vanzemaljka je ispričala Emi još toga o implantima, o naporu svoje grupe da ih ukloni iz otetih i drugim stvarima kojih Emi nije mogla da se seti.

„Sećam se da joj je bilo žao zbog onoga što su neki od 'njenih ljudi' činili.“ – pisala je Emi – „i ona i drugi su pokušavali da pomognu. Poslednje čega se sećam je da mi je pokazivala nešto na veoma velikom TV-u ili kompjuterskom ekranu ili prozoru.“

Emi je završila pismo rekavši da je posle čitanja moje knjige pomislila da podeli taj san sa mnom, iako joj se činilo „besmislenim“ da nekome piše o „snu“. Nije se žalila zbog sna, niti je pominjala aktuelna iskustva sa vanzemalcima, niti je tražila bilo kakav savet, pomoć ili odgovor. Jasno, Emi je napisala pismo samo da bi se oslobodila pritiska.

Međutim, meni nije bio potreban poseban poziv da joj odgovorim, jer su njene informacije bile suviše provokativne da bi bile ignorisane. Emi je prokomentarisala da „izvesni elementi mog sna podsećaju na delove moje knjige.“, ali kada sam ponovo pročitala njen san, mogla sam da primetim veoma malo sličnosti, izuzev činjenice da je i moj suprug video ljude iz vojske i da sam ja imala sećanje na implant u uhu. Međutim, sumnjala sam da postoje još neki detalji koje nije podelila sa mnom, jer se ljudi često suzdržavaju od iznošenja čitave istine pred nekim koga ne poznaju dobro. Nisam bila zainteresovana samo za sadržaj sna, već sam želela da saznam više o Eminoj situaciji, jer je živela u istom gradu u kome je živela i moja porodica tokom iskustava opisanih u „Fringe“. Najzad, tu je bila i činjenica da je osećala kompulzivnu potrebu da kontaktira mene, a ne nekog drugog istraživača i mogućnost da je naš kontakt bio usmeravan.

Dobila sam njen broj preko informacija i telefonirala joj u najkraćem mogućem roku. Saznala sam da je razvedena majka dve mlade devojke. Rođena je u Dalasu 1953, ima škotsko, irsko, englesko i francusko poreklo i većinu svog života je provela u oblasti Metropoliksa. Emi je bila iznenađena mojim interesovanjem. U stvari, kako mi je kasnije duhovito priznala, pitala se „da li su mi baš sve daske na broju, kada me zanimaju takvi snovi.“

Međutim, pristala je da sa mnom podeli više informacija o mnogim svojim iskustvima za koja je priznala da više podsećaju na „Fringe“ iako nisu sadržala svesna sećanja na vanzemaljce i NLO. Zamolila sam je da opiše svako prošlo neobično iskustvo, bilo koje vrste, i posle nekoliko nedelja je završila listu sa snovima, psihičkim, telepatskim i mešovitim iskustvima.

„Bilo je znatno teže (sastaviti listu) nego što sam očekivala.“ – rekla je – „Bilo je kao da pokušavam da vidim kroz gustu maglu. Uvek sam te stvari držala dalje od svoje svesti.“

Ta distanca je bila brzo prevaziđena i tokom nekoliko narednih meseci zajedno smo istražile njena sećanja i beleške u dnevniku koji je vodila tokom više godina. Emينو progresivno otkrivanje same sebe je priča za sebe. Bila je uklanjana naslaga za naslagom potisnutih iskustava i poricanje je nestalo kada je ponovo pročitala dnevnik i shvatila da su neki moćni fenomeni bili deo njenog života od detinjstva.

Već u uzrastu od četiri godine imala je osećaj „uticaja“ iz nekog nevidljivog izvora. Sa sedam je prepoznala taj izvor mnogo direktnije, nazvavši ga „Mnogi u Jednom“, jer je mogla da čuje više ljudi kako govore u saglasju. U adolescenciji nazvala je ovu silu „Savet“ (Council).

„U početku sam samo čula kako govore jedni drugima, ne meni.“ – objasnila je – „Čula sam ih razgovetno samo nekoliko puta, kao kada su mi rekli da će moja majka umreti (i jeste) i da će se još neki događaji odigrati u budućnosti (i dogodili su se).“ – objasnila je – „Obično sam opažala dijalog u vidu simbola, slika i koncepata. Dok bih 'slušala', zaboravljala bih govor, reči bi prestale da postoje i zaboravljala bih šta znači koristiti glasne žice. Nazivala sam to 'jezikom bez glasova'. Bez stanja transa.“

Imala je kratko ali živo sećanje na viđenje male, tamne figure kako brzo promiče kraj vrata spavaće sobe jedne noći. Takođe se setila da je jedne noći sa deset godina hodala poljem blizu svoje kuće. Nije imala ideju zašto je otišla tamo, niti se sećala šta je tamo radila, niti mnogo toga o povratku kući.

Godine 1965. Emi je sanjala da stoji u zadnjem dvorištu i maše NLO-u koji je kružio iznad njene kuće, a sledećeg trenutka se probudila iznenađena što je u krevetu. San se činio toliko realnim, da je ustala kako bi videla da li je NLO u blizini. Treba se setiti da je 1965. slučajno predstavljala „bum“ u pogledu viđenja NLO-a i susreta širom čitave zemlje.

Nekoliko meseci kasnije Emi je prošla kroz naglu (unutrašnju) promenu stavova i interesovanja, počela da se bavi naučnim disciplinama i ostvarila veliki intelektualni napredak u školi. Psihički element se takođe mnogostruko uvećao i u svojim kasnim tinejdžerskim godinama počeli su da se javljaju mnogi snovi o nepoznatoj „nastavnici“ koja ju je intenzivno podučavala mnogim stvarima, počevši od levitacije. Iako ih je nazivala snovima, seanse podučavanja su imale istinski efekat na Emi i ona je jednom prilikom pomerila flašicu šampona i gotovo preplašila sebe na smrt. Kada su se u lekcije uključile i instrukcije o delovanju na električne uređaje, Emi je ponekad imala prilike da primeti fizičke, spoljne efekte svojih sposobnosti da deluje na uređaje iz svoje okoline.

To je bilo i vreme kada je nekako prihvatila činjenicu da njenim iskustvima rukovodi „Savet“. Bila je usmeravana da proučava određene teme i usađeni su joj mnogi koncepti i ideje o vremenu, prostoru, fizici i druge kompleksne misli. Sve skupa, Emi je stekla osećaj o sudbini i svrsi koju nije mogla da razume, ali ju je osećala kao izvesnost.

„Uplašena sam“ – zapisala je u svom dnevniku u januaru 1971. – „jer nešto moćno i nepoznato navaljuje na mene, svakog trenutka sam izbačena iz kontrole i gurana. Gurana sam u stanje ili na nivo uma sa kojim se nisam mogla boriti ... možda bih i išla u tom pravcu, ali nisam želela da budem gurana dok ne budem spremna. Svaki put kada bih viknula: „Nisam spremna, ostavite me!“ i razmišljala o nečem drugom, bila sam dobro.“ Drugi zapis tokom tog perioda je sadržao i primedbu: „Znam da određene stvari moraju da budu urađene i kao neki robot ja ih izvršavam.“ i „Osećam se kao glasnik. Uvek sam osećala svoju svrhu, ali je nisam poznavala.“

Veliki deo poruka nije dolazio u obliku reči, već u vidu koncepata i slika. Međutim, javila se i jedna izjava u verbalnom obliku. „Ja sam ja. Ja sam mnoštvo. Mi smo mnoštvo. Ja nisam.“ Emi je rekla da je ta izjava bila neka vrsta zagonetke o „Savetu“. „Odnosila se na moju egzistenciju kao jedinice (Ja sam ja), moju povezanost sa svim umovima (Ja sam mnoštvo), moje upijanje u Jedno (Mi smo mnoštvo) i moj identitet sa Jednim (Ja nisam). Često se ponavlja u mom dnevniku kao neka vrsta zaveta ili razumevanja.“

To takođe veoma podseća na poruke koje su date Lizi i Aniti, Oni su ti, ti si oni Lizi i IRU-URI komunikaciji koju je Anita primila tokom meditacije sa pitanjima i odgovorima.

Emi je i dalje imala snove sa treningom, dokumentovane u dnevniku, tokom kojih je podučavana kako da levitira, kako da utiče na električne uređaje i da se kreće kroz čvrste objekte.

Tokom vraćanja na dnevnik pojavilo se obilje dokaza o dugoročnom delovanju nepoznate sile na Emin život. Neki od tih detalja su, nasuprot njenoj tvrdnji da nema sećanja na abdukcije, ukazivali na moguće vanzemaljske aktivnosti u središtu svega toga.

Elementi koji su ukazivali na vanzemaljske aktivnosti, kao vremenski prekidi i viđenje NLO-a su bili u njenom dnevniku i u njenim sećanjima, iako je potisla većinu tih događaja. Pored epizode sa vremenskim prekidom i malog stvorenja koje je u uzrastu od sedam godina videla kako se šunja – što je bilo praćeno zamagljenošću očiju prilikom buđenja sledećeg jutra – postojao je i događaj u uzrastu od petnaest godina sa fizičkim prisustvom koje ju je uznemirilo.

Ostavši kod rođake jedne noći Emi je osetila da je nešto u sobi pre nego što je zaspala. Upalila je svetlo da bi videla o čemu je reč, ali nije mogla ništa da razazna. Pošto je zaspala imala je neobičan, zastrašujući san o porodici koja pokušava da dođe do duha mrtvog rođaka i kada su ljudi u njenom snu u jednom trenutku počeli da vrište i ona je vrisnula i probudila se.

„Osetila sam da me neko gura ili bocka u leđa, čitav krevet se tresao, zavese su lelujele i ponovo sam osetila nečije prisustvo u sobi. Otrčala sam ... u sobu svoje majke i ona me je poljubila i rekla da je to bio samo san.“ Bilo je toliko uznemirujuće da je odbijala da spava u toj sobi tokom dve nedelje.

Tokom godina su zabeleženi i drugi sumnjivi snovi, uključujući i dva iz 1977. koji su jasno ukazivali na vanzemaljski susret sakriven ispod paravan-memorije. Sanjala je: „Mali dečak koji je stajao u pošumljenom parku me je pozvao da izađem iz kuće. Uzeo me je za ruku i šetali smo kroz park po noći.“

Opis drugog sna je bio znatno detaljniji. „Sanjala sam kako mi lekarka daje injekciju, umirujuće sredstvo.“ – zapisala je u aprilu 1977. – „Tada je nestala a u drugom snu sam bila hipnotisana. Čovek u koga sam izgleda imala poverenja i nekolicina drugih, koje sam jedva mogla da vidim, su stajali oko mene. Čovek je bio tako ljubazan; rekao mi je da se opustim i na neki način mi telepatski objasnio da je prethodni san o umirujućoj injekciji bio neka vrsta pre-hipnotičke sugestije koja me je opustila za prethodni san. Tada me je hipnotisao. Ne sećam se ostatka, ali je moj osećaj tokom sna bio neka vrsta posezanja ka tom energetskom izvoru koji sam nazvala Savet.“

To je bio najintrigantniji san. Činilo se da na neki način odgovara fenomenu paravana iza koga su često sakrivene abdukcije, ali se činilo da u sebi sadrži i ljudski element.

Međutim, to nije bio slučaj sa snom koji je Emi zabeležila 27. maja 1981. kod koga je indikacija na vanzemaljske aktivnosti postala očigledna. „Prošle noći sam sanjala izuzetno neobičan san.“ – zapisala je – „Ne sećam se da sam ikada ranije imala takav san. Moje telo je u horizontalnom položaju lebdelo kroz kuću. I ranije sam sanjala da letim, ali uvek vertikalno i uvek kombinovano sa nerealnim elementima. Ali u ovom snu sam znala da spavam i lebdela sam kroz vrata spavaće sobe, kroz kuhinju, oko ugla i odlebdela do zadnjeg hodnika. Videla sam kako zidovi prolaze kraj mene i svaki detalj je bio ono što u realnosti i jeste. Počela sam da uočavam nedostatak podsvesnih simbola kao u snovima i uznemirila se. Uplašila sam se kada sam osetila da to nije san i odjednom osetila kao da sam usisana natrag u svoj krevet – kroz zid?!“

Emi je nacrtala sliku tog scenarija kako ga se sećala 1981. „Posle svih snova koje sam imala“ – pisala je – „moram reći da ovo nije bio san! Činio se realnim, izgledao je realno i osećaj je bio realan. Ne znam kako, ali znam da sam se probudila tačno u onom trenutku koji sam kasnije nacrtala.“

Sećam se kako prolazim kroz prozor na stražnjim vratima. Sećam se kako letim kroz krošnje drveća. To je sve čega se sećam dok nisam bila usisana nazad u krevet.“

Detalji iz njenog sna se tačno poklapaju sa sličnim detaljima iz drugih izveštaja o otmicama, što u sklopu sa prethodnom epizodom vremenskog prekida i drugim pokazateljima ukazuje na vanzemaljsko kontakte.

Imala je svesno viđenje NLO-a sledeće godine, u julu 1982. u gradu u severnom Teksasu u kome smo i moja porodica i ja živeli u isto vreme, iako se nismo poznavali. Kada je prvi put pomenula to viđenje u na početku prepiske, letimično je prešla preko tog događaja, jedva ga pomenuvši: „Mislim da sam samo jednom videla NLO (u stvari pet NLO-a) kada su pre više godina preleteli iznad mog stana.“ Kada smo se srele, zamolila sam je za više detalja, ali njen izveštaj nije bio mnogo detaljniji. Rekla je da je bila napolju, po danu, kada se pet NLO-a približilo, da je povikala da bi dozvala susede i da je stajala napolju, posmatrajući ih.

Međutim, Emi mi je kasnije ispričala da se nešto 'neobično' dogodilo tokom našeg razgovora. „Nisam ti rekla, ali me je to tada prilično uznemirilo. Sećam se da sam videla NLO-e kako lete u mom pravcu dok sam sedela ispred svog stana. Zatim su lebdeli, sporo i bez ikakvog zvuka, direktno iznad glave. Taj deo je još uvek bio veoma jasan. Shvatila sam da su to NLO-i i uzbudila se. Pozvala sam momka iz stana pored mog da dođe i vidi ih. Onda sam hodala ispod njih, direktno ispod njih, ... nisam skidala pogled.

„Međutim, od trenutka kada sam došla u zadnji deo svog stana, moje sećanje je postalo zbrkano. Sve do tada sve je bilo kristalno jasno... ali od trenutka kada sam otišla u zadnji deo stana, imam dve vrste sećanja. Sećam se kako ih gledam kako polako odleću, ali se takođe sećam kako uzimam dvogled ili mali teleskop i gledam kroz njega. Nikada nisam imala dvogled, a još nisam otpakovala svoj teleskop.“

Budući da nije poznavala praksu paravan-memorije tokom abdukcija, Emi nije mogla da razume kako je moguće da ima različita sećanja u vezi sa istim vremenskim periodom. Jedna 'tračnica sećanja' je sadržala svesne parametre događaja: viđenje NLO-a, pozivanje suseda, odlazak do zadnjeg dela stana i posmatranje letelice kako odlazi. Ono što nedostaje u ovoj 'tračnici' je kontinuitet od trenutka kada je videla NLO direktno iznad sebe do trenutka kada ih je posmatrala kako odlaze – epizoda sa vremenskim prekidom.

'Druga tračnica' očigledno popunjava tu vremensku prazninu. To sećanje joj govori da je u tom vremenskom periodu posmatrala NLO-e ili kroz teleskop ili dvogled, što bi značilo da se vratila u stan, otpakovala teleskop ili nabavila dvogled i vratila se napolje, gde je ponovo počelo njeno svesno sećanje. Međutim, to se očigledno nije dogodilo u realnosti, bez obzira šta se odvijalo u okviru druge 'tračnice sećanja', jer je teleskop još uvek bio zapakovan, a dvogled nikada nije imala. Nešto drugo se odvijalo u tom vremenskom periodu što joj nije dopušteno da zapamti svesno, što je standardna operativna procedura tokom abdukcija. Ovaj događaj je bio veoma zbunjujući za Emi, kao što su bili i snovi o koje je povremeno imala o tome kako se oprašta od NLO-a mašući im. U jednom od takvih snova stajala je sa sestrom u polju i mahala NLO-ima. „Kada sam se probudila u krevetu“ – ispričala je – „još uvek sam osećala hladnoću zbog boravka napolju. Ustala sam i otišla da se uverim da li su deca u krevetu, u toj meri mi je sve izgledalo realno.“

Tokom svih tih prethodnih događaja, snova i sećanja Emi se nije sećala ničega o vanzemalcima ili o boravku na NLO-u. Međutim, san u novembru 1992. kada je jasno videla sivog „vanzemaljskog predstavnika“ ženskog pola i preko volje ju je doveo do mnogo jasnijeg uviđanja da su vanzemaljci predstavljali deo njenog života.

Kada je Emi shvatila koliko se neobičnih događaja odigralo još od njenog detinjstva, odlučila je da ispita neka svoja sećanja regresivnom hipnozom. Kao advokat bila je upoznata sa teorijom regresije, ali je nikada nije isprobala.

Dogovorila je susret sa Barbarom Bartolik u leto 1992. i prošla kroz dve seanse regresije, nadajući se da će saznati više o tom delu života koji je bio sakriven od nje. Tokom prve regresije istražile su neka sećanja iz ranog detinjstva i adolescencije, ali je za Emi bilo izuzetno teško da verbalno uobličiti ono čega se setila tokom stanja transa. Postalo je očigledno da je njeno sećanje inhibirano preko nekoliko blokova, koji su je sprečavali da govori o tim iskustvima, pogotovo kada je uspela da se seti pretnje koju joj je uputio jedan od Sivih kada je bila veoma mlada. U fragmentarnim sećanjima Sivi joj je rekao da će njena mačka biti ubijena, ukoliko bilo kome bude rekla nešto o njegovoj poseti. Emi je pokušala da to ispriča svojoj majci i mače je kasnije umrlo, mada Emi nije bila sklona da veruje da je ta smrt delo vanzemaljaca.

Takođe se setila kratkog iskustva od pre nekoliko godina, velike letelice koja je nadletala baštu njenog oca. Rekla je Barbari da je posmatrala letelicu iz velike blizine, želeći da je odgurne, ali je na neki način primila jasnu poruku „Ne dodiruj.“ Emi je rekla da nije želela da uđe u letelicu ali je uvedena unutra, gde je videla istog onog Sivog koji joj je pretio da će ubiti njenu mačku.

„Videla sam sebe kako razgovaram sa nekim unutra.“ – „Taj 'tip' koji je pretio da će ubiti moju mačku je bio unutra. Bili smo blizu vrata. On je bio viši od mene i lice mu je bilo tik uz moje.“

Kao sledeće Barbara i ona su istražile sećanje u dobu od petnaest godina sa guranjem i bockanjem u leđa i krevetom koji se trese. „Tokom seanse videla sam sebe kako izlazim kroz stražnja vrata. Nisam mogla da razumem jer sam izgledala poput duha i nisam hodala, već lebdela. Dok je pokušavala da posmatra taj događaj, sve vreme se ponavljala ista scena, kako ide ka zadnjim vratima, kako poseže za nečim i nikako nije mogla da pređe tu tačku. „Pretpostavljam da je bilo suviše teško gledati u to.“ – rekla je „Sećam se aktuelnog osećaja da je nešto u mojoj sobi i kako me bocka i gura u leđa – bilo je tako realno. Bilo je zastrašujuće.“

Treća epizoda koju su ispitale je obuhvatila je lekcije iz detinjstva o religiji. „Crkve nisu Bog“ – rečeno joj je – „Statue i slike nisu Bog. Sveštenici i kaluđerice nisu Bog. Niko ne čini grehe.' To nije imalo smisla.“

„Šta su ti još rekli?“ – upitala je Barbara.

„Da pogledam iza slike.“ – odgovorila je Emi – „Sve su to laži. To me je razljutilo, da sve te kaluđerice i sveštenici lažu. Zašto mi to govore ako to nije istina. Rekli su da je Isus bio neka vrsta vojnika i da je trebalo da povede ljude u izvesnom pravcu.“

„Šta su oni želeli da ti znaš?“ – upitala je Barbara.

„Da ne treba da verujem.“ – rekla je – „Trebalo da se pretvaram da sam saglasna, treba da se pretvaram da verujem, kažu propovednici.“

Na drugoj seansi Emi se vratilo kratko sećanje na još jedan „san“ sa susretom sa Sivima koji je imala u aprilu 1993. „Sanjala sam kako neki NLO-i sakupljaju ljude.“ – ispričala mi je kasnije – „Određeni ljudi, ne nasumično. Stajala sam i čekala da dođu, trebalo je da čekam. Uperili su sjajno svetlo u mene i našla sam se na brodu. Prvo sam gledala u sjajnu površinu, kao ogledalo, zatim sam se okrenula. Videla sam mnogo Sivih sa nekim instrumentima ili komandama, veoma zauzete.“

„Jedan Sivi je okrenuo glavu ka meni i ja sam ga prepoznala.“ – „U stvari to je bio isti onaj Sivi koga sam videla (u novembru 1992.) obasjanog mesečinom ili nekim svetlom. Razgovarali smo očima. Imala sam utisak da smo on i ja jednom bili veoma bliski, negde smo već bili zajedno i bili smo 'isti'. Kao da smo bili blizanci. U stvari mi je nedostajao. Htela sam da se vratim na to „ranije“. Nečega sam se sećala. Rekao mi je da treba da 'ostanem ovde'. Pretpostavljam da je mislio na sadašnjost.“

Opisala je i istovetnost koju je osećala sa vanzemaljcem blizancem. „Osećala sam da sam jedna od njih i razmišljala sam o Barbari kao o 'ljudskom biću sa ustima'. Kao da sam gledala kroz oči Sivih!

Ako bih o tome razmišljala kao ljudsko biće, bili su hladni i nezainteresovani. Ako se setim načina na koji sam razmišljala kao jedan od njih, to nije bilo ni hladno niti nezainteresovano, jednostavno način da se bude.“

Tokom hipnotičke seanse Emi je u spavaćoj sobi mogla da vidi dvojicu njih kako telepatski komuniciraju i osećala je istu srodnost sa entitetom. Kada je Barbara upitala zašto su Sivi bili tamo, Emi je odgovorila: „Ja to ne treba da znam.“

„Pitaj šta možeš da znaš.“ – predložila je Barbara.

„Rekao je da će se tokom sledeće decenije očekivati da ljudi misle isto.“ – rekla je – „Biće podučavani da misle isto kao i oni. Jednostavnije je za njih.“

Proširivši ono što joj je rečeno, Emi je rekla da će vanzemaljci, koji vrše abdukcije, u sledećoj deceniji sprovesti program u okviru koga će „ljudi biti podučavani da misle isto“. Žalosni deo je da će svako misliti da je to normalno i da je to njegova ideja. Čak će im se i sopstvena 'individualnost' činiti realna, ali to neće biti tako u stvarnosti. On i drugi vanzemaljci pokušavaju da to spreče. To već traje dugo vremena.“

Pod hipnozom Emi je pokušavala da objasni tu informaciju i odjednom rekla: „Rekao mi je da se setim pravila. Pokušavam. I on pokušava da mi pomogne da setim. Izlazak iz programa će rezultirati oštećenjem sinapse. Tako je teško, bez reči, rečima.“

„O čemu se tu radilo?“ – pitala je Barbara.

„Čini ono što znaš da činiš“ ponovila je Emi mehanički pravila Sivih, „*budi čovek, budi ono što jesi*. Pravilo broj dva, *Bez sećanja*, pravilo broj dva.

Ta pravila su joj bila data veoma rano u njenim iskustvima sa neidentifikovanim entitetima i uvek su uključivala i program koji ju je sprečavao da govori o tim događajima. Jedna beleška napravljena u dnevniku u uzrastu od sedamnaest godina se odnosi na ta pravila. „Ne smem da ponovim prethodnu grešku.“ Emi je rekla da je greška koju nije trebalo da ponovi bila razgovor sa majkom o tim iskustvima.

Prvi put kada je kao odrasla osoba pokušala da to kaže nekom drugom, spoljno ometanje ju je sprečilo u tome, kao što to pokazuje beleška u dnevniku od 16. decembra 1992. „Pisala sam pismo dečku te noći“ – zabeležila je – „i slušala radio. Kada sam počela da pišem o razlici između toga šta srce oseća i šta um zna (lekcija primljena od Savete), radio je počeo da emituje sve moguće tonove, podnošljive i nepodnošljive za uho. Nešto sam nameravala da kažem u pismu. Ne mogu da se setim šta sam htela da kažem“. Ta buka je obuhvatala „glasove, jednozvučne, na nekom (stranom) jeziku.“

Pod hipnozom Emi je stalno imala teškoće da govori o tim događajima i često je pominjala pravilo protiv „saopštavanja“. Kada je Barbara kasnije pokušala da razgovara o ugrađenim blokovima, Emi je bila sumnjičava i nije mogla da prihvati ideju da bi Savet programirao takvu inhibiciju. Tako je bilo dok nije pregledala stare dnevnike i pronašla belešku, koja je sledila posle beleške o „ne saopštavanju“, o tome da je konačno došla do dokaza o kontroli uma.

Njena sećanja na događaj iz sna u novembru 1992. su bila detaljnija i o njima je bilo lako razgovarati, kao da je program bio neefikasan, makar na toj tački. Ušla je u nekoliko scena, prepoznajući da je veliki pauk u stvari bio lebdeći probni uređaj u sobi sa njom i humanoidnim osobama kojih se sećala. Takođe je shvatila da je tokom dela susreta bila sa njima na probi u svom stanu. Ali najvažnija informacija se ticala implanata. Kada se setila objekta boje mesa koji je uklonjen iz njenog uha, rekla je Barbari da je on korišćen kao transmiter ili monitor. Emi je rekla da joj je maskirana vanzemaljka objasnila svrhu implanta koji je uklonjen iz potiljka.

„Ona je rekla da su to kratki spojevi i da to može da ubije.“ – rekla je Emi – „Može da ubije onoliko njih koliko to oni žele. On je u vratu. Star je, ali neki ljudi ga još imaju. Kada požele da ih ubiju ... Ne dopadaju mi se te stvari. On radi mnogo stvari.“

„Koje druge stvari?“ – pitala je Barbara.

„On pravi od ljudi marionete.“ – uzviknula je Emi – „Ona kaže da oni na taj način mogu da kontrolišu svakoga. Gomila prokletih robota hoda okolo. Ali oni ih uklanjaju, stari su. Nekada u podnožju leđa, zaista nisko, ali to je samo deo kontrole. Drugi deo kontroliše gornji i donji deo. Gore do mozga i dole niz telo. Stari. Ona kaže da oni sada koriste nešto drugo.“

„Gde se stavljaju novi?“ – pitala je Barbara.

„Mali mozak.“ – odgovorila je Emi.

„Kako ga postavljaju?“

„Ne od nazad kao stare,“ – odgovorila je Emi, pokazujući prstom na tačku iza svog uha. – „Vi ne možete da ih izvadite, samo oni to mogu. Oni mogu da učine da ... ljudi sa starim i sa novim ... čine ono što im se kaže da čine. Ukoliko ne čine, rade druge stvari, prebace ih na drugi kolosek kao marionete, isključe ih. Mogu da ih ubiju ili dovedu u neko stanje ... mnogo različitih stepena... mogu to da koriste kao kaznu, da oduzmu moć, ali ostave svest, ili kontrolišu svest. Ili mogu da ubiju. Ja sam luda!“

„Sa jedne strane mogu da ubiju, sa druge da kontrolišu i svi stepeni između. Kazna je u sredini kada postoji svest ali ne i moć. Ponavljanje, opet i opet, strah prevladava, i oni više ne moraju da kažnjavaju. Strah je povezan sa kažnjavanjem, tako da ne moraju da pomeraju prekidač tako daleko. Strah i kontrola. A ukoliko ne funkcioniše, oni ga podešavaju da ubije. Kada telo umre, ono dezintegriše sve implante. Prestaju električne aktivnosti. Oni koriste naš mozak kao bateriju. Kada se strujni tok prekine, implant nestaje. Kao tik-tak.“

„Koliko ljudi ima implante, šta mislite?“ – upitala je Barbara – „Da li postoji neka selekcija?“

„Svi koji su podložni strahu, u bilo kom stepenu.“ – odgovorila je Emi – „Oni vas testiraju. Rekla mi je da su na meni izvršili testove za strah, nuklearne katastrofe (odnosi se na brojne noćne more). Bila sam dobra na testu, uplašila sam se. Pitam se kako su me našli. Oh, praćenje signala. Stare su lako mogli da prate, ti dripci. Oni (vanzemaljci koji vrše abdukcije i implantiranje) znaju da ih (pomiriteljska grupa vanzemaljaca i ljudi) uklanja i to im se ne dopada. To je razlog zašto ih nekada menjaju, instalirajući drugačiji signal.“

„Ko sprovodi te zamene?“ – upitala je Barbara.

„Drugi ... druga grupa.“ – pokušala je Emi da objasni.

Barbara ju je zamolila da opiše te druge, ali Emi je bila usredsređena na nešto drugo.

„Ona kaže da će to biti tu za godinu dana.“ – rekla je, pokazujući na čelo.

„Šta će biti tu za godinu dana?“ – pitala je Barbara.

„Ono što mi je potrebno, alatke.“ – odgovorila je Emi – „Fokus, veoma važno. Rekla je da još uvek nisam spremna da znam. Za godinu dana. Rekla je da ću se setiti tri momka koji staje pored. Oni posmatraju. Nisu obični, mogu da razgovaraju očima. Ne znam da li su to naučili ili nešto drugo. Jedan sa srebrnom kosom i jedan sa naočarima.“

„Da li su to vanzemaljci?“

„Neki od njih. Njihove oči, imaju kontaktna sočiva. Bez njih“ – objasnila je Emi – „imale bi prorez. Ne kao mačije oči, suviše su velike. Linija. Kaže da je ionako nalik meni. Onaj sa srebrnom kosom, on je glavni. Kaže mi da ih zaboravim. Šest stopa visok, prosečne građe, obična košulja.“

„Kakvo je njegovo lice?“

„Nije suviše puno, niti suviše uzano, prave veličine naspram tela.“ – rekla je – „Oči ne odgovaraju.“ Ukazuje na čoveka sa razdeljkom. „Neuredna kosa, prosečna građa, izgleda kao običan poslovni čovek. To bi mogao biti onaj sa kontaktnim sočivima. Fin je.“

„Šta je sa drugim čovekom?“ – upitala je Barbara.

„On kaže, *Ne gledaj*. Dopušta mi da gledam u njega, ali ne i njih. Vidim da ima kontaktna sočiva. Smeđe, velike oči, ali bez zenice i dužice, ako se pogleda izbliza. To je razlog zašto ponekad nose naočare u boji.“

„Kakav je tvoj osećaj u vezi sa tim momkom?“

„Tužna sam. Oni su nekada bili tu gde sam ja, manipulisani. Ne žele da mi kažu suviše, jer to ne bih mogla da podnesem. Zbog toga mi kaže da ne gledam.“

„Da li su svi ljudi izmanipulisani?“

„Ne svi.“

Budući da je imala teškoće da slobodno govori u stanju transa, Emi je kasnije van hipnoze opisala stvari koje tada nije bila u stanju da artikulise. Dala je detaljan opis scene u trezariji, gde je videla proveru kojoj su se pridružila tri čoveka. Sledeće čega je bila svesna, pošto su joj predstavili maskiranu vanzemaljku, je da je odvedena u veliku, podzemnu odaju. Dok su je dva entiteta pratila u tu prostoriju, uočila je hrapave zidove koji su potvrđivali da se nalazi ispod površine. U to vreme je živela direktno preko puta zgrade FEME i ta zgrada je dobila masivno proširenje, sa antenskim rešetkama i novim zgradama, iznad i ispod površine. Ali ni na koji način nije mogla znati da li je to ta zgrada ili neka druga.

Emi je skicirala prostoriju u kojoj je bila sa tim čovekom i maskiranom vanzemaljkom. Tokom hipnotičke seanse je osetila određeni miris koji je podsećao na „sredstvo za glačanje“ i koji je poticao iz crne, rebraste cevi. Maskirana vanzemaljka joj je rekla da to vanzemalcima olakšava disanje. Upitana da li je uočila elemente vojnog prisustva u zgradi Emi je odgovorila da nije primetila ništa od toga.

Imala je da kaže još nešto o ljudima, posebno o vođi srebrne kose koga je nazvala ‚Staro mačije oko‘. „Čak i tokom hipnotičke seanse“ – primetila je – „slika ‚Staro mačije oko‘ je bila uz mene, veoma živo. Jednom kada ‚razgovarate‘ na taj način, uvek osećate vezu. Imala sam utisak da je ‚Staro mačije oko‘ ili u vladi ili na nekoj visokoj poziciji u vojsci.“ – dodala je – „Ljudi ga gledaju svakoga dana ali ne znaju ko je on zaista.“

U vezi sa drugom dva čoveka je rekla: „Prema ta tri čoveka se javio osećaj duboke tuge. Oni su bili dizajnirani kao i mi. Posmatrali su kako ‚razgovaram‘ sa ‚Starim‘, kako prihvatam informacije i moju lojalnost. Jednostavno sam imala utisak da su me uhvatili.“

Zabrinuta zbog onoga što joj je rečeno o implantima i njihovoj funkciji, Emi je potražila medicinske tekstove o malom mozgu i kičmenoj moždini, mestima na koja se postavljaju implantati. Saznala je da

je kičmena moždina razvodni centar za nervne impulse iz centara velikog mozga koji kontrolišu vitalne funkcije kao što su temperatura, puls, gutanje i disanje.

Mali mozak je definisan kao kontrolni izvor za mišiće i ravnotežu, kao i za voljne pokrete, koordinaciju i čak glasne žice – što je, kako je Emi zabeležila, moglo da objasni fizičke teškoće kod nekih otetih prilikom pokušaja da govore o svojim iskustvima. Informacije su se poklapale sa funkcijama implanta koje je navela maskirana vanzemaljka.

Posle događaja u snu iz novembra 1992. Emi se setila još nekoliko događaja iz snova. Imala je nagle fleševe sećanja i uočila više dokaza o vanzemaljskom angažovanju. Imala je snove o pomeranju čvrstih predmeta, jedan u kome su bile i njene ćerke i Emi je rekla da nije bila „srećna“ kada je videla entitete sa njima, mada je osećala da su visoka bića koja su stajala tu bila 'mirna, 'mudra' i 'prilično prijatna'. Sanjala je da je na letelici ponovo sa maskiranom vanzemaljkom koja joj je rekla da će ljudima biti rečeno „ko i šta su oni zaista“, kao i istinu o svakome. U sledećem snu navedena je da oseti kako će je „vlada“ „ubiti“ zbog toga što govori o tome šta vlada radi ljudima.

Tokom „snova sa treningom“ Emi se probudila i jasno čula glas žene u svojoj glavi. „To nije san!“ – zabeležila je u dnevniku. 'Pokušala da zapišem ono što joj je žena rekla, čula je kako kaže NE! I počela da zaboravljam. Pokušala da zapišem, ali je ruka bila umrtvljena. Veoma umorna danas, zaspala na kratko, još snova sa treningom.“

Jedan od najuznemiravajućih snova je usledio u junu 1993. „Imala sam veoma snažan osećaj da me drže žicama i cevčicama koje su prolazile kroz moju glavu.“ Sve u vezi sa snom je bilo realno. „Osećala sam se veoma loše!“ – rekla je Emi – „Bukvalno sam mogla da osetim kako nešto prolazi kroz moju glavu. Htela sam to da izvadim, ali nisam mogla da pomerim ruku do (visine) glave, moja ruka se nije pokretala.“

„Onda sam čula kako neko govori u mojoj glavi, 'Ne želiš da ih izvadiš. Povredićeš sebe.' Uz to upozorenje sam videla i jasnu sliku šta bi se dogodilo kada bih izvadila te stvari iz svoje glave. Videla sam kako žice/cevčice izlaze iz moje glave i kako se delići mog mozga lepe za njih i padaju na pod. Samo je trebalo da budem mirna dok se to ne završi. Nije bolelo.“ – „Samo sam bila besna što ne mogu da pokrećem glavu. Nikada nisam imala sličan san. Još uvek sam ljuta zbog toga.“

U noći 20. septembra 1993. Emi je doživela vremenski prekid i njena beleška u dnevniku o tom događaju je veoma tipična za te izveštaje. Pošto je uočila da telefon proizvodi neobičan ton u 23:17 zapisala je: „Sedela sam za stolom u radnoj sobi i primetila da mi je odjednom sve smešno. Iznenada sam to osetila, pošto sam kratko pre toga osećala strepnju.“ U tom trenutku je ušla njena ćerka i Emi je reagovala ljutito jer je dete u to vreme već trebalo da bude u krevetu, u 24:07. Tada sam se vratila poslu.“ – zapisala je – „i osećala sam se loše zato što sam vikala na Grejs. Posle nekoliko minuta čula sam buku koja je podsećala na okretanje kvake na ulaznim vratima. Mislila sam da je Grejs otvorila vrata da bi me potražila (kao kada izvedem psa napolje). Skočila sam i pogledala kroz mali prozor ka prednjim vratima, ali Grejs nije bila napolju.“

„Uključila sam svetlo, ali u hodniku nije bilo nikoga. Otvorila sam vrata i pogledala napolje, ali nisam videla nikoga. Pomislila sam kako je neobično što sam čula taj zvuk. Vratila sam se poslu. Tada sam pogledala na sat i videla da je 24:27. Nisam mogla da verujem da sam izgubila dvadeset minuta.“

Očigledno je postojao vremenski prekid, za koji ona nije imala objašnjenja niti sećanja. Ali kasnije se javio bljesak sećanja, uključujući i scenu kada je neko rekao, *Zar misliš da je to sve slučajno?* Značenje izjave je bilo jasno, rekla je, „da je Zemlja veliki zoo-vrt ili eksperiment.“

Jedan sličan „download“ ideja i scena je obuhvatio i „svet u budućnosti“ koji će naša deca naslediti, svet koji „umire“. Jednom prilikom misao „mi smo bez oblika“ joj je neprekidno prolazila kroz glavu. Druge dve slične misli su izazivale još veće uznemirenje: *Preživljavanje najsposobnijih. To je razlog zašto se pokreću ratovi*, je rekao prvi a drugi je ponavljao, *Smrt je put kući*.

Setila se takođe i lekcije koja je prikazivala kako vanzemaljci koriste „zastrašujuće slike“ putem mentalne projekcije da bi kontrolisali ljude. „Strah je istinski neprijatelj.“ – rekla je. U aprilu 1993. Emi su susrela sa fenomenom, itekako poznatim svim otetima: crnim helikopterima. Pošto je prvi preleteo iznad njen kuće, zapisala je: „Oni zaista postoje – sada znam kako izgledaju.“ Od tada su se događali i drugi preleti, često kasno u noći sa učestalim kružnim nadletanjem njene kuće.

Kao i mnogi drugi oteni, Emi je imala razloga da veruje kako su i njena deca obuhvaćena ovim fenomenom. Jedna ćerka joj je rekla da je noga svrbi „na način kako kada je gurneš kroz zid“, ukazujući Emi na to da je dete možda primalo istu vrstu instrukcija kao i ona sama. Druga ćerka je opisala dve vrste „svetlosnih kugli“ koje je često viđala u kući. Jedna vrsta je veća od košarkaške lopte i višebojna, druga je manja i prikazuje tragove ili neku vrstu talasa.

Emi je bila veoma zabrinuta zbog sve više dokaza da su i njena deca uključena, pošto se ono, za šta je verovala da je samo san, pokazalo veoma upitnim. U prvom delu bila je na brodu sa nekoliko malih Sivi i dva ili tri entiteta visoka oko šest stopa. Sivi su joj rekli da ljudski koncept Armagedona nije ispravan. „Sećam se da sam razmišljala kako ono, što su mi oni saopštili, nije ni nalik bilo čemu što sam ja, ili bilo ko drugi, ikada zamišljala.“ – rekla je. Kada se to završilo, mogla je da oseti kako joj visoka bića prenose lekcije i da su njihovi umovi bili u njenom umu, intenzivan osećaj prisustva koji je činio da „poželi da zaplače“.

To je bilo slično intenzitetu „žene“ koja joj je prenela neke stvari mislima. „Nezavisno od toga koliko sebe smatram izdržljivom, ne bih imala šansi protiv Visokih.“ – rekla je – „Mislim da su me podsećali da me imaju, telo i dušu, i da su me uvek imali.“

U sledećem delu sna njena ćerka i ona su bile uključene u seriju scena i događaja koje su se okončale scenom sa policijskim kolima, koja su im se približila. Emi je rekla da su imala veoma sjajna svetla, koja nisu bila „svetla za policijski automobil.“ Policajac, koji joj se nije dopao, ju je oslovio, ali se u tom trenutku probudila iz sna, kada je njena druga ćerka počela da kašlje. Kasnije se vratila u krevet i čula „glasane, zujeći zvuk“ pre nego što je pala u san.

Sledećeg jutra, dok je kuvala, uho je počelo da je svrbi. „Protrljala sam uho prstom i osetila nešto sa unutrašnje i spoljnje strane uha. Pogledala sam u prst i na njemu primetila malo osušene krvi. Otišla sam u kupatilo i pogledala u ogledalo. Mogla sam da vidim krv u uhu i ispod brade.“

Zabrinuta da bi to moglo biti u vezi sa neobičnim snom, pažljivo je ispitala ćerku da bi videla da li je bila uznemiravana. Grejs je rekla da je ima neobičan san i Emi je počela da joj prepričava sopstveni san. Kada je došla do dela o svetlima na policijskim kolima, Grejs je završila rečenicu umesto nje, opisujući „svetla kao duga“. Emi je upitala kako se seća da ih je videla, ali Grejs nije mogla da objasni.

Emina sećanja i različite primedbe njene dece ukazuju na vanzemaljski kontakt sa celom porodicom, iako su za Emi „čvrsti dokazi“ i svesna iskustva pouzdanija potvrda. Grejsino nedavno krvarenje iz nosa na primer bi mogao biti znak implantiranja. Bila je u dilemi zbog nekih neobjašnjivih ožiljaka na njenom telu, uključujući i kružni ožiljak na ramenu i ožiljak dug jedan inč ispod nosa, koji se pojavio krajem 1993. Ova vrsta dokaza – kao i svesno viđenje NLO-a sa četiri objekta koji su se saželi u jedan u januaru 1994. – nisu bili dobrodošli za Emi jer su joj otežavali da odbaci postojanje ovog fenomena.

Ona zna da je to više od povremenih otmica, zbog informacija koje je dobila i zabrinuta je zbog pravca i prirode događaja na koji ukazuju te informacije.

U novembru 1993. zapisala je lucidni san tokom koga je bila u velikoj prostoriji sa drugim ljudima. „Rečeno nam je da smo izabrani da doživimo kraj sveta.“ – zapisala je – „Bog je bio ta kugla od svetlosti koja je izgledala kao malo sunce. Bog nam je rekao da je to što doživljavamo za sve... da bi trebalo da se osećamo počastvovani i srećni što ćemo doživeti kraj sveta.“

Rečeno je da su Emi i ti drugi ljudi veoma spiritualna bića koja tragaju za iskustvima punim izazova. „Naša prava priroda je da tragamo za svakom prilikom da rastemo i učimo. Čak i žalost, tuga, bol i oskudica predstavljaju priliku da se uči i raste. Razumela sam da je smisao života jednostavno doživljavati iskustva, to je sve – iskustva.“

Ta poruka je bila u skladu sa drugim komunikacijama koje je Emi primala od nevidljivih vodiča koji su joj rekli da su ljudi „vrsta među drugim vrstama“ i da su naša tela u stvari „kontejneri“ za spiritualna bića što istinski jesmo.

Drugi deo informacije je došao u vidu svesnog bljeska ili vizije u kojoj joj je objašnjeno da će se u javnosti pojaviti jedna određena osoba koja će tvrditi da je Hrist. Emi je rekla da su joj pokazali kako će svi religiozni ljudi na planeti percipirati tu osobu kao inkarnaciju onog božanstva kome se mole i da će on biti prihvaćen kao Bog na Zemlji. To će usloviti da se mnogi okrenu protiv onih koji nisu prihvatili novu figuru, što će voditi do proganjanja i do potiskivanja istine. U stvari, objasnila je, lažni vođa i njegova religija će odneti pobjedu nad duhovnom istinom.

Događaj na početku 1994. je kod Emi izazvao još veće čuđenje zbog njenog kontakta sa „Savetom“ koji je trajao čitavog života. Čula je o veoma neobičnoj grupi ljudi, koja je sebe nazivala „Potpuni Pobjednici“ ili „Omega grupa“ i koja je održavala sastanke u Dalasu. Dvoje njenih poznanika su prisustvovali sastancima i pošto je čula detalje sa sastanaka Emi je odlučila da pozove „Pobjednike“ da održe jedan sastanak u njenom gradu. Tokom tog sastanka oni su rekli Emi i drugim okupljenima da su upravo izašli iz „učionice“ posle osamnaest godina vođenja od strane svoja dvadeset četiri starešine. Sada putuju po zemlji da bi „požnjeli“ ljude koji su „implantirani“ odgovarajućim znanjem i koji su spremni da naprave tranziciju na nivo koji je „viši od ljudskog“.

To je zahtevalo prekidanje svih veza ljubavi, porodice i prijateljstava – okova koji nas drže prikovanima za ovaj materijalni plan, život u celibatu i prepuštanje svih odluka „starešinama“. Svi osim njihove grupe se lažno predstavljaju i programirani su negativno, bilo preko društva koje nameće lažne vrednosti ili, u slučaju kontakta sa vanzemaljcima, preko „Luciferskih“ vanzemaljaca – što uključuje sve grupe osim one koju su obučavale „starešine“.

Emi je opisala četiri „Pobjednika“ koje je sreća kao visoke, tanke, blede, aseksualne, u odelima (crna odeća), nalik klonovima u pojavi uz strogo kontrolisanje emocija. U stvari rekla je da nije mogla da oseti dušu u tim ljudima. Njihova poruka je bila veoma stroga: sledbenici su odmah morali da pođu sa „Pobjednicima“, ne rekavši ni reči svojim porodicama, bez ičega i bez informacija o sledećoj destinaciji.

Ovaj zahtev je za Emi bio dovoljno uvrnut, ali istinski uznemirujuća je bila činjenica da su deteaji i fraze njihovih dogmi, prenetih od strane „starešina“, zvučale potpuno isto kao stvari koje joj je preneo „Savet“. I da je proizvod tih učenja – makar u okviru tog kulta – zvučao izuzetno pogrešno.

„Ja sam ipak učila o implantima i kontroli uma.“ – rekla mi je – „Moram da postavim pitanje ko je „Savet“ zaista. Sada ih se plašim. Šta ako su me čitavo vreme programirali da činim stvari koje nisu dobre za moju planetu? Šta ako su bili zaista dobri i učili me kako da pomognem svojoj planeti, a ja sam prestala da ih slušam. Šta ako su samo neki odbrambeni mehanizam i samo moja imaginacija? Nekako bih više volela da sam luda, nego da je sve to stvarno. Tako, budući da ne znam šta i ko je zaista „Savet“, slušam mnogo pažljivije. Samo molim Boga da mi pomogne da pronađem istinu. Boga u koga sam sigurna.“

X Kesi i Karla

Pošto sam zamolila ovih hrabrih osam žena da podele svoje iskustva sa javnošću, jedino što mi se čini ispravnim je da i sama dam izveštaj o iskustvima koje smo moj muž i ja doživeli od objavljivanja „Into the Fringe“. Često su nam postavljana pitanja o kasnijim iskustvima i svrha narednog izveštaja je da ispuni taj zahtev i doprinese uvećanju znanja o predmetu istraživanja.

Prvi intenzivan period kontakta sa vanzemaljskom aktivnošću je trajao od kraja 1987. godine kroz čitavu 1990. ali se posle toga broj susreta dramatično smanjio. Duboko smo odahnuli, nadajući se da su vanzemaljci prešli na neki drugi zadatak. Pored toga, budući da smo se uključili u istraživanje abdukcija, ovaj relativno miran period nam je omogućio da učimo iz iskustava drugih ljudi, proširujući osnovu istraživanja sa ličnog na širi društveni plan.

Ja sam i dalje beležila sve neobične ili sumnjive događaje, ali su oni bili toliko retki da dnevnik više nije bio potreban. Tokom čitave 1990. zabeležila sam znake samo osam mogućih zbivanja, od kojih su samo tri bila potvrđena na svestan ili objektivan način. Uz nekoliko neobjašnjivih belega na telu, prisustvovala sam još jednom pojavljivanju NLO-a u februaru.

Napustivši kuću prijatelja u 8:15 videla sam veliki, beli objekat koji je na veoma maloj razdaljini leteo iznad visokog drveća u gradu. Nastavila sam da vozim i izgubila ga iz vida, ali sam ga ponovo ugledala kada sam stigla blizu svog stana.

Odlučila sam da odem na brdo u blizini naše kuće da bih još jednom pogledala. Kada sam se parkirala i otišla do jedne isturene ivice odakle sam imala bolji pogled, odmah sam ugledala isto svetlo, koje je dolazilo sa zapada i kretalo se prema jugu. Sada je išlo znatno sporije, poskakujući ritmično, umesto da prati glatku, ravnu stazu. Prošlo je između linje neba iznad grada i mene, tako da sam znala da nije moglo biti udaljeno više od milje.

Počelo je da se povećava, kao da se približavalo, i osećala sam se spremnom da se suočim sa njim, najzad pri punoj svesti. Međutim, posle kratkog vremena svetlo je uzmaknulo, i dalje poskakujući, i nastavilo prema jugu. Potrčala sam niz brdo do kola, planirajući da se odvezem do kuće po Kesija i da ga dovedem tamo, da bi video objekat. Tada sam pomislila da bi trebalo da pogledam još jedanput, da bih odredila odakle ga mogu dobro videti kada se vratimo. Požurila sam nazad na brdo i pogledala okolo. Svetlo više nije bilo tamo gde sam ga prvobitno videla.

Vratila sam se razočarana, ali sam tada ponovo spazila njegovo svetlo, upravo na onoj poziciji sa koje je krenulo prvi put. Svetlo je poskakujući ponovilo svoju putanju, još jedanput se približivši i odstupivši. Brzo sam se vratila do kola i odvezla se pola bloka do svoje kuće. Ulica je bila prazna kada sam parkirala kola u garažu.

Kada sam utrčala u kuću i pozvala Kesija da pođe sa mnom, pogledao me je začuđeno sa kauča i pitao da li sam dva puta parkirala automobil u garažu.

„Ne, naravno da ne.“ – odgovorila sam. „Zbog čega pitaš?“

„Onda pretpostavljam da je to bio kamion napolju na ulici.“ – rekao je – „Ali je sigurno bilo glasan za kamion.“

„O čemu to govoriš?“ – pitala sam.

„Ta glasna buka“ – rekao je – „oko trideset sekundi pre nego što si ušla u garažu. Bila je tako glasna da je podrhtavao čitav prednji deo kuće, kao da su neki tenkovi ili kamioni prolazili ulicom.“

„Upravo sam bila na ulici.“ – odvratila sam – „i tamo nije bilo ničega. Ali sam videla NLO, gore na brdu.“ Zajedno smo se odvezli do istog mesta i bili razočarani jer nismo videli ništa osim uobičajenog vazdušnog saobraćaja.

Tokom 1990. nijedno od nas nije imalo svesne susrete, samo znake da se možda odvija nešto neobično. Niti emocionalno niti intelektualno nije bilo ničega konkretnog sa čime bismo se pozabavili.

Godine 1991. to nije bio slučaj barem na početku. I Kesi i ja smo osećali veliki, indirektni pritisak, kao da smo se vratili u godinu 1987. i događaji su nam govorili da se možda odvijalo nešto što je bilo potisnuto iz naše svesti.

U januaru je prijatelj našeg sina, Džejms, ispričao o susretu sa neobičnim entitetima, od kojih je jedan bio maskiran iluzijom o veoma lepoj, plavokosoj ženi, ispoljavajući pri tome sasvim drugačiju psihologiju. Kesi se takođe setio mogućeg susreta u tom mesecu, koji je izgledao kao SVS (scenario virtuelne stvarnosti), događaj u snu (kao što je opisano u „Into the Fringe“). Kod Kesija je taj događaj izazivao uznemirenost i zbunjenost i oboje smo se pitali da li će se još nešto dogoditi. Međutim, nije se desilo ništa slično, ništa osim nekoliko neobjašnjivih belega, sve do aprila.

Kratko pre nego što smo početkom tog meseca krenuli na NLO konferenciju u Ozarku, usledio je događaj sa „fantomskim dvosedom“, koji je podsećao na izveštaje o ljudima u crnom. Tokom tog događaja jedan crni automobil se dovezao niz ulicu, gotovo se zaustavio kada je došao do ivice našeg dvorišta i muškarac humanoidnog izgleda u beloj košulji i crnom odelu sa naočarima za sunce je zurio kroz zatamnjene prozore automobila ka ulazu u kuću – gde sam stajala, gledajući ga. Okrenula sam se da pozovem Kesija da dođe i pogleda, ali kada sam pogledala nazad, automobil je nestao.

U junu su se vratili misteriozni helikopteri, pojavljujući se u tri različita dana. Krajem meseca završili smo preseljenje za Arkanzas i posle toga, u oblasti sa živim, uobičajenim helikopterskim saobraćajem, bilo je nemoguće reći da li je neki od njih bio neobičan. U avgustu smo oboje pronašli neobične belege na telu, ali do kraja oktobra se nije vratilo sećanje na bilo šta neobično.

Tokom noći četrnaestog u jednom trenutku sam se fizički našla van kreveta i takođe sanjala da vanzemaljci treba da uđu u dugu, uzanu sobu u kojoj sam čekala. Moja jedina misao je bila: „*Nemojte me uplašiti!*“ U mojoj svesti nije ostalo ništa više, ali se zato pojavila modrica na ruci i ogrebotina na donjem delu trbuha.

Jedan drugi događaj u januaru 1992. je sadržao gotovo svesno shvatanje da se kontakt događa. Probudila sam se u 1:34, otvorila oči i zapitala se zašto je moja soba tako puna magle. U istom trenutku je nastupila racionalizacija da moje oči nisu fokusirane i ustala sam iz kreveta da bih otišla u kupatilo. Gusta, čista tečnost sa malim, crnim tačkama je potekla iz mene, u mnogo većem obimu nego što bi telo bilo sposobna da prirodno proizvede, ali nisam imala ideju odakle to dolazi. Niti sam mogla da objasnim modrice i ogrebotine koje sam pronašla sledećeg dana.

Ove pojave su bile fizički realne, ipak nešto u meni nije uspevalo da shvati šta se to sa nama moglo događati. Nisam želela da me ti događaji izbace iz koloseka, niti da me odvrte od istraživanja situacije drugih ljudi. Ukoliko su vanzemaljci želeli da ponovo imaju moju pažnju, dobiće nešto bolje od toga, odlučila sam. Neobični isečci sna tu i tamo, nekoliko belega, pa čak ni tečnost – što sam poznavala iz izveštaja drugih žena – nisu bili dovoljni da me ozbiljno uplaše ili pomere. Nisam dopuštala da podlegnem napadu, mada sam prihvatila da se neka aktivnost odvija. Ali sam bila u stanju da sačuvam tu mentalnu distancu samo zbog toga što to nisam posmatrala svesno.

Mesecima kasnije ni Kesi ni ja nismo primetili ništa neuobičajeno ili sumnjivo. Tokom čitave 1992. bila sam zauzeta intervjuima za novine i radio-stanice, posle objavljivanja „Into the Fringe“, i započela sam projekat sa Tedom Rajsom, poznatim vidovnjakom, koji je živio u Šreveportu, Luizijani, i čija su neobična iskustva sa vanzemalcima bacala neobično svetlo na aktivnosti abdukcija u koje je bilo tako teško prodreti.

Međutim, period bez neobičnih aktivnosti se iznenada okončao ujutru 13. oktobra. Sedela sam za stolom za kafu, radeći na Tedovom materijalu kada je velika bela kugla svetla eksplodirala tačno ispred mene na manje od četiri stope. Nije bilo nikakve buke, tako da sam jedva uočila reflektujuće svetlo od eksplozije.

Buka je počela pet minuta kasnije, glasna, prodorna buka, koja je udarala u zid kuhinje tako da je kuća počela da podrhtava. Moj pas je počeo da laje i otrčali smo u kuhinju da vidimo šta se događa. Vrata garaže su bila zatvorena i zaključana i nije bilo ničeg neobičnog na vidiku. Moja prva reakcija je bio osećaj da je reč o nekoj vrsti nagoveštaja, najave ponovnog prisustva. Na osnovu prethodnih iskustava mogla sam da prepoznam „osećaj“ koji nagoveštava napad. U mom umu nije bilo straha niti ljutnje, samo potpuna odlučnost da se suočim sa bilo čime što bi se u budućnosti moglo dogoditi.

Pokazalo se da će to biti NLO. Naši susedi su 27. oktobra telefonirali da nam saopšte kako poslednjih deset minuta posmatraju NLO i pozvali nas da izađemo kako bismo ga videli. U tom trenutku sam spremala večeru, ali Kesi i prijatelj, koji je bio u poseti, su istrčali na put na vreme da vide neobičan narandžasto-crveni krug kako nestaje iza linije drveća. Susedi su rekli da je krug menjao boju od bele do narandžaste i da je u jednom trenutku bljesnula svetlost, kružeći okolo i vratila se do NLO-a kada je ovaj odleteo.

Budući da je ovom događaju prisustvovalo više svedoka, nismo imali „osećaj“ da je on upravljen prema nama. Viđenja NLO-a su neobično učestala u Arkanzasu i često im prisustvuje više svedoka. Ovo viđenje, mada u prvom trenutku uzbudljivo, ostavilo je iznenađujuće slab utisak. Da je taj izveštaj o viđenju NLO-a došao od nekog drugog, prepoznala bih trankvilizujući odgovor, ali mnogo je teže analizirati samog sebe, nego nekog drugog.

Sledećeg meseca sam doživela najneobičnije viđenje NLO-a do tada. Ponovo se javila umirujuća reakcija. U potpunoj tišini velika, četvorougona letelica je uzletela iznad kuće moje svekrve, koja je tridesetak stopa udaljena od naše kuće, tačno iznad linije drveća. Moja prva reakcija je bilo veselje i požurila sam da bih mogla da je pratim. Međutim, brzina letelice doduše nije bila zapanjujuća, ali je bila dovoljno velika da je ubrzo izgubim iz vida, zaklonjenu visokim, gustim drvećem na našem imanju.

Ipak, posmatrala sam je dovoljno dugo da bih stekla jasnu sliku. Podsećala me je na teretni vagon po širini i dužini, iako ne toliko visok, i izgledala je metalik braon. Na vrhu letelice postojalo je jedno udubljenje ili ploča koja je išla preko sredine sa velikim žutim svetlom na svakom kraju. Još četiri žuta svetla su stajala na svakom uglu četvorougla, tako da je ukupno bilo šest svetala.

Sekundu kasnije moje veselje je nestalo zajedno sa letelicom i umesto da uđem da bih pozvala Kesija, jednostavno sam nastavila da šetam. Po povratku, ispričala sam mu o NLO-u i kako nisam imala vremena da ga obavestim pre nego što je letelica nestala. Moje prirodno uzbuđenje i radoznalost su bili veštački potisnuti u tolikoj meri da čak nisam zabeležila viđenje NLO-a u dnevniku. U stvari, jednostavno sam ga potisnula iz sećanja tokom gotovo dve nedelje, pre nego što sam se iznenada setila. Pošto sam ovakvu reakciju doživela nekoliko puta, sada sam uverena da je indukovana spolja i da ukazuje na veoma realan kontakt.

Međutim, u to vreme nisam bila uznemirena. Moja prijateljica Berta je u svojoj kući bila izložena očiglednom kontaktu sa vanzemalcima i to se činilo mnogo važnijim nego nekoliko stvari koje smo sami doživeli. Osim toga, kako sam ranije odlučila, tek nešto istinski važno će privući moju pažnju i navesti me na interakciju sa vanzemalcima na ličnom nivou.

08. januara 1993. je postalo lično, kada sam posle buđenja pronašla svoju odeću pomerenu a da nisam ja bila ta koja ju je pomerila. To me je ranije uvek veoma uznemiravalo, jer je činilo da se osećam bespomoćnom kada je narušena moje privatnosti. Ovaj put sam imala istu reakciju i kada sam sledećeg jutra telefonirala Berti da porazgovaram o tome, ispričala mi je san koji je sanjala te noći. Ja sam bila u njemu. Sanjala je da je na palubi letelice, nepokretna na stolu i mogla je da me vidi na stolu pored njenog, takođe nesposobnu da se pokrenem. Očajnički je pokušavala da me dodirne, ali nije mogla i to je sve čega se sećala. Ja nisam imala nikakvih sećanja na tu noć, ali je nestala odeća ukazivala na neke noćne aktivnosti kojima nisam ja bila uzrok.

U februaru je bio red na Kesija. Ujutru 17. februara mi je ispričao kako ga je u sred noći u 24:38 glasna buka probudila iz sna. (Obično sam ja ta koja se budi zbog buke, dok je on prespava.). U snu je stajao u dnevnoj sobi, gledajući kroz prozor brežuljak u zadnjem delu našeg imanja. Veliki, beli prsten se pojavio na nebu i nestao iza brežuljka. Rekao mi je da se setio sna čim ga je tresak probudio i da je zatim ustao iz kreveta i otišao u dnevnu sobu. Baš kao u snu stajao je gledajući kroz prozor, posmatrajući pri punoj svesti kako se veliki, beli prsten pojavljuje i nestaje za brežuljkom.

„Šta se onda dogodilo?“ – upitala sam a on je slegnuo ramenima.

„Pretpostavljam da sam se vratio u krevet.“ – rekao je – „ali da budem iskren, zaista se ne sećam kako to radim.“ I njegova reakcija je bila neobično pasivna, upravo kao što je bila i moja. Ovaj put sam to primetila i odlučila da budem pažljiva ukoliko se nešto bude događalo, da se borim protiv pasivnih reakcija da bih reagovala na način za koji ja mislim da je najbolji, umesto na način koji mi nameće neka strana sila.

U aprilu sam doživela neke noćne aktivnosti, manje dramatične nego Kesijevo viđenje prstena, ali podjednako neobjašnjive. Probudila sam se u 1:14 čuvši zvuk aviona C-130 koji su mi veoma poznati jer trasa probnih letova iz obližnje vojne baze prolazi iznad ove oblasti. Zvuk aviona je bio takav kao da preleće direktno iznad moje glave, na izuzetno niskoj visini. Moja prva reakcija je bila ljutnja zbog neobzirnog organizovanja probnih letova u to doba noći. *'Pozvaću bazu sledećeg dana i žaliću se.'*, razmišljala sam, ležeći pored Kesija koji je spavao. Ali prošlo je više sekundi, a zatim i minuta, a da se buka C 130 nije promenila, niti se pojačala, niti iščezla.

„*Nemoguće da kruži!*“ – razmišljala sam, međutim upravo je tako zvučalo – kao da je C 130 bio iznad kuće ne krećući se. U normalnom stanju svesti – u kome sam mislila da se nalazim – probudila bih Kesija da čuje buku, ali nisam to učinila. Umesto toga, šest sedam minuta, pošto sam ga čula po prvi put, jednostavno sam zaspala. Nije se dogodilo da pružim otpor.

Više od godinu dana zadržala sam stav da se kontakt sa vanzemalcima ne može vratiti u moj život, u naše živote, bez snažnih, očiglednih iskustava. Molila sam se, na svoj način, svim istinski višim silama dobra i ljubavi, koje bi mogle biti negde tamo, za dve stvari: da me povedu ka tome da prepoznam i sledim stazu dobra; i da komuniciraju sa mnom na otvoren način, bez ikakvih finesa i dvosmislenosti. Molila sam za pomoć, za informacije koje bi bile dovoljno jednostavne da bi dete moglo da ih razume, jer sam shvatila da je moj nivo razumevanja i percepcije na tom elementarnom nivou kada je reč o kontaktu sa vanzemalcima. Želela sam komunikaciju koja ne bi bila narušena, podložna interpretacijama na različite načine ili nejasna po svojoj prirodi.

Moguće je da sam 10. maja 1993. dobila delimični odgovor na te molitve, iako sam uložila veliku pažnju u procenu kontakta, pre nego što ga prihvatim kao validnog. Ovaj poseban kontakt se u potpunosti poklapao sa opisima SVS-snova (snovi virtuelne realnosti) od strane drugih oteatih i bio je prvi koji sam doživela u tom intenzitetu.

Bila sam u sred normalnog sna, kada sam na neki način bila pomerena iz njega i zatekla sebe kako sedim na stolici, u zatamnjenoj prostoriji u društvu entiteta koje nisam mogla da vidim. Komunicirali su sa mnom jasno tokom čitavog događaja. Sedela sam naspram male pozornice, za koju sada osećam da je pre bila holografska nego trodimenzionalna iako je u to vreme izgledala sasvim realistična. Moji „domaćini“ su mi rekli da ću sada gledati scenario koji će se odigrati na pozornici.

Počelo je scenom iz Postanja (Prva knjiga Mojsijeva), u kojoj se Isa vratio kući toliko gladan da je mislio da će umreti. Njegov mlađi brat Jakov je sedeo, jedući čorbu od mesa i Isa ga je zamolio da to podeli sa njim. Jakov je rekao da će dati Isi hranu, ali samo u zamenu za njegovo pravo prvorodstva, kao najstarijeg Isakovog sina. Čula sam kako Isa kaže, *„Pravo prvorodstva mi neće ništa značiti, ako prethodno umrem od gladi, tako da ću ga menjati za hranu.“* Tada se scenario na bini promenio i prikazao je drugu scenu iz ove priče o braći. U toj sceni Isak je bio slep i veoma star i znao je da će uskoro umreti. Poslao je po Isu da bi na njega položio ruku, čime bi potvrdio njegovo nasleđe. Jakov je obmotao životinjsku kožu oko ruke i pružio je ocu. Isak je osetio kožu pod rukom i poverovao da je

to ruka njegovog najstarijeg sina. Tako je u svom neznanju usled ove prevare podario blagoslov Jakovu i dao mu ono što je po pravu pripadalo Isi.

Komad se okončao a zatim ponovo počeo, ponavljajući se više puta dok su moji domaćini razgovarali sa mnom o njegovom značenju. Zaustavljali su radnju na različitim mestima, kao kada mi zaustavljamo video-traku, naglašavali neke specifične detalje i objašnjavali mi njihovo značenje, šta simbolizuju i kakvu poruku prenose.

Rekli su mi da se ne fokusiram na biblijski aspekt priče, jer njihova poruka nema nikakve veze sa stvarnim Jakovom i Isom, već da je priča dizajnirana da ilustruje važne informacije o onome šta vanzemaljci rade ljudima, kako u prošlosti, tako i u budućnosti. Moji domaćini su nekoliko puta prešli kroz komad zajedno sa mnom, ukazujući na detalje i govoreći: „*Ok, da probamo ponovo. Sada pažljivo gledaj.*“ I komad bi se nastavljao.

Posle nekoliko ponavljanja probudila sam se, zapanjena onim što sam videla. Ustala sam iz kreveta za trenutak, pokušavajući da razaznam prirodu događaja, da razmotrim da li je to bio san ili događaj generisan spolja, i razmišljala sam o poruci priče. Vratila sam se u krevet i u trenutka kada sam dotakla jastuk, zatekla sam se ponovo na stolici, naspram bine i moji domaćini su rekli da ćemo sada napraviti rezime. Komad je ponovo počeo, kao i objašnjenje mojih otimača. Kada su očigledno bili zadovoljni, radnja se prekinula i dali su mi jasan pregled stvari koje je trebalo da shvatim.

Isa, stariji i kosmatiji brat, objasnili su, predstavlja originalnu ljudsku vrstu na ovoj planeti. Jakob predstavlja izmenjeni proizvod dobijen vanzemaljskom genetskom manipulacijom nad starijom vrstom. Vanzemaljci su proizveli tu novu varijantu i koristili je da zameni originalni oblik.

U našoj sadašnjoj situaciji, vanzemaljci ponovo sprovode genetske izmene na našoj vrsti i pokušavaju da proizvedu varijantu koja će više pogodovati njihovim ciljevima i koja će nas potisnuti. I oni to ponovo nameravaju da učine prevarom, kao što je Jakov prevario Isu. Ovu prevaru, kako mi je rečeno, vanzemaljci sprovode iskorišćavanjem i manipulacijom globalnih događaja, uključujući i meteorološke fenomene, da bi nas uverili da je planeta u opasnosti od predstojećih kataklizmi i razaranja.

To je razlog zašto kod tako velikom broju otehtih imputuju ideju o nadolazećim katastrofama, govoreći im da imaju zadatak koji treba da obave na vreme. Oni žele da mi, kao vrsta, budemo toliko uplašeni od predstojećih razaranja, da u trenutku kada se otvoreno pojave i ponude da nas na neki način spasu, budemo voljni da tu pomoć prihvatimo, čak i ako to znači da damo naše pravo prvorodstva, drugim rečima našu slobodu. Kao i Isa mi ćemo reći: „Kakvo dobro nam može doneti da zadržimo pravo prvorodstva, kada ćemo biti razoreni zajedno sa našom planetom. Šta ćemo izgubiti ako prihvatimo pomoć vanzemaljaca, čak i ako to znači prihvatiti njihovu kontrolu? Bolje preživeti pod jarmom, nego nikako.“

Moji domaćini su naglasili da je to samo njihova prevara, jer naša planeta, bez njihove intervencije, nije u bliskoj opasnosti. Te užasne katastrofe koje vidimo – poplave, orkani i zemljotresi – je nešto što upravo vanzemaljci pojačavaju, da bi se onda pojavili i spasli nas od „neizbežne“ katastrofe. Ne treba da im verujemo, rečeno mi je nedvosmisleno. I ne smemo da im ustupimo svoju slobodu, jer bi to značilo da smo zaista izgubljeni zauvek.

Posle ovoga se ne sećam ničega više do trenutka kada sam se probudila, veoma uznemirena onim što mi je pokazano. Nisam imala načina da identifikujem izvor, ni na trenutak nisam mogla da vidim svoje otimače, koji su stajali iza mene u mraku. Nisam mogla da zaključim ništa o susretu na osnovu svojih prethodnih iskustava, jer je on bio potpuno drugačiji. Znala sam da nisam bila odvedena negde drugde, jer sam se probudila u sred iskustva u punoj svesti i bila u stanju da proverim svoje fizičko okruženje. U mom umu nije postojala ni trunka sumnje da nisam spavala tokom susreta; u stvari sećam se da sam bila tako budna u trenutku kada sam pomerena stolicu, da sam pomislila, „Hej, kako mogu da me direktno prebace u takav san.“

Činilo se da je iskustvo bilo dizajnirano da na neki način ispuni moju molbu za jasnom, razumljivom komunikacijom, koja bi bila od pomoći. Morali su me bukvalno shvatiti jer je poruka bila jasna na svaki mogući način: vizuelno i verbalno. Da li to znači da bih mogla da je prihvatim kao poruku iz dobronamernog izvora? Da li na neki način mogu da proverim njenu verodostojnost?

Sve što sam mogla da uradim je da ostavim poruku sa strane i da je vremenom uporedim sa događajima koji su se odvijali. Za poslednji deo koji su mi saopštili sam već znala da je tačan. Vanzemaljci zaista daju otetima informacije o predstojećim katastrofama ili promenama. Sudeći po abdukcijским izveštajima, godinama su zaista uključeni u ono što izgleda kao genetski procesi i rad na kreiranju novih ljudskih vrsta. Ali čak i uz te dve tačke sam još uvek imala pitanja, jer ni u jednom slučaju nismo mogli da objektivno verifikujemo aktivnosti.

Aktivnosti u našem domu su se posle toga vratile na normalu, sve do sredine jula kada je počela da nas uznemirava neobična buka. Čuli smo sve, od velikih plastičnih predmeta (nepostojećih, naravno) kako udaraju u naš drveni pod, do velikih detlića koji kucaju u našoj dnevnoj sobi. Stvari su se intenzivirale jedne večeri u avgustu kada smo Kesi i ja imali paralelno i zbunjujuće iskustvo. Čula sam ga kako postavlja pitanje i kada sam se okrenula da mu odgovorim, on je odgovorio sam sebi. Ispostavilo se da smo oboje čuli jedno drugo kako postavlja pitanje, iako nijedno od nas nije čak ni razmišljalo o toj temi.

Tokom avgusta i septembra u našim životima je nastupila skrivena tenzija, kao da smo se vratili u 1988, posle obnavljanja vanzemaljskog kontakta sa Kesijem, ali pre nego što je on toga postao svestan. Činilo se da je njegov uobičajeni zaštitni mehanizam kroz rad i lični obzir bio narušen, tako da je gotovo svaka interakcija bila stresna.

Stres je uticao i na mene i vodio do periodičnih nesanica i smetnji u spavanju. Počela sam da radim nešto što nikada ranije nisam činila: ustajala sam iz kreveta i ostavljala Kesija, pokušavajući da se odmorim negde drugde. Nekada bih zaspala na kauču, sa psom koji je ležao na drugom kauču, nekada bih se uvila u ćebe i uz prekide spavala na gostinskom krevetu. Nije bilo svesnih događaja, koji bi ukazali da se odvija nešto neobično, ali nesanica nije bila normalna, niti moja želja da se odvojim od Kesija.

Nismo išli ukorak jedno sa drugim, niti smo se osećali ugodno u tim nedeljama. Postala sam zabrinuta, jer se činilo da ta situacija traje i traje, ali nisam uspevala da dobijem od Kesija nikakav znak o njegovim mislima. S obzirom na ono što se događalo prethodnih meseci trebalo je da ga upitam da li misli da tenzija ukazuje na potisnuta sećanja na novi kontakt. Ali sam bila iskreno uplašena od konfrontacije sa nečim što je izgledalo tako mučno i zlokobno.

Kesi je bio taj koji je prekinuo ćutanje jedne večeri kada smo se vraćali kući iz posete prijateljima. Prekinuvši tišinu noćne vožnje, počeo je da govori posle dugog perioda ćutnje, ozbiljno i kao da isprobava. Mogla sam da osetim kako traga za mnom na način kao da je istovremeno želeo da mi se poveri i da se uveri u moja osećanja.

Ono što mi je ispričao su bili detalji iz dva sna. Prvi se odigrao početkom septembra, ali mi ga nije ispričao u to vreme. Međutim, drugi, koji je sanjao kasnije tog meseca, je opisao već sledećeg jutra. Sećam se da je rekao da smo u snu bili par detektiva i zatim je ukratko opisao detalje naše potrage za dvoje osumnjičenih. Odlučili smo da sledimo jednog od njih, ženu, ali kada smo je stigli, shvatili smo da je nevinna i da je drugi osumnjičeni krivac.

„Mislim da je to bila simbolična poruka.“ – rekao mi je ujutru – „Mislim da mi san govori da smo ti i ja na pravom putu u našem radu sa abdukcijama. Sledimo istinu, to je ono što lepa žena predstavlja.“

Tokom vožnje Kesi je počeo da mi priča o prvom snu početkom septembra i uvidela sam zašto nije imao volje da o tome razgovara.

„Nešto se događa,“ – rekao je – „i želim da ti to ispričam. Imao sam jedan san početkom meseca. Probudio me je i pogledao sam na sat. Bilo je oko 4:00. Pomislio sam da ima još dovoljno vremena za spavanje, okrenuo sam se i počeo da se uspavljujem, kada sam se odjednom setio o čemu je bio san. I tada sam primetio, tek tada, da moje srce još uvek ubrzano kuca.“

„Pomislio sam da je sigurno bilo nešto u snu i pokušao sam da se setim više toga. Postojao je miris jakog znoja i jači vonj straha u snu. Mislim da sam bio nag kao i žena od koje su dolazili signali straha i bola. Činilo se da je bila veoma zbunjena i uplašena tom situacijom. Bio sam zaprepašćen i ljut, zaprepašćen da sam putem kontrole svog uma doveden u tu situaciju i ljut što se uopšte nalazim u toj situaciji.“

„Osećao sam sažaljenje i tugu zbog nje, tako da sam je nežno držao i pokušavao da je umirim. Pokušao sam da normalno razgovaram i izgleda da joj je to povratilo sigurnost i osećaj kontrole. Kada se umirila, probudio sam se. I odmah sam, sada se toga sećam, onjušio vazduh da bih utvrdio da li je iza sna ostao neki miris. Ali nije ga bilo.“

„Da li si prepoznao ženu?“ – upitala sam – „Da li je poznaješ?“

„Da“ – odgovorio je Kesi, imenujući jednu poznanicu, sa kojom nismo imali bližih društvenih kontakata. – „Zaista sam pokušao da mislim da možda samo prolazim kroz neku vrstu mentalnog potresa, ali mislim da to nije bilo to. U svakom slučaju, nisam ti ga ispričao jer nisam želeo da te zabrinem. Ali posle drugog sna nisam više mogao da ćutim.“

„Zašto?“ – upitala sam – „Da li je bilo nešto strašno?“

„Ne“ – odgovorio je – „To nije bio ružan san. Sećaš li se da sam ti ispričao san u kome smo detektivi?“

„Da.“ – rekla sam, jasno se sećajući situacije.

„Dakle, to je taj san“ – nastavio je – „Ispričao sam ti ga za doručkom i razgovarali smo o tome da li je simboličan. I zaista sam mislio da jeste. Do pre dva dana.“

„Šta se dogodilo?“ – upitala sam.

„Bio sam sa prijateljem na ručku.“ – rekao je – „Ručali smo i krenuli ka pokretnim stepenicama, a tada se iza ugla pojavila žena, obučena u crno. Bila je plava, prirodno plava, boja kože je odgovarala, oči takođe. Pogledala me je, počela da podiže ruke i rekla: 'Z-zdravo!' I onda se izgleda istinski zbunila i prošla pored mene.“

„Šta si onda uradio?“ – upitala sam – „Da li si krenuo za njom?“

„Ne.“ – rekao je – „Popeli smo se pokretnim stepenicama, a onda sam se okrenuo i pogledao dole. Još uvek je bila tamo, izgledajući veoma dezorijentisano, a onda je polako otišla.“

„Kakve to veze ima sa snom?“ – zapitala sam se.

„Ta žena sa šetališta.“ – rekao je Kesi – „je bila ona ista žena koju sam video u detektivskom snu. To je bila ona! U flešu! Odmah sam je prepoznao i kunem se da se i ona ponašala kao da me je prepoznala. Znaš taj pokret kada kreneš da zagriš nekog prijatelja koga nisi dugo videla? To je bilo to, krenula je ka meni i ja sam takođe krenuo ka njoj.“

„Šta misliš, šta je u pitanju?“ – pitala sam – „Šta to znači?“

„Ne znam“ – odgovorio je – „Mislio sam da je to bio samo san, ali tu je bila stvarna žena. Tako da ne znam ni da li je onaj prvi bio samo san, a to je bila loša situacija.“

„Da li se sećaš da se sećaš nekih posebnih seksualnih aktivnosti?“ – pitala sam, razmišljajući o susretima iz drugih izveštaja o otmicama.

„Nisam video da se bilo šta slično dešava.“ – rekao mi je – „Video sam nas samo kako klečimo jedno naspram drugog, nagi, uplašeni i ljuti. Bili smo u sred kruga jarke svetlosti koja je dolazila odnekud iznad nas i sve van toga je bilo teško videti. Ali sam osećao da je to veoma duga soba. Možda se nešto događalo, pre ili posle toga, jednostavno se ne sećam.“

„Kako si se osećao dok se to događalo?“

„Nisam osećao seksualni poriv. To je pre bilo duboko sažaljenje prema toj ženi jer je bila u tako strahovitoj panici i strahu i bolu. Te emocije su bile toliko guste, da sam gotovo mogao da ih uhvatim u vazduhu. Jedino što sam želeo je da učinim da se ona oseća bolje, da je ohrabrim i to je ono čega se sećam da radim. Samo kako je držim i govorim.“

„Da li si je video, mislim osobu, posle tog sna?“ – pitala sam.

„Da.“ – odgovorio je.

„Kako je izgledala? Da li je nešto rekla?“

„Ne, nije rekla ni reči. Prošao sam kraj nje na stepeništu i gledala me je veoma intenzivno. Mislim da je njeno lice pocrvenelo, a onda je pogledala ka stepenicama i prošla.“

„Da li ti se obično javi kada se sretnete?“

„Da, ranije je uvek bila ljubazna.“ – rekao je Kesi – „Ne znam zašto se ponašala na taj način, osim ako cela ta stvar zaista nije bila san. Ali ne postoji način da je pitam, mi se ne poznajemo toliko dobro.“

„A nemamo trag da pronađemo ženu sa šetališta.“ – primetila sam, želeći da je pitam da li se i ona seća događaja u Kesijevom snu.

„Ne, nikada ranije je nisam video.“ – rekao je – „Ali imali smo vezu, kada smo pogledali jedno u drugo, veoma jaku vezu. Pogledao sam je, a onda je bilo kao da sam unutar njene glave, njenih očiju i gledam samog sebe. Mogao sam da je osetim, u smislu da je zaista dobra, dobra osoba. Ona nije odgovorna za bilo šta što je moglo da se događa.“

To je bilo pitanje sa kojim smo se često suočavali, pitanje o realnosti događaja. U nekim izveštajima, dvoje ljudi bi se nezavisno jedno od drugog setilo da su bili u istom snu ili situaciji i u tim slučajevima su bili mnogo sigurniji u realnost sna ili objektivnog događaja. Ali se stvari nisu uvek odvijale na taj način. Ponekad će neka osoba imati traumatsko iskustvo koje uključuje drugu osobu, a realnost događaja biti tako ubedljiva, da će čovek verovati da je prava osoba zaista uključena, koliko god je to nemoguće s obzirom na vreme i mesto.

Postoji mnogo dokaza za vanzemaljsku sposobnost da manipulišu prostorom i vremenom, tako da se objektivna realnost takvih događaja ne može automatski odbaciti. Ali takođe postoje čvrsti dokazi da su vanzemaljci majstori iluzije, iluzije koja se prima svim čulima i koja je generisana spoljnim sredstvima. Kada je oteti u izmenjenom stanju uma, iluzija je veoma ubedljiva za njegovu kontrolisanu percepciju.

To je vidljivo i iz Amelijinog neobičnog scenarija virtuelne realnosti kome su Ted i Marija prisustvovali 1991. a sada sam videla, uz uzburkane emocije svog supruga, kako moćan može da bude vanzemaljski mehanizam obmane.

Za Ameliju je taj događaj bio virtuelni samostalni let, proizvod ili rezultat, generisan spolja, uz pomoć tehnologije sa plavom kuglom i preko njenih kreatora. Znajući to, pitala sam se da li su Kesijevi snovi bili objektivni ili virtuelna iskustva. Jedino za šta je znao da je realno je bila bezimena žena koju je sreo na šetalištu.

Ovo iskustvo, sva naša iskustva i iskustva ovih osam žena određuju fenomen abdukcija. Taj fenomen je dvosmislen, varljiv, nedosledan, traumatičan, fizički i metafizički, bez jasne svrhe. Postoje obrasci mogućnosti, ali se nijedna ne može toliko nedvosmisleno verifikovati, da bi se prihvatili podaci u vezi sa ovom agendom, koji ne pokrivaju celokupnu istinu.

Da je sve što smo Kesi i ja znali o vanzemaljskim otmicama bilo ograničeno na naša sopstvena iskustva, imali bismo sasvim drugačiju sliku o ovoj situaciji i u tom neznanju bismo bili mnogo podložniji vanzemaljskoj manipulaciji. Tek kada smo svoja iskustva razmotrili u širem kontekstu Eminih iskustava, Betinih i Lizinih, kao i hiljada drugih oteatih, stekli smo dovoljno znanja da prodremo kroz ličnu iluziju. Tek kada se odrekemo našeg željnog mišljenja i nedvosmisleno se suočimo sa podacima, možemo se nadati da ćemo prodreti u stvarnost tog fenomena, da bismo došli do termina „jeste“ umesto onoga što bismo želeli da bude.

Uporedne tablice iskustava

Operacija na glavi	^o <i>Bet</i>	<i>Džejn</i>	<i>Endži</i>	^o <i>Emi</i>
Kontakt:				
Viđenje NLO-a	o	o	o	o
Vremenski prekid u detinjstvu	o	?	o	o
Vremenski prekid u odraslom dobu	o	o	o	o
Svest o susretima	o	o	o	o
Scenario virtuelne stvarnosti	o	o	o	o
Telepatska komunikacija na daljinu	o	o	o	o
Iskustva drugih članova porodice	o	o	o	o
Grupni vremenski prekid u grupi	o		o	
Entiteti:	<i>Bet</i>	<i>Džejn</i>	<i>Endži</i>	<i>Emi</i>
Sivi	o	o	o	o
Beli	o	?	o	
Službeno odeveni/sa kapuljačom	o	o	o	o
Plava kosa	o	o	o	
Reptil/smeđ			?	
Mačije oči		o	o	o
Izbrazdano lice		o	o	
Patuljak/Vilenjak		o	o	
Razno	o		o	o
Plavi			o	
Figura „Isusa“	o			
Hibridni odrasli			o	o
Crni				
Crvena uniforma			o	
Ispitivanja:	<i>Bet</i>	<i>Džejn</i>	<i>Endži</i>	<i>Emi</i>
Različiti instrumenti	o	o	o	o
Priljubljeno lice	o	o	o	o
Fizičko ispitivanje	?	o	o	
Implant u uhu	o	o	o	o
Ginekološko ispitivanje	o		o	
Implant u nosu	o	o		

Kontakt:	<i>Poli</i>	<i>Pet</i>	<i>Liza</i>	<i>Anita</i>
Viđenje NLO-a	o	o	o	o
Vremenski prekid u detinjstvu	?	o	o	o
Vremenski prekid u odraslom dobu	?	o	o	o
Svest o susretima	o	o	o	o
Scenario virtuelne stvarnosti	o	o	o	o
Telepatska komunikacija na daljinu	o	o	o	o
Iskustva drugih članova porodice	o	o	o	o
Vremenski prekid u grupi		o		
Entiteti:	<i>Poli</i>	<i>Pet</i>	<i>Liza</i>	<i>Anita</i>
Sivi	o	o	o	o
Beli	o	o	o	o
Službeno odeveni/sa kapuljačom	o	o	o	
Plava kosa	o	o	o	
Reptil/smeđi	?	o	o	o
Mačije oči	o	o	o	
Izbrazdano lice	o	o	o	
Patuljak/Vilenjak	o		o	
Mešovito			o	
Plavi			o	o
Figura „Isusa“		o	o	
Hibridni odrasli	?		o	?
Crni	o		o	
Crvena uniforma				o
Ispitivanja:	<i>Poli</i>	<i>Pet</i>	<i>Liza</i>	<i>Anita</i>
Različiti instrumenti	o	o	o	
Priljubljeno lice	o		o	o
Fizičko ispitivanje	o	o	o	
Implant u uhu	o		o	
Ginekološko ispitivanje	o	o	o	
Implant u nosu		o	?	
Operacija na glavi	o	o	o	

Ispitivanja (nastavak):	<i>Poli</i>	<i>Pet</i>	<i>Liza</i>	<i>Anita</i>
Instrument na zidu			o	
„Žena“ lekar		o		
Nestali/Oduzeti fetus				o
Crna kutija				
Posmatranje operacija na ljudima			o	
Navedena da jede i pije			o	
Različiti implantati	?			
Aktivnosti:	<i>Poli</i>	<i>Pet</i>	<i>Liza</i>	<i>Anita</i>
Prenos komunikacije	o	o	o	o
Obuka oteatih	o	o	o	
Levitacija		o	o	
Prezentacija bebe	o	o	o	
Prolazak kroz čvrste objekte	o		o	
Seksualna aktivnost	o		o	o
„Sjedinjenje“ ljudi i vanzemaljaca	?			?
Ispitivanje oteatih	?	o		
Telekineza		o		
Rad oteatih sa NLO-opremom	?	o	o	
Viđenje klona		o	o	
Prisustvo poznatih ličnosti			o	
Pogled u prošlost		o	o	
Uranjanje u tečnost			o	
Komunkacija:	<i>Poli</i>	<i>Pet</i>	<i>Liza</i>	<i>Anita</i>
Izabrani/Posebni oteati		o	o	
Razgovor o ljudskom poreklu		o	o	
Odvajanje duše od tela	o	o	o	
Upozorenje na katastrofe		o	o	?
Neobične reči		o		o
Davanje specijalnih imena		o	o	
Pevanje/muzika	o	o		
Upozorenje „ne dodiruj NLO“			o	

Ispitivanja (nastavak):	<i>Bet</i>	<i>Džejn</i>	<i>Endži</i>	<i>Emi</i>
Instrument na zidu	o		o	o
„Žena“ lekar	o		o	o
Nestali/Oduzeti fetus	?		o	
Crna kutija	o	o	o	
Posmatranje hirurgije na ljudima			o	o
Navedena da jede i pije	o		o	
Različiti implantati	o			o
Aktivnosti:	<i>Bet</i>	<i>Džejn</i>	<i>Endži</i>	<i>Emi</i>
Prenos komunikacije	o	o	o	o
Obuka oteatih		o	o	o
Levitacija	o	?	o	o
Prezentacija bebe	?	o	o	
Prolazak kroz čvrste objekte	o		o	o
Seksualna aktivnost			o	
„Sjedinjenje“ ljudi i vanzemaljaca			o	o
Testiranje oteatih	o		o	
Telekineza		o	o	o
Rad oteatih sa NLO-opremom			o	
Viđenje klona			o	
Prisustvo poznatih ličnosti		?	o	
Pogled u prošlost				o
Uranjanje u tečnost	o	o		
Komunkacija:	<i>Bet</i>	<i>Džejn</i>	<i>Endži</i>	<i>Emi</i>
Izabrani/Posebni oteati	o	o	o	o
Razgovor o ljudskom poreklu			o	o
Odvajanje duše od tela		o	o	o
Upozorenje na katastrofu	o			o
Neobične reči	o	o	o	
Davanje specijalnih imena		o	o	
Pevanje/muzika	o			o
Upozorenje „ne dodiruj NLO“			o	o

Okruženje:	<i>Poli</i>	<i>Pet</i>	<i>Liza</i>	<i>Anita</i>
Prisustvo ljudi	o	o	o	o
Prikazivanje opustošenog sveta	o	o	o	
Prisustvo vojnog osoblja	o	o	o	?
Instrumentalna ploča		o		
Kompjuterski/TV-ekran			o	
Podzemna zgrada		o		
Dijagram ili grafikon	o	o	o	
Prisustvo životinja		o	o	
Telo od tečnosti			o	
Promene na telu:	<i>Poli</i>	<i>Pet</i>	<i>Liza</i>	<i>Anita</i>
Modrice	o	o	o	o
Belezi u obliku trougla	o	o	o	
Šum u uhu	o	o	o	o
Gađenje	o		o	o
Eksplozija „svetla“ u glavi	?		o	
Beleg u vidu udubljenja na koži			o	o
Odeća u neredu	o		o	o
Ogrebotine	o		o	o
Beleg u vidu uboda	o	o	o	
Osip na koži				o
Različiti belezi			o	
Osećaj da su pretučeni			o	o
Iznenadni osećaj iscrpljenosti		o	o	o
Tragovi krvi na telu	o		o	
Tragovi krvi na krevetu	o		o	
Iritacija očiju	o		o	
Vibriranje tela			o	
Pobačaj				?
Gubitak kose				
Spoljni efekti:	<i>Poli</i>	<i>Pet</i>	<i>Liza</i>	<i>Anita</i>
Električne smetnje	o	o	o	o
Ometanje telefona	o	o	o	o
Nepoznato spoljno svetlo	o	o	o	o

Okruženje:	<i>Bet</i>	<i>Džejn</i>	<i>Endži</i>	<i>Emi</i>
Prisustvo ljudi	o		o	o
Prikazivanje opustošenog sveta	o	o	o	o
Prisustvo vojnog osoblja	o		o	o
Instrumentalna ploča	o	o	o	o
Kompjuterski/TV-ekran	o	o	o	o
Podzemna zgrada	o		o	o
Dijagram ili grafikon			o	o
Prisustvo životinja	o	o		
Telo od tečnosti	o	o	o	
Promene na telu:	<i>Bet</i>	<i>Džejn</i>	<i>Endži</i>	<i>Emi</i>
Modrice	o	o	o	o
Belezi u obliku trougla	o	o	o	o
Šum u uhu	o	o	o	o
Gađenje	o	o	o	o
Eksplozija „svetla“ u glavi	o	o	o	o
Beleg u vidu udubljenja na koži	o	o	o	o
Odeća u neredu	o	o	o	
Ogrebotine		o	o	
Beleg u vidu uboda	o	o	o	o
Osip na koži	o	o	o	o
Različiti belezi	o	o		o
Osećaj da su pretučeni	o	o	o	
Iznenadni osećaj iscrpljenosti	o	o		
Tragovi krvi na telu	o	o	o	o
Tragovi krvi na krevetu	o	o	o	
Iritacija očiju	o		o	
Vibriranje tela	o	o		
Pobačaj	?		o	
Gubitak kose	o		o	
Spoljni efekti:	<i>Bet</i>	<i>Džejn</i>	<i>Endži</i>	<i>Emi</i>
Električne smetnje	o	o	o	o
Ometanje telefona	o	o	o	o
Nepoznato spoljno svetlo	o	o	o	o

Spoljni efekti (nastavak):	<i>Poli</i>	<i>Pet</i>	<i>Liza</i>	<i>Anita</i>
Svetlo iz nepoznatog izvora		o	o	o
Neidentifikovani glasovi	o	o	o	o
Različiti zvukovi	o	o	o	o
Višebojno svetlo u sobi		o	o	o
Zujanje i brujanje u sobi		o	o	o
Helikopterska aktivnost			o	
Lopta od svetlosti			o	
Različiti predmeti	o	o		
Zvuk „klik“	o	o	o	o
Naknadni efekti:	<i>Poli</i>	<i>Pet</i>	<i>Liza</i>	<i>Anita</i>
Smetnje u spavanju	o	o	o	o
Želja za životom na selu	o	o	o	o
Promena stavova	o	o	o	o
Kompulzija	o	o	o	
Snovi o dolasku mnogih NLO-a	o	o	o	o
Snovi o velikim katastrofama		o	o	o
Osećaj zadatka koji treba obaviti	o	o	o	
Proročki snovi i vizije	o	o	o	
Reakcija strahom		o	o	o
Blokada „govora“	o		o	
Lično:	<i>Poli</i>	<i>Pet</i>	<i>Liza</i>	<i>Anita</i>
Psihička iskustva	o	o	o	o
Keltsko poreklo	o		o	o
Indijansko poreklo	o	o		o
Ginekološki problemi			o	o
Maltretiranje u detinjstvu				o
Članovi porodice intelektualci				o

Spoljni efekti (nastavak):	<i>Bet</i>	<i>Džejn</i>	<i>Endži</i>	<i>Emi</i>
Svetlo iz nepoznatog izvora	o	o	o	o
Neidentifikovani glasovi	o		o	o
Različiti zvukovi	o	o	o	o
Višebojno svetlo u sobi	o	o		o
Zujanje i brujanje u sobi	o	o		o
Helikopterska aktivnost	o	o	o	o
Lopta od svetlosti	o		o	o
Različiti predmeti	o		o	
Zvuk „klik“	o	o	o	
Naknadni efekti:	<i>Bet</i>	<i>Džejn</i>	<i>Endži</i>	<i>Emi</i>
Smetnje u spavanju	o	o	o	o
Želja za životom na selu	o	o	o	o
Promena stavova	o	o	o	o
Kompulzija	o	o	o	o
Snovi o dolasku mnogih NLO-a		o	o	o
Snovi o velikim katastrofama	o	o	o	o
Osećaj zadatka koji treba obaviti	o	o	o	o
Proročki snovi i vizije	o	?	o	o
Reakcija strahom	o	o		o
Blokada „govora“		o		o
Lično:	<i>Bet</i>	<i>Džejn</i>	<i>Endži</i>	<i>Emi</i>
Psihička iskustva	o	o	o	o
Keltsko poreklo	o	o	o	o
Indijansko poreklo	?	o		
Ginekološki problemi	o	o	o	o
Maltretiranje u detinjstvu		o	o	
Članovi porodice intelektualci		o	o	

XI Proširenje perspektive

Poređenje podataka iz ovih nezavisnih izveštaja jasno pokazuje da je naše trenutno shvatanje programa abdukcija nedovoljno, suviše ograničeno i suviše pojednostavljeno. U uporednim tabelama je izlistano 114 elemenata iz izveštaja, uključujući i one koji nisu pomenuti u prethodnim poglavljima zbog uštede prostora. Kada se podaci kategorizuju i uporede, pojavljuju se neke neobične doslednosti, koje zahtevaju da se dosadašnji pogled proširi kako kvalitativno, tako i kvantitativno.

Pre nego što započnemo sa upoređivanjem, treba napomenuti da su se četiri od ovih osam žena, Bet, Džejn, Endži i Emi, podvrgle regresivnoj hipnozi sa tri različita hipnotizera. Od 114 elemenata iz uporednih tabela, Bet je navela 87, Džejn 77, Emi 73 a Endži 96. Preostale četiri žene su navele manje detalja, mada ne značajno manje. Poli je navela 67 od 114, Pet 71, Liza 94 i Anita 53. Gotovo svi elementi svih osam žena potiču iz svesnih sećanja bez hipnoze (predhipnotičkih sećanja).

U kategoriji „Kontakti“ pomenuto je osam različitih situacija od kojih su sedam navele sve žene. To uključuje 240 viđenja NLO-a, vremenske prekide u dečijem uzrastu, vremenske prekide u odraslom dobu, svest o susretima, događaje sa scenarijima virtuelne realnosti, telepatsku komunikaciju i uključivanje vanzemaljaca u život drugih članova porodice. Tri od njih su doživele vremenski prekid ili abdukciju sa drugim ljudima.

Ovi podaci ukazuju na to da ovaj fenomen nije niti izmišljen, niti generisan uobraziljom, da je povezan sa viđenjem NLO-a, da uključuje interesovanje vanzemaljaca za pokolenje i da kontakt može biti ostvaren na daljinu.

Kategorija „Vanzemaljci“ sadrži iznenađujuću raznolikost fizičkih vrsta, uključujući i neke koje se retko pominju bilo gde drugde. Svih osam žena je imalo susrete sa Sivima, Belima (insektoidne figure) a figura sa kapuljačom se javlja gotovo podjednako često, u sedam izveštaja. Šest žena je izvestilo o plavokosim humanoidnim figurama, kao i o vrsti sa mačijim očima i reptoidnom tipu. Polovina je navela entitete sa izbrazdanim licem, slične visokim Sivim ili Belim, kao i o nižim, često kosmatim stvorenjima, „trolovima“ i „patuljcima“. Tri žene su imale susrete sa plavim entitetom i figurom „Isusa“.

U vezi sa raznolikošću fizičkih vrsta, važno je pomenuti da postoje izveštaji o gotovo svakoj kombinaciji različitih entiteta, kako sarađuju tokom abdukcijске scenarija. Zbog toga je teško zaključiti da različite vrste zaista predstavljaju odvojene grupe koje ispunjavaju različite zadatke ili misiju.

Tipičan izveštaj otetih obuhvata neku vrstu fizičkog ispitivanja, kako su istraživači davno ustanovili. Poređenje detalja iz kategorije „Ispitivanja“ ukazuje na dve oblasti ljudskog tela, koji su najčešće obuhvaćene: reproduktivni sistem i mozak. Međutim, samo pet žena se sećalo ginekološke procedure i samo tri od njih su izvestile o implantiranom ili izgubljenom fetusu, tako da zanimanje vanzemaljaca za reprodukciju ili genetiku ne mora biti njihov jedini cilj. Dok ova grupa obuhvata samo žene, to nije jedini pol, koji pominje implantaciju i uklanjanje fetusa, koliko god to neobično zvučalo. U izveštaju jednog muškarca, se pominje njegovo sećanje da je u predelu abdomena napravljen prorez u koji je smeštena rastegljiva vrećica za majušni fetus, koja je kasnije hirurški izvađena. Drugi muškarac je rekao da je sličan nosač fetusa umetnut rektalno.

Veći broj žena izveštava o proceduri implantiranja ili „operaciji glave“ nego o ginekološkim aktivnostima. Anita je jedina koja se ne seća implantiranja, dok pet žena izveštava o hirurškim intervencijama na lobanji ili mozgu. Ove aktivnosti nisu na očigledan način povezane sa programom ukrštanja vrsta i ukazuju na znatno složeniju agendu od teorije ograničene na „genetički“ program.

U izveštajima se u vezi sa ovim procedurama pominju različiti vanzemaljski instrumenti, ali najčešći je instrumentalna tabla na zidu, koja se pominje u četiri izveštaja i mala metalna kutija, najčešće crne boje, koju pominju tri žene.

U četiri izveštaja se javlja „lekarka“ koja prisustvuje ispitivanju a tri od te četiri žene su tokom sopstvenih iskustava posmatrale operacije izvedene na drugim otetima, Takođe tri su naterane da nešto pojedju ili popiju dok su bile u vanzemaljskoj vlasti.

Međutim, najčešći element scenarija sa ispitivanjem je vanzemaljsko lice tik uz lice otegot, što se pojavljuje u izveštajima svih žena sa izuzetkom Pet. Nije sasvim sigurno da li je reč o nekoj vrsti ispitivanja ili o mentalnoj kontroli nad otegotim, mada, naravno, jedno ne isključuje drugo. Postoje naznake o tome da velike, crne, staklenaste oči, tako poznate iz izveštaja o Sivima možda nisu biološke oči, već umesto toga mogu biti veštačke navlake, kojima se može umiriti otegot, izvršiti neka vrsta skeniranja ili čak, kako je to Pet doživela, „film“ ili snimanje podataka iz našeg uma.

U abdukcijским scenarijima se javljaju i druge aktivnosti osim ispitivanja. Sve žene su navele da su vanzemaljci u nekom trenutku komunicirali sa njima, ne samo tokom samog kontakta. Sedam njih se sećalo obuke ili sesija sa testiranjem. Njih šest je navelo iskustva levitacije tokom abdukcija, pet prolazak kroz čvrste predmete, četiri je prisustvovalo ili izvelo telekinezu. U pogledu „hardware-a“ četiri žene su obučavane da koriste neku opremu na brodu, tri od njih su bile navedene da ožive neke događaje iz prošlosti ili se vrata u prošlost. Ponovo, ove aktivnosti ukazuju na mnogo kompleksniji program nego što je ukrštanje vrsta.

Ipak, šest žena je izvestilo o scenama, poznatim kao „prikazivanje bebe“ u kojima se otegotima prikazuje očigledno hibridno detence i saopštava da je ono kreirano putem nekog vanzemaljsko-ljudskog procesa ukrštanja vrsta. Polovina žena je takođe navela da su primorane ili navedene na (uglavnom traumatične) seksualne aktivnosti sa vanzemalcima, humanoidima ili drugim otegotima. Sve te aktivnosti su bile veoma malo povezane sa ukrštanjem vrsta ili sakupljanjem genetskog materijala.

Neki istraživači razvijaju teoriju da su sve seksualne aktivnosti proizvod kontrole uma – erotske slike bez supstance – koja se koristi da bi se imitirao stvarni događaj koji ne sadrži ništa više od uzimanja sperme ili jajna ćelija. Međutim, sa ovom teorijom postoji problem. Iako se uzimanje sperme može obaviti preko erotski indukovanog orgazma kod muškarca, to je potpuno nepotrebno za uzimanje jajne ćelije. Niti u reproduktivne svrhe može služiti primoravanje na masturbaciju, kao kod nekih otegotih, ili slučajevi kada osoba oseti da je „uključena“ da to uradi i kada se ne odvija abdukcija. Drugi problem je što seksualne aktivnosti, o kojima se izveštava, uključuju i polno nezrelu decu. I najzad, u situacijama u kojima su otegoti primorani na odnose jedni sa drugima, nema sakupljanja sperme/jajnih ćelija.

Otegoti su izveštavali o širokom, ali ipak konzistentnom obrascu komunikacije sa vanzemalcima, kako u njihovom prisustvu, tako i na daljinu. Najčešći fokus komunikacije se odnosi na poreklo ljudske vrste, „posebnu“ prirodu odnosa vanzemaljaca i otegotih i otegotog samog, koji treba da obavi neki važan zadatak, na razliku između tela i duha i upozoravanje na buduće katastrofe, o čemu je izvestila većina žena. To nisu trivijalne teme. Bilo bi opasno ignorisati ove informacije kao što bi bilo i opasno poverovati u sve što vanzemaljci kažu.

U kategoriji „Okruženje“ postoji slična doslednost u izveštajima, uključujući i izuzetno kontraverzan scenario o podzemnim bazama, koji se javlja u polovini slučajeva. Možda još više iznenađuje da je sedam žena tokom susreta videlo druge, po svoj prilici, ljude kako rade zajedno sa vanzemalcima na brodovima ili u zgradama na Zemlji. U šest slučajeva ti ljudi su identifikovani kao vojno osoblje.

Na žalost, mnogi istraživači nisu voljni da izveštaje koji ukazuju na dosluh između ljudi i vanzemaljaca uzmu za ozbiljno. Jedan istraživač mi je rekao da smatra da se svaki slučaj tajnog dogovora sa ljudima može objasniti kao iluzija koju su proizveli vanzemaljci. Ali sve što je potrebno da bi se osporio ovakav pogled na stvari je makar jedan potvrđen slučaj o učešću vojske ili ljudi i na

osnovu informacija, koje su mi saopštene u poverenju, zadovoljna sam što mogu da potvrdim, da postoji barem jedan takav slučaj, onaj od Leah Haley, čije je iskustvo sa vojnim pretnjama i napadima, opisan u LOST WAS THE KEY.

Drugi istraživač je više puta ponovio da se ni u jednom od njegovih istraživanja nije pojavio izveštaj niti dokaz o ljudskom ili vojnom angažovanju. Međutim, njegovu tvrdnju su osporili sami oteți sa kojima je radio, koji su potvrdili da su izvestili o takvim događajima, ali je sam istraživač uklonio te izveštaje.

Ti izveštaji ipak veoma jasno ukazuju na istinsku umešanost ljudi u vanzemaljske abdukcije. Detalji izveštaja se ponavljaju širom čitave zemlje i jedina stvar koja se razlikuje je interpretacija tih detalja od strane istraživača. Izveštaji o angažovanju ljudskog vojnog osoblja se ne mogu jednostavno odbaciti, jer se javljaju podjednako često kao i scenariji sa pokazivanjem bebe, koji je u okviru tradicionalnog pogleda prihvaćen kao validan. Bilo „realni“ ili projektovani, ti događaji služe određenoj svrsi koju istraživači treba da otkriju.

U šest drugih izveštaja se opisuju oteți kako ili posmatraju pustinjaško okruženje ili planetu pustinjaškog tipa ili borave u njemu, iako objašnjenja ovih scena variraju od izveštaja do izveštaja. Unutar vanzemaljskih objekata pet žena je videlo ekrane slične televizijskim, četiri tablu sa instrumentima i četiri grafikone i šeme. Tri žene su uz to opisale neobične, crne, savitljive cevi u objektima, kako na letelicama tako i u podzemnim lokacijama.

Drugi detalji o vanzemaljskom okruženju uključuju tela od vode ili druge tečnosti u tri slučaja, kao i tri izveštaja o prisustvu životinja. Mnogo više pažnje pobuđuju tri izveštaja o kloniranim ljudskim telima, koje su oteți videli ili im je to saopšteno. Liza i Pet su videle klonove sopstvenih tela, iako su im data različita objašnjenja. Slični izveštaji dolaze i od drugih otețih. Jedan oteți je naveo da je video prostoriju punu muških i ženskih nepokretnih ljudskih tela, koja su bila prelepa i identična. Implikacije ovakvih izveštaja su enormne, ako se razmotri na koje bi sve načine vanzemaljci mogli da upotrebe ova kopirana ljudska tela.

Svih osam žena je navelo brojne fizičke efekte, u skladu sa glavnim abdukcijским podacima, ali jedina dva efekta koja su univerzalna su obrazac nerazjašnjenih ranica i buka u glavi ili uhu. Dok bi buka možda mogla da se racionalizuje na neki način, modrice jasno sugerišu neku fizičku interakciju. Ponavljanje trougla u abdukcijским izveštajima bi moglo da ukaže na isti izvor tih belega.

Drugi znaci fizičkih, pre nego psihičkih ili spiritualnih kontakata, su neobjašnjiva krv na telu ili posteljini, koji se javljaju u šest izveštaja, šest izveštaja sa ulegnućima na koži, pet žena sa ogrebotinama i sedam sa ubodima. Postojanje fizičkog kontakta dokazuju i izveštaji šest žena da su se budile sa odećom okrenutom naopako, ili bez odeće.

Uz zvuk pištanja ili tonove električnog tipa ove žene su doživele i mnoge druge fizičke reakcije. Sve osim Pet na primer su imale osećaj mučnine tokom ili posle susreta a pet njih je navelo iznenadnu, potpunu iscrpljenost i osećaj kao da sva njihova energija naglo otiče. Pet žena je opisalo buđenje uz osećaj kao da su „pretučene“, da upotrebimo Anitin izraz. Pet je pomenulo epizode, tokom koji se činilo da im svetlo eksplodira u umu.

Neobjašnjivi osip na koži se javio u pet slučajeva, u četiri jaka iritacija očiju i buđenje sa neidentifikovanim, gorkim ukusom u ustima. Uz to dve žene su patile od neobičnog gubitka kose i neobjašnjivog „opekotina od sunca“.

Fizička priroda abdukcijskog scenarija se proširuje i na druge elemente okruženja otețih. Spoljni efekti koji se odnose na fenomen su veoma konzistentni, kao što pokazuju uporedne tabele. Svaka žena je imala iskustva sa neobičnim funkcionisanjem električnih uređaja, smetnjama preko telefona, kako sa aparatom, tako i sa pozivima. U sedam od osam izveštaja se javljaju svetla u dvorištu, svetla

u kući, zvuk klika, kao i lupanje, pucanje, fijuci, tresak i zujanje u okolini, sve bez objašnjenja. Pet žena je prisustvovalo preletima nepoznatih, neobebeženih ili neidentifikovanih helikoptera, koji su počeli da se pojavljuju pošto su oteți postali svesni svoje situacije.

Najčvršća korelacija između ovih žena se pokazuje u kategoriji „Lični odgovori/događaji“. Sve su patile od hroničnog poremećaja sna, prošle kroz drastičnu promenu stavova i sve su osećale snažnu želju za životom u seoskom okruženju, potpuno nezavisno od njihovog background-a. Sedam žena je pomenulo neobjašnjivu prinudu u vezi sa svojim iskustvima, kao Polin osećaj prinude da povede decu, uključujući i decu drugih ljudi, do određenog mesta, gde se često pojavljuju NLO-i, nešto što sama nikada ne bi učinila. Anita je jedina koja nije imala osećaj da je pripremana da obavi neki neidentifikovani zadatak ili misiju u vezi sa ovom agendom.

U sedam izveštaja se javljaju tri vrste snova. Prvi uključuje dolazak ili invaziju ili sletanje brojnih NLO-a na Zemlju, san koji se pominje toliko često sa istim detaljima da sam ga navela kao tipičan opis u „The Night of Lights“. Drugi san prikazuje scene predstojećeg uništenja i haosa na planeti i u nekim slučajevima oteți su navedeni da poveruju da svoj „posao“ treba da obave u vreme razaranja. Treći tip sna je proročki, prikazujući događaje koji će se dogoditi posle sna.

Poslednja kategorija „Lično“ pokazuje u stvari da su sve žene demonstrirale nadprosečne psihičke moći. Podaci o etničkom poreklu, koji su ovde uključeni, su samo uslovno od važnosti, jer fokusiranje na keltsko i indijansko poreklo preovlađuje u američkim izveštajima više nego u izveštajima drugih grupa. Fenomen abdukcija je globalan i u svakoj regiji bi etnička slika sigurno bila drugačija. Međutim, od velike je važnosti da visok procenat ovih žena ima neobične ili ozbiljne ginekološke probleme, jedna indikacija da iskustva abdukcija mogu biti razorna po njihovo zdravlje.

Dva preostala aspekta ličnog background-a, maltretiranje u dečijem uzrastu i članovi porodice intelektualci zaslužuju poseban osvrt. Neki istraživači i specijalisti za mentalno zdravlje, koji nisu u stanju da prihvate realnost ovog fenomena, nude potisnuta sećanja na maltretiranje u dečijem uzrastu kao objašnjenje za sećanja oteatih. Ali kao što je slučaj i sa vojnim angažovanjem, dovoljan je jedan slučaj oteatog koji nema slična iskustva iz detinjstva, da bi se poništila ta teorija. Od ovih osam žena, samo tri su pomenule nasilje bilo koje vrste u detinjstvu i ta sećanja nisu bila potisnuta.

Drugi teoretičari veruju da aktivnost abdukcija izvode ljudi a ne vanzemaljci, sprovodeći masovne projekte kontrole uma u nepoznate svrhe. Njihov argument je da agenti tih aktivnosti imaju pristup „subjektu“ preko njihovih porodica u vojnim ili intelektualnim organizacijama. Međutim, kao što je tačno da većina oteatih ima članove porodice u vojsci, takođe je tačno da to važi za gotovo svakog u ovoj zemlji, te se to stoga ne može posmatrati kao relevantan faktor. Mnogo bi značajniji bio podatak o velikom broju članova porodice koji imaju veze sa intelektualnom elitom i postoje izveštaji o takvim slučajevima. Ipak, od ovih osam žena samo je dve potvrdilo povezanost sa intelektualnim radom.

Ovi individualni, jedinstveni abdukcijski izveštaji sadrže toliko zajedničkih elemenata da bi lako mogli imati isti izvor, odn. vanzemaljski izvor, sa jedinstvenom, specifičnom agendom. Neki od detalja, koji izgledaju jedinstveni za taj pojedinalni slučaj, su suviše uočljivi da bi bili odbačeni. Jedan dobar primer, koji nije naveden u tablicama, se odnosi na Pet i Endži, čija su svesna sećanja i reakcije veoma različiti. Tokom abdukcije u detinjstvu zamolila je za „zeleni, isceliteljski kamen“ i on joj je bio dat kao poklon za uspomenu, međutim, kada je vojska ispitivala porodicu, naterali su Petinu sestru da im preda taj kamen.

Zeleni kamen je i u Endžinom slučaju bio oduzet. Ona nije svesno povezala prekrasni, zeleni kamen sa svojim iskustvima sa vanzemalcima, niti je tačno mogla da se seti kada i kako ga je dobila. Ali Endži se seća da joj je u detinjstvu na igralištu prišla nepoznata žena, koja je znala njeno ime i nekoliko stvari o njoj, predstavljajući se kao prijateljica devojčicine učiteljice. Posle kratkog razgovora žena je rekla Endži da zna za zeleni kamen i upitala da li može da ga dobije. Endži se seća kako joj daje kamen tokom drugog susreta, mada su detalji nejasni.

Postoje i druge minuciozne sličnosti u ovih osam izveštaja i detalji u tabelama se ne odnose samo na ovih osam žena, već takođe na hiljade drugih.

Međutim, postoji još jedan set paralela, koji nije naveden u uporednim tabelama, jer se odnosi samo na žene, uključene u ovaj projekat, ne na tipičnu abdukcijisku situaciju. Bila sam u kontaktu sa svima njima pojedinačno tokom nekoliko meseci, pre nego što sam odlučila da njihove izveštaje uobličim u vidu knjige, i tokom tog vremena su se doduše događale neobične stvari, ali se one nisu razlikovale od prethodnih iskustava. Međutim, stvari su se promenile pošto je Džejn i Endži preneti poruka da rade specijalno sa mnom.

Počela sam rad na projektu i tokom prepiske preko email-a je ubrzo postalo jasno da su mnoga od mojih pisama ovim ženama izmenjena. To je bila smetnja, ali minorna. Ali tada su se javili ozbiljni problemi u životima ovih žena, fizičke smetnje sumnjivo slične prirode.

Beti je bila prva. U noći, kada je odlučila da učestvuje u projektu, je telefonirala prijateljici da porazgovara o odluci, ali je u sred razgovora telefonska linija zamrla. Te noći je imala uznemirujuće, nejasne snove i probudila se sa strahovitim bolom u obe noge, od kolena do članaka, bez ikakvog poznatog razloga. A tada se javio iznenadni, zastrašujući flešbek, koji je povezivao misteriozni bol sa vojnim osobljem koje je upozorava da ne saraduje u radu na knjizi.

To je bilo početkom oktobra 1993. Tri nedelje kasnije, posle razgovora o mojoj odluci da radim na ovom projektu sa jednom od žena, otišla sam u krevet i probudila se u 6h sa razdirućim, bolnim grčevima u obe noge, od kolena do članaka. To je bio nezamisliv bol, ni nalik bilo kom bolu koji sam ikada pre osetila. Uzela sam ibuprofin, odhramala do kreveta i pokušala ponovo da zaspim. Očigledno jesam zaspala, jer sam sanjala da sam okružena vojnicima koji su nešto ubrizgali u moja kolena. Ismevali su me, govoreći: „Nemoj misliti da možeš da činiš ono što hoćeš. Ovo je samo mala demonstracija da te možemo baciti na kolena, bukvalno, u svakom trenutku kada to poželimo.“

Za Beti i mene su to mogli biti samo snovi, koji su reflektovali našu strepnju u vezi sa projektom. Ali Anitin izveštaj o tome da je doživela isti takav bol posle jedne abdukcije, godinama pre toga, čini odbacivanje povezanosti problematičnim. Istog vikenda kada sam imala bol u nogama, Anita i Džejn su imale napad žuči, toliko ozbiljan da su obe podvrgnute hitnoj operaciji u gotovo isto vreme.

Endži je bila sledeća. Posle jedne abdukcije početkom novembra probudila se sa različitim fizičkim simptomima, od kojih je najgori bio hiperemija. Bolest se progresivno pogoršavala i za manje od dva meseca morala je da ode u bolnicu. Njeno zdravlje pre toga je bilo izuzetno. Novembar je takođe bio mesec, kada se setila vojnika koji su joj pretili odmazdom ako bude „govorila sa Karlom Tarner.“

Da li je to bio realan događaj, scenario virtuelne realnosti ili samo san? Anita je imala sličan san kratko posle toga, u kome sam ja prvo govorila o odustajanju od projekta, a zatim su stigli vojnici koji su je ispitivali o NLO-ima. Liza je, takođe, osećala veoma ljudski strah zbog svoje saradnje na knjizi i gotovo odlučila da se povuče iz projekta. Ali sve ove žene su osećale da su ove informacije suviše važne da bi dopustile da ih zaplaše i spreče njihovo objavljivanje.

Uporedne tabele, dakle, pokazuju koliko se dosledno ponavljaju neki detalji u vezi sa abdukcijiskim scenariom i koliko zajedničkih elemenata zaista sadrži ovaj fenomen. Ovakvi izveštaji takođe zahtevaju da se posveti ozbiljna pažnja otkrivanju prirode i obima ljudskih aktivnosti unutar abdukcijiskog fenomena.

Materijal takođe dokazuje postojanje fizičke i tehnološke osnove kod interakcije vanzemaljaca sa ljudima. Osim u slučaju da anđeli uz svoje preostale nebeske dužnosti obavljaju rektalna ispitivanja, vode nastrane telefonske razgovore i aranžiraju seksualne iluzije, slučaj se teško može smatrati samo spiritualnom agendom.

XII Okrugli sto

Prilikom poređenja svih ovih ličnih izveštaja pojavljuju se tri glavna pitanja učesnica projekta, zajednička sa mnogim drugim koji su imali prisilne kontakte sa vanzemalcima. Šta kažu vanzemaljci i možemo li im verovati? Šta oni rade sa nama u tehnološkom i psihološkom smislu? Koja je prava priroda ljudskog ili vojnog angažovanja u aktivnostima abdukcija?

U pogledu poslednje tačke svaka od žena je navela da je videla druge ljude u abdukcijama. Emi, Endži, Liza, Pet i Beti imaju sećanja na iskustva koja su uključivala vojno osoblje i u većini situacija vanzemaljci su radili zajedno sa ljudima. Iako neke od tih scena mogu biti scenariji virtuelne realnosti, proizvedeni od strane vanzemaljaca, druge sporedne aktivnosti ukazuju na istinsko angažovanje ljudi. Endži je na primer presreo i preplašio uniformisani čovek u džipu na autoputu upravo posle vojne abdukcije tokom koje su joj pretili zbog „govorenja“.

Kada se Emi podvrgla regresivnoj hipnozi, usledio je još jedan sumnjivi događaj. Oficir mornarice sa visokim činom, dugogodišnji poznanik porodice hipnotizera, se pojavio u njihovoj kući kasno u noći Emine hipnoze, uprkos tome što mu je rečeno da to nije pogodno vreme za posetu. Zastupao je standardnu „liniju“ da vojska nema nikakvog interesa, još manje da je na bilo koji način uključena u zbivanja sa NLO-ima, vanzemalcima ili otmicama. Rekao je da za dvadeset pet godina službe nikada nije čuo da je ijedan pripadnik vojske i pomenuo NLO. Takođe je insistirao na tome da ometi ne bi smeli da prezentuju svoja iskustva javnosti, dok ne budu mogli da ponude „konkretne, naučne dokaze“ da se bilo šta od toga događa.

Bila sam prisutna te noći i kada sam ga upitala da li bi zaista mogao da nam ispriča o umešanosti vojske u događaje sa NLO-ima, pod pretpostavkom da ona postoji, priznao je da bi zbog limita u vezi sa „nacionalnom sigurnošću“ morao da poriče takvu povezanost.

Na putu kući kolima Emi su pratila službena patrolna kola, vozeći miljama tik uz njen blatobran ili sa desne strane njenih kola. Dejstvo je, naravno, bilo ekstremno uznemirujuće i Emi je osećala da je namera bila zastrašivanje, na isti način kao i uznemiravanje vojnim helikopterima, telefonske smetnje i drugi događaji, koji su po svemu sudeći imali pre ljudsko nego vanzemaljsko poreklo.

Kao što je već rečeno, ukoliko postoji dokaz za makar jedan slučaj umešanosti vojske u abdukcije, tada se drugi takvi izveštaji ne mogu tako lako odbaciti. Svako za sebe mora da odluči kakav dokaz je za njega uverljiv u okviru ove problematike, ali ja sam zadovoljna da jedan slučaj, Leah Haley, stoji izvan svake sumnje. Ukoliko su ljudske agencije zaista tajno uključene, njihova aktivnost zahteva mnogo intenzivniju istragu nego što je to rađeno do sada. Međutim, mainstream-istraživači ne pokazuju nikakav entuzijazam da se suoče sa povredom ljudskih prava od strane ljudskih izvora, možda zbog toga što se plaše odmazde, koja se, kako mnogi ometi mogu da potvrde, zaista događa.

U pogledu komunikacije sa vanzemalcima postoji obilje podataka od svih osam žena. Pored dozivanja po imenu, većina njih je primala lične poruke. „Ta komunikacija, koja se odvijala dok sam bila budna“ – ispričala je Liza kao primer – „je uglavnom jednostavna. Oni govore u mojoj glavi. „Ugasi svetlo i nemoj dolaziti ovamo.“ Aniti je humanoid u crvenom odelu posle seksualnog napastvovanja rekao: „Biću tamo da ti pomognem.“, što je u datoj situaciji pre izazivalo strah nego što je ulivalo pouzdanje. Emi je krajem 1993. primila neobičnu informaciju: „Svi će saznati za NLO-e na dan velike igre.“ pri čemu 'velika igra' nije bila identifikovana. Od trenutka kada smo započele saradnju na istraživanju njihovih iskustava, neke od prethodno opisanih ličnih poruka su direktno ukazivale na mene. Džejn je rečeno da „saopšti sve informacije Karli Tarner“ i da mi pomogne u buđenju ostalih u pogledu fenomena abdukcija. Emi je osećala snažnu unutrašnju potrebu da me kontaktira a zatim, kada ih je svesno upitala da li imaju neku poruku za mene, rekli su joj da mi

prenese: „Budi oprezna. Zaključaj vrata – to može da pomogne više nego što misliš.“ Poruka je bila toliko apsurdna da je Emi izrazila nevericu i dobila odgovor: „Ona će znati šta to znači.“ Kada mi je Emi pisala, nije zaboravila tu poruku, ali ju je posle kucanja izbrisala.

Međutim, mesecima kasnije, dok je slušala traku sa javnom prezentacijom koju sam držala, čula je kako kažem da sam u jednom trenutku bila toliko obeshrabrena vanzemaljskom aktivnošću da čak nisam vodila računa o zaključavanju vrata. Šokirana ovom podudarnošću prenela mi je poruku koju je dobila znatno ranije. Kada je Poli upitala svoje „duhove“, kako je nazivala nevidljive sagovornike, o projektu rada na knjizi, dobila je dug odgovor. U jednom delu su rekli da „ova knjiga predstavlja putovanje u drugi nivo uma“ i da su moje knjige „deo mnogo većeg rada, od koga ona ne može biti odvojena ... obuhvatno delo ljubavi, koje počiva na čvrstim temeljima.“

Nije moguće ne zapitati se šta te specifične lične reference znače. One bez sumnje ukazuju na to da je neka snaga ili grupa svesna povezanosti ovih žena sa mojim istraživanjem, što bi moglo da objasni prelete helikoptera i telefonska uznemiravanja, koje je toliko mnogo nas doživljavalo. Tokom telefonskog razgovora sa Endži, kada smo pričale o tome da jedna od vanzemaljskih grupa tvrdi da potiče sa Kasiopeje, u razgovor se umešao muški glas, rekavši: „Ima ih mnogo, tamo napolju, i mi znamo odakle potiču.“ – i tada je glas nestao.

Ove reference takođe demonstriraju predosećaje određenih događaja ili sposobnost da se ukaže na te događaje, jer ko god je preneo Emi poruku o zaključavanju mojih vrata, izgleda da je znao da će ona kasnije, mnogo kasnije preslušati traku sa mog predavanja. Ove specifične reference povezuju naša pojedinačna iskustva sa široko organizovanim programom - toliko je jasno, iako koordinacija tih aktivnosti nije - i čini se da je reč o veoma dugotrajnom projektu.

Mnoge od ovih žena su imale komunikaciju sa vanzemalcima veoma rano u životu. Anita je ispričala kako joj je u detinjstvu rečeno: „Deca moraju da budu zaštićena.“ Emi je poruku i ideje, utisnute u njen um, primila sa četiri godine, a Poli je ovaj uticaj primetila sa deset. Takođe je osetila da vanzemaljci usađuju ili skladište informacije unutar podsvesti, u „paketima“ znanja, koji su podsećali na džepove znanja za koje su vanzemaljci rekli da sam ih posedovala 1980.

Nekoliko žena je imalo sećanja na komunikaciju sa treninzima ili obukom tokom čitavog života. Za Emi je to podrazumevalo i informacije o različitim aspektima fizike, kao i za Poli, kao i lekcije o telekinezi i prolaksu kroz čvrste predmete. Endži je obučavana da se usredsredi na korišćenje svojih mentalnih moći a Anita je podsticana na proučavanje veština za preživljavanje. Taj trening ili programiranje otetih je zamišljeno da posluži nekoj svrsi, ali mi imamo samo izjave vanzemaljaca kakva bi ta svrha mogla biti.

Veliki deo vanzemaljske komunikacije je uticao na stavove ovih žena u pogledu mnogo čega. Emi je u detinjstvu doživela očigledan scenario virtuelne realnosti, dizajniran da uništi njenu veru u tradicionalnu religiju, a Poli je navela lekcije o „promenama u pokornosti.“ Anita, Džejn i Emi su takođe osetile nepoverenje prema trenutnoj vladi, nepoverenje za koje je Džejn rekla da su ga „ohrabrili“ vanzemaljci. Takvo imputovanje stavova je suštinski deo programa abdukcija, koji ukazuje na mnogo kompleksniji program, koji izaziva još veće uznemirenje, nego što je to jednostavno uzimanje genetskog materijala da bi se ponovno oživela neka stara vanzemaljska rasa. Njihove akcije su upravljene ka promeni našeg sistema verovanja koliko i na delovanje na naša tela, iz kojih god razloga, i mi ne znamo motivaciju za ovo ciljanje na religiju i vladu.

U vezi sa ljudskom genezom vanzemaljci često izjavljuju da su naši kreatori, kao u Endžinom slučaju. Izjave o promenama naše vrste je navela i Liza. Najprovokativnija poruka, preneti Emi, ukazuje na iznenađenje od strane vanzemaljaca da ona do tada već nije jasno sagledala situaciju. „Zar li si mislila da je sve to slučajno?“ upitali su je kada su joj predstavili koncept Zemlje kao kosmičkog zoološkog vrta.

Ovakva indoktrinacija služi da redukuje naš koncept o ljudskoj suverenosti, kao i da nam nametne

podanički položaj, kao vlasništva. Dok neki ljudi prihvataju ovakav odnos kao činjenicu i time vanzemalcima daju legitimitet da sa nama čine ono što žele, postoje i drugi koji smatraju da po prirodi posedujemo slobodu i pravo da egzistiramo bez ovakvog mešanja, nezavisno od naše geneze. Njihova tvrdnja, da su naši kreatori, nije nikada bila više nego samo tvrdnja, osim ako negde ne postoji neki dokaz o tome, kako navode neki istraživači na osnovu informacija od vojnih insajdera i iz krugova intelektualne elite.

Manje je informacija o samim vanzemalcima. Lizi je rečeno da postoje „mnoge divizije“ tih bića, a Džejn je primetila, da, dok su neki od njih interdimenzionalni, kako je i Poli verovala, drugi su „interplanetarni putnici“. Poreklo sa Kasiopeje je pomenuto Endži, mada su joj vanzemaljci rekli da da je njihova grupa odavno načinila svoj „dom“ na našoj planeti. Beti je rečeno samo da su vanzemaljci ovde samo zbog svojih istraživanja i da bi „sprečili destruktivno delovanje“ koje ljudi vrše na našoj planeti. Međutim, najekstremnija informacija o poreklu je preneti Pet. Njoj je rečeno da su vanzemaljci anđeli, iako ne na način kako smo navikli da razmišljamo o njima, i da su oni zaslužni za promene na ljudskim telima u vreme uskrasnica. Džejn je, naprotiv, navedena da iz svojih iskustava vidi, da Bog iz Biblije nije „vrhovno biće, kako smo mislili.“

Zajedničko u komunikaciji je da oteti treba da se okupe i „nađu“ druge slične sebi. Endži je navela da su je odveli do grupe „Izabranih“ u jednoj podzemnoj zgradi. „Tamo je bilo u drugih koji su trenirani kao i ja“. Emi je 1989. rečeno: „I mi ćemo uskoro biti zajedno. Sada je vreme da nađemo jedni druge.“ Beti su rekli da ona i drugi moraju da deluju kao spiritualna bića „za dobro čovečanstva“, dok su Džejn vanzemaljci kazali da se „svi dobri ljudi na Zemlji moraju okupiti da bi se suprotstavili onome što dolazi.“ Naravno, nije sigurno da sva komunikacija dolazi iz jednog izvora, u stvari od slučaja do slučaja postoje stalne kontradiktornosti i nedoslednosti.

Budući događaji na planeti su takođe jedna od važnih tema vanzemaljaca i zanimljivo je pomenuti fraze i slike koje pri tome koriste. Za Džejn vanzemaljci su koristili izraze kao „buđenje“, da bi ukazali na predstojeće promene u „svetskoj kulturi i svesti“. To zvuči dovoljno pozitivno i miroljubivo, ali je i Emi i Aniti preneti informacija o predstojećem „Armagedonu“, iako je Emi rečeno da Armagedon „neće biti onakav kakvim ga ljudi zamišljaju.“ Endžini otimači su rekli da će svet biti očišćen od „prljavštine i zla“, jer se smo suptilno promenjeni. Aniti i Lizi su buduće promene prikazane kao katastrofe za koje moraju da se pripreme da bi preživele ovde na Zemlji.

Pet su prikazane scene povratka Isusa, koga su pratili svemirski brodovi i vanzemaljci, predviđajući „loša vremena na Zemlji“ tokom kojih će biti uništeni mnogi koji ne budu izbačeni. U stvari, kod Emi, Bet Džejn i Poli komunikacija je ukazivala na rat između dobra i zla u kome treba da odigramo svoju ulogu. A kada su vanzemaljci obećali pomoć, Liza je jednostavno rekla, „Zašto bi trebalo da verujemo da su oni u stanju da reše naše probleme, kada čak nisu u stanju da kontrolišu nasilne vanzemaljce među sobom.“

Kako su se osećale ove žene u vezi sa komunikacijom? Džejn je bila inspirisana mnogo čime što joj je rečeno, ali nije bila u stanju da sama inicira komunikaciju. Osećala je u stvari da se vanzemaljci kriju iza kontakta. „Nismo videli pravu inteligenciju iza svih tih scena,“ rekla je jednom prilikom. Poli je izjavila da, što se nje tiče, može da zaključi da nam u stvari „oni nisu rekli ništa.“ Emi je navela da nasuprot onome što joj je rečeno vanzemaljci „ne daju prave informacije“.

Endži je postala sumnjičava prema onome što joj je saopštavano. „Ne postoji razlog zašto bi trebalo da tim vanzemalcima verujem više nego sopstvenoj vrsti.“, pisala je. Anita je imala isti osećaj. „Uvek sam iznenađena kada uopšte dobijem neku informaciju od njih.“, rekla je, „Zaista ne znam da li nekome, ko vrši otmice, treba pokloniti poverenje da će dati istinite odgovore na neko pitanje.“

Fokus sledeće teme je vanzemaljska tehnologija koju su oteti videli. Osim različitih instrumenata, koji su se koristili u ispitivanjima, i od koje je većina bila potpuno strana, zanimljivo je napomenuti koliko su često vanzemaljci koristili sasvim poznatu opremu, posebno igle i injekcije. Neki istraživači čak navode da je upotreba zemaljske opreme argument protiv vanzemaljskog angažovanja i u korist tajnih aktivnosti ljudskih organizacija. Endži, Bet i Poli su navele da su dobile injekcije, a druge žene

su ponekad nalazile tragove uboda a da se nisu sećale kako je do njih došlo. Međutim, najčešće korišćeni aparati nisu nalik ljudskoj tehnologiji: sonde. Njihovi opisi su ponekad veoma slični – malene lopte od svetla koje lebde ili lete kroz kuću – ali u Eminom slučaju sonda je bila više nalik pauku.

Kako je ranije pomenuto, u vanzemaljskim aktivnostima je evidentno veliko interesovanje za ljudski mozak. Emi, Endži, Bet, Liza, Pet i Poli su sve navele da im je na mozgu izvršena neka operacija i sve su pri tome upotrebile potpuno iste opise, osećaj da im je otvorena lobanja i mozak privremeno uklonjen.

Ipak, najalarmantniji podaci o vanzemaljskoj tehnologiji se odnose na „nova“ tela i „klonove“ koje proizvode. Da li su to zaista tela za buduće „uskrsnuće“ ljudi, kako je rečeno Pet, ostaje da se vidi, jer su data i druga objašnjenja. U jednom izveštajum koji mi je prenet u poverenju, čovek je rekao da duplikat njegovog tela može biti upotrebljen da ga zameni, ukoliko ne bude sarađivao sa vanzemalcima. Lizi je takođe rečeno da drugi ljudi ne bi bili u stanju da razlikuju njeno klonirano telo od originala, ukoliko bi odlučili da je zamene. Endži je pokazano klonirano dete kao deo „nove rase“ koju vanzemaljci proizvode.

Poli je imala drugačije mišljenje o tome šta je značila prezentacija bebe. „O čemu je reč?“ – upitala je – „Ne da odgaje to hibridno dete, ne da nauče ET-ije emocionalj ljubavi i fizičkoj povezanosti, već da naduvaju naše proklete umove. Oni koriste naša tela da bi došli do naših misli i emocija.“ Nije verovala da su im zaista važna tela, „osim utoliko što su nama veoma važna. Zato postaju važna i njima, da bi izazvali našu zabrinutost.“

Endži je iznela sličan pogled na stvari. Kada joj je pokazan „hibridni“ potomak, osetila je da je ta prezentacija bila više test za nju, nego što je imala ikakve veze sa samom bebom. „Na osnovu mog ličnog iskustva,“ – zaključila je – „to je u stvari predstavljalo ispitivanje majčinskih merila hrabrosti i razumevanja. Bilo je veoma povezano sa mentalnim bolom i time kako se majka nosi sa time.“

U vezi sa klonovima i hibridima joj je kasnije rečeno da su njihove duše „reciklirane“ i da su više puta regenerisane. To se odnosi i na druge izveštaje u kojima su oteći videli vanzemaljce kako uništavaju fetuse i rečeno im je da oni nisu „zaista živi“ i da se njihov fizički materijal koristi i ne baca. U stvari, ovaj i drugi izveštaji ukazuju da se ljudski genetski materijal koristi da bi se proizveli Sivi radnici, najverovatnije biološki „roboti“, pre nego živi entiteti sa dušom.

Drugo važno tehnološko pitanje se odnosi na implante, za koje su vanzemaljci dali brojna objašnjenja. Kada je Džejn stavljen implant u uho, rečeno joj je da on deluje na „moždane hemikalije i neke suptilne funkcije.“ Vanzemaljci su rekli Endži da implanti „deluju kao magnet i sakupljaju informacije iz ljudskih umova“ kao i da pojačavaju upotrebu „specijalnih organa“ i slanje „instrukcija“.

Međutim, Emi je dobila sasvim različite informacije od maskirane vanzemaljke koja je uklonila njene implante. Pored toga što su joj pokazali gde se implanti umeću i da ih pokreće sopstvena električna aktivnost mozga otećih, takođe joj je rečeno kako se implanti koriste da kontrolišu oteće, da ih kazne ili čak ubiju.

Mada niko nije pomenuo da se implanti koriste da bi se kreirali scenariji virtuelne realnosti, mora se razmotriti i ta mogućnost. Tehnologija iza SVR-a je tema o kojoj vanzemaljci ćute, ali su efekti SVR-a očigledni. Samo je Emi preneti informacija o slikama koje kreiraju vanzemaljci, kada joj je rečeno da oni koriste zastrašujuće slike za kontrolu. Jednom prilikom su vanzemaljci rekli Endži da vojska takođe koristi „iluzije“, ali joj to nisu objasnili.

Neke od žena su imale sopstvene ideje o tome, šta stoji iza scenarija virtuelne realnosti. Pored faktora kontrole, koji je pomenula Emi, Anita je pretpostavljala da bi za neke scenarije mogla postojati pozitivna svrha. „Sumnjala sam da veliki broj susreta“ – rekla je - „predstavlja snove koje indukuju vanzemaljci, da bi postigli da se osećate sigurno sa njima.“ – rekla je Liza. „Ponekad pomislim da

učine da sanjam određene snove samo da bi videli moje reakciju na njih.“ Džejn je takođe verovala da vanzemaljci kreiraju „zastrašujuće scene, apsurdne stvari“, da bi kod nje izazvali nemir. „Plašim se“ – priznala je – „da bismo mogli naići na inteligenciju toliko hladnu i bezličnu, da nam je to teško i da zamislimo.“

Posle svih ovih iskustava, šta ove žene same misle o vanzemalcima, svojim susretima i programu koji stoji u pozadini? Pet je jedina koja je imala nedvosmisleno pozitivna osećanja i poverenje u vanzemaljce pre svojih susreta sa „orijentalnom devojkom“ u podzemnoj zgradi – njena percepcija se promenila od detinjstva, kada ih je posmatrala kao anđeoska bića. Džejn, Endži i Bet prepoznaju negativne i pozitivne sile među vanzemalcima. Iako je godinama bila primoravana da čuti i uprkos pretnji, Emi kaže: „Ne mislim da su svi vanzemaljci loši. Ja čak ni Sive niti druge životne forme, koje nasrću na ljude, ne smatram lošim – oni imaju svoje razloge i razmišljaju različito od nas, tako da verovatno ne razumeju naša osećanja.“

Endži ide dalje i kaže: „Potpuno stvarni vanzemaljci postoje tamo napolju i čini se da jedna vrsta želi da nam pomogne, druga da nas obmane.“ Anita je razaznala različite programe među grupama, koje su bile u interakciji sa njom. Ona smatra da Sivi veoma malo vode računa o ljudima lično, humanoidi su uključeni u seksualne aspekte ovog fenomena (barem na osnovu njenih svesnih sećanja) a Mrki su zainteresovani da nas vežu preko naših emocija.

Poli je iznela mnogo ideja o vanzemaljskom programu. „Znam da mnogi smatraju da je njima (vanzemalcima) potreban samo reproduktivni materijal.“ – pisala je – „ali, iako verovatno služimo i kao takav izvor, prema mom osećaju to više izgleda kao neka sofisticirana igra uma.“ Kao i Anita, i ona uviđa da ta igra uma može biti veoma delotvorna. „Intelektualno, mogu reći, 'Oni su tu da bi uspostavili kontrolu, ne verujte im.“ – priznala je Poli – „ali, Karla, emocionalno duboko u mom umu ja nekima od njih verujem više nego bilo čemu u Univerzumu. I morala sam da se korak po korak suočim sa dokazima da oni izazivaju ova osećanja u meni zbog svojih ciljeva, da bi ostvarili svoj program, ne zbog mog dobra. Dubina mog poverenja je u mnogo više zastrašujuća od dubine mog straha.“ Kao i Anita ona prepoznaje dirigovanu prirodu svojih reakcija.

„Njihova stalna tema je kontrola,“ – nastavila je – „Zaista izaziva ljutnju kada shvatimo da, iako pokušavamo da steknemo suverenitet nad sobom i znamo da možemo da vladamo svojim mentalnim procesima, oni toliko često zaobiđu našu odbranu ... i one delove nas samih, nad kojima bi trebalo da imamo svesnu kontrolu.“

„Nasuprot stavu nekih prominentnih teoretičara abdukcija, da baveći se vanzemalcima treba izbegavati razmišljanje u terminima „dobro i loše“ ili „pozitivno i negativno“, smatram da se to ne može učiniti, niti treba da se učini. Za te žene, za mog muža i mene, za sve otete, saznanje da smo bili učinjeni delom tog programa, da su nam stavljeni implantati, da smo bili trenirani i programirani da učestvujemo u nekom budućem scenariju, neizbežno vodi do pitanja u koje svrhe će se koristiti naša tela, um i duša? Kako možemo da ga ne postavimo? Kako možemo da se odrekemo svoje racionalnosti, svoje stečene mudrosti i etike da bismo verovali u reči i dela bića koja se kriju od nas i čiji program obuhvata čitav svet?

Pre svega, šta se može učiniti da bi se promenila situaciju u vezi sa abdukcijama? Da li postoji neki znak da se stvari menjaju? Odgovor je oprezno da, postoje dokazi o promeni standardne operative procedure abdukcijaskih događaja tokom poslednjih četrdeset ili pedeset godina.

Čini se da je od sredine 1980.-tih došlo do kvantitativnog i kvalitativnog povećanja aktivnosti abdukcija. Dok je većina događaja u prošlosti bila duboko potisnuta u sećanjima otetih, od 1986. su stotine, ako ne hiljade otetih, počeli da se sećaju prošlih iskustava i postali su svesniji novih. Ili vanzemaljci ne rade dobro svoj posao u potiskivanju sećanja, ili nešto izaziva poziv za buđenjem kod otetih. Dalje, veći broj otetih izveštava o velikom broju raznolikih vanzemaljskih fizičkih tipova pored malih Sivih radnika, koji su se najčešće javljali u prošlosti.

Jedan argument bi mogao da bude da tu budnost vanzemaljci izazivaju namerno kao deo pripreme za predstojeće globalne događaje, koje predskazuju, i u kojima oteti treba da budu aktivirani da bi izvršili svoje „zadatke“.

Ali bi mogao da se da i drugi argument, da se oteti budu sami, Oni su više puta prozreli iluziju i scenarije virtuelne stvarnosti, kao što je učinila Anita kada je rekla Smeđem entitetu, koji je projektovao ljubav prema njoj: „Kakva šteta što nije realno“. U nekoliko nedavnih izveštaja oteti jesu prodreli kroz vanzemaljsku iluziju i odbili da sarađuju sa njima. Rast i promene, koje rezultiraju iz kontakta sa vanzemalcima se mogu pokazati kao dvosekli mač, pružajući otećima povišenu svesnost i fizičku percepciju koja im dopušta da evaluiraju i u ovim situacijama reaguju na način na koji nisu mogli ranije.

Rečeno je da svaka vrsta u uslovima ekstremnog stresa i ugroženog opstanka može razviti nove mehanizme da bi osigurala svoju dalju egzistenciju. Da li bi to mogao biti deo onoga što se odvija sada? Sigurno je da napadi napredne sile, koja ima kontrolu široke skale može generisati dovoljno „stresa kod vrste“ da izazove nove mehanizme odgovora.

Studije o razvoju ljudske svesti postavljaju teorije da se pojava bikameralizma – deli psihu na svesne i podsvesne komponente – dogodila relativno skoro u ljudskoj evoluciji, možda ne pre pet hiljada godina, i veoma naglo, bez poznatog uzroka. Da li možda ponovo doživljavamo psihičku pormenu, pokret u pravcu „trikameralizma“, koji će nam pružiti nove oblike svesne percepcije? Da li razvijamo nove sposobnosti da prepoznamo energije i entitete koji su do sada bilo van domašaja našeg saznanja, kao i nove načine da odgovorimo?

Mnogi ljudi, koji interakciju sa vanzemalcima posmatraju kao pozitivan događaj za čovečanstvo, ukazuju na rast i promene kod otećih kao dokaz da vanzemaljci rade na unapređenju psihičkih sposobnosti naše rase. Endži je rekla, ponavljajući opisana iskustva brojnih otećih: „Doživela sam rast na mnogo načina. Moj IQ i prijemčivost za učenje su veoma porasli, u većoj meri sam u skladu sa prirodom kao i sa samom sobom i drugim ljudskim bićima.“ Zastupnici vanzemaljske interakcije navode da je ova vrsta promena svestan proizvod kontakata, dokaz da su vanzemaljci zainteresovani za ljude na dobronameran način.

Neobično je, međutim, da takav rast počinje da se javlja tek pošto su oteti postali svesni svojih susreta, iako u gotovo svakom izveštaju postoje znaci angažovanja vanzemaljaca od ranog detinjstva. Ipak, psihički rast i povećanje perceptivnih sposobnosti se javljaju tek pošto su oteti postali svesni napada, što bi moglo da ukaže na njihovo drugačije poreklo – unutrašnja evolucija svesti – proizašla iz naše potrebe da saznamo šta se to na nama radi, šta je rađeno i šta možemo učiniti da se suočimo sa situacijom u suverenijoj poziciji.

Preživeli posle velikih katastrofa, kao što su orkani, zemljotresi ili rat, mogu biti slomljeni delovanjem ovih događaja i izgubiti svoj uobičajeni etički obzir i osećaj sebe, osnovu psihičke stabilnosti. Ili mogu pronaći novu fleksibilnost, koja izrasta iz tih okolnosti zajedno sa sposobnostima, za koje nisu ni znali da ih poseduju.

Izloženost ovim veoma nasilnim aktivnostima fenomena abdukcija mi kao vrsta možemo lako osetiti kao takvu pretnju ili stres, koja izazive „mutacioni“ ili evolucionni skok, koji nam omogućava da se suočimo sa napadaćima i da ih vidimo mnogo jasnije nego što su nam oni to dopuštali u prošlosti. Mnogi nedavni izveštaji o abdukcijama pružaju nadu da se kod naše vrste odvija buđenje.

KRAJ